

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

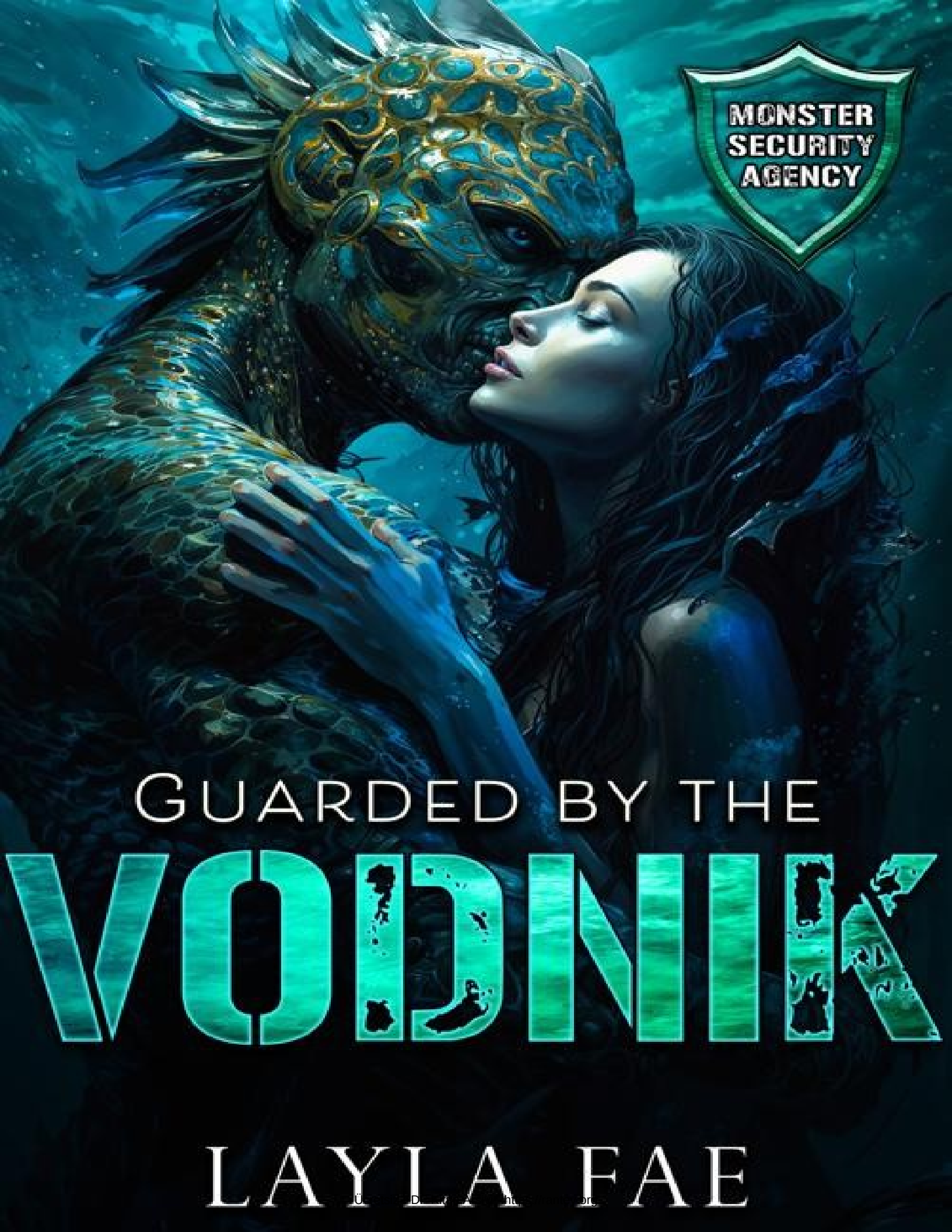
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

GUARDED BY THE
VOODNIK

LAYLA FAE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

V O D N I K
T A R A F I N D A N G U A R
D E E D İ L M İ Ş T İ R

Canavar Güvenlik Ajansı

Layla Fae

Telif Hakkı © 2024 Layla

Fae Tüm hakları saklıdır

Bu kitapta tasvir edilen karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir ve yazar tarafından amaçlanmamıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının yazılı izni olmadan çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla iletilemez.

İÇİNDEKİLER

Başlık
Sayfası
Telif
Hakkı
İthafı
Yazarın Notu
Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Zoe'nin Sonsözü](#)

[Vodyan'ın Sonsözü](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür ederim](#)

[Monster Security Agency](#)

[Layla Fae Yazarına Ait](#)

[Diğer Kitaplar](#)

Tüm özel peen severler için. Yakaladım!

YAZARIN NOTU

W *Canavar*'da bir başka *canavar* koruma romantizmine hoş geldiniz *Güvenlik Ajansı*! Bu seferki, dar ve sıcak yerlere kayan esnek dokunaçlarıyla lezzetli ve çok oynak.

eğlenceli bir yolculuk. (Gerçi sizi ağlatabilir. Ben ağladım.)

Bunu daha da eğlenceli hale getirmek için sizden inançsızlığınızı askıya almanızı isteyeceğim. Eğer bir şeyin bu şekilde çalışmaması gerektiğini düşünüyorsanız, size hemen söyleyeyim, son teknoloji dalış ekipmanları her şeyi mümkün kılıyor.

Gerisini Doğa Ana halleder, çünkü eğer istek varsa, hayat bir yolunu bulur!

Ve bu benim bu seriyle ilgili geleneğim gibi görüldüğü için, baharatlı bir canavar romantizm kitabında inançsızlığı askıya alamıyorsanız *kaçınmanız* gereken bölümler şunlardır: 13, 14, 17, 18, 19, 22, 23, 24 ve 27. bölümler.

Ahem. Spoiler yok. Sadece bu konuda bana güvenin. Eninde sonunda her şeyi yerli yerine oturtacaklar. Ama bunun yavaş ilerlediğinin farkında olun. MMC'miz Vodyan'ın halletmesi gereken çok şey var, bu yüzden lütfen anlayışlı olun.

Bu kitap karanlık temalar içermektedir. Olası tetikleyiciler: şiddet, sakatlama, ölüm, çocuk istismarı, ebeveyn ihmali, çocuk SA ve çocuk kaçakçılığından bahsedilmesi.

Lütfen, güvende kalın.

Son bir not: Vodyan'ın özel ekipmanının neye benzediğini tarif etmek için elimden *geleni* yaptım, ancak kendinizi görsel bir yardıma ihtiyaç duyarsanız

[Instagram hesabımda @laylafaeauthor Vodnik Anatomi Dersi](#) başlıklı gönderide mevcuttur.

BÖLÜM 1

Vodyan

Tvodnik şehri Yeseera ile kıyıdaki Bakır Limanı arasındaki ana yol boyunca yük taşıyıcıyı takip ettiğimde gölün dibindeki yumuşak kum dokunaçlarıma sürtündü. Bu yolculuğu onlarca kez yapmıştım. Geçen yıl birkaç kez.

Genellikle olaysız geçen uzun ve zorlu bir yürüyüştü. Kargo yürütecisi, altı yengeç benzeri bacak üzerinde gölün dibinde yavaşça ilerleyen basit bir platformdu. Serbestçe yüzebilseydim bir saatten biraz fazla sürecek olan on sekiz millik yolculuk, yürüteç hızında yaklaşık sekiz saat sürdü.

Vodnik şehrini kıyıya bağlayan yol, göl tabanının en sık kısımları boyunca işaretlenmişti, ancak yine de suyun 150 fitten fazla altındaydı. Hava karanlık ve soğuktu, gölün suları sakın ve sessizdi. Tam da sevdiğim gibi.

Dokunaçlarım güçle esneyerek dipten uzaklaştım. Yukarı doğru iterek, kolayca yüzecek şekilde açtım ve gizlenen bir hırsız barındırma potansiyeli olan seyrek bitkilere odaklanarak alanı tamamen taradım. Kargom çok değerliydi, bu yüzden onu korumak için ben seçilmiştim.

Altımda, yük taşıyıcı yolda istikrarlı bir şekilde ilerliyor, zayıf ışıklar rotayı belirliyordu. İnsani anlamda bir yol değildi. Yeseera ve mezarlıklar dışında kimse gölün dibine inşaat yapmıyordu. Ancak burası insan dünyasını vodnik şehrine bağlayan en güvenli, en sık yoldu ve bu nedenle düzenli aralıklarla yerleştirilmiş titrek kırmızı ışıklarla işaretlenmişti.

Soğuk ve karanlık derinliklerde ürkütücü görünüyorlardı.

Yol boyunca yürürken kargom tehlikeli bir şekilde açıktaydı ama en hızlı yol buydu. Yine de dövüşmek umurumda değildi. Bir saldırı, görevimin monotonluğunu kırmak için iyi olurdu.

Şimdilik her şey açıktı, etrafta gizlenen şüpheli gölgeler yoktu. I Yürüteçten aşağı süzıldüm ve yoğun, berrak suların soğuğunun tenimi uyuşturmasına izin verdim. Duyularım hâlâ keskindi ama terazilerim gözenekli gibiydi, vücudumun sıcaklığı suyla eşleşiyordu.

Gölün duygusuz, ölümcül kütlesiyle bir olmuştum.

Bir süre bu şekilde geçti ve kendimi yolculuğun rahatlatıcı ritminde kaybettim. Kırmızı ışıklar titriyor, kumlu ana kaya dokunaçlarımın altından eşit bir şekilde geçiyor ve etrafımdaki karanlık sonsuzluğa uzanıyordu. Duyularımı tetikte tutarak zihnimin derinlerin soğuk hiçliğiyle dolmasına izin verdim.

Buradaki tek akıntı benim ve yürüyüşçünün hareketlerinden kaynaklanıyordu. Her şey durgundu ve kendimi güvende hissediyordum ama bu beni dikkatsizliğe sürüklemedi. Yürütecin platformuna istiflenmiş ve zincirlerle sabitlenmiş kargo, Superior Gölü'nün derinliklerini süsleyen en pahalı şeydi.

Shanta.

Sadece Büyük Göller'in buzul sonrası berrak sularında yetişen bir bitkiydi. Sadece onu geliştirmenin sırrına sahip olan vodnikler tarafından yetiştirilen şanta, insanlarda ve benzer beyin fizyolojisine sahip diğer türlerde sinirsel dejenerasyonu iyileştiren bir madde ürettiyordu.

Bu bizim zenginliğimiz ve önemimizin kaynağıydı. İnsanlar değerlerini altınla ölçerken, vodnikler ürettikleri şanta birimleriyle ölçüyorlardı.

Düzgün ilaç kutuları Yeseera çıkarma tesisinin resmi mührü ile damgalanmıştı. MSA'nın en saygın sualtı ajanlarından biri olarak bu değerli kargoyu koruma görevi bana düşüyordu.

Shanta yasal satışlarda inanılmaz yüksek fiyatlara alıcı buluyordu ama karaborsada paha biçilemezdi, çünkü hiçbir sevkiyatı kaçırmazdım. Yasa dışı yollardan yüzeye ulaşan çok azı da üretim tesisi, vicdansız çalışanlar tarafından kısa sürede ortaya çıkarılmış ve cezalandırılmıştır.

Şanta çalmak cinayet kadar alçakça ve ağır bir suçtu. sakatlama ile cezalandırıldı. Yine de bu, açgözlü vodnikleri ve diğer yaratıkları şanslarını denemekten alıkoymadı.

Koruduğum sevkiyat milyonlarca dolar değerindeydi ve bu da cazip olmanın ötesinde bir şeydi. Hizmetim boyunca birçok kişi kargomu çalmaya çalıştı, ancak yalnızca gerçek su sakinleri risk oluşturunuyordu.

Birkaç kez insan dalgıçlar tarafından saldırıya uğramıştım. Solunum cihazlarını devre dışı bırakmak çocuk oyuncağıydı ve çabalarım için

boğulmalarını izleme zevkini tattılar. Çirkin, zayıf bir ölümdü ama yine de insanlar zayıf bir türdü. Kırılgan ve çok yumuşaktılar, bir vodnik için tehdit oluşturmuyorlardı.

Öte yandan Lamialar güçlü rakiplerdi.

Soğuk bir akım sırt dokunaçlarımı okşadı, esnek kaslarım içgüdüsel olarak kasıldı. Hareket etmeye devam ettim, görünüşe göre Hareketlerimden kaynaklanmadığını bildiğim bir rahatsızlık.

Biri beni takip etti.

Yürütecini bir anormallik tespit ettiğinde onu durmaya zorlayacak programını geçersiz kılmak için yumuşak bir sesle "Yürümeye devam et," dedim.

Komutu anladığını bildirmek için ışığı mavi yanıp söndü.

Koluma takılı jet tabancasına uzanma isteğimi bastırarak yürüyeni eşit bir hızla takip ettim. Bu görevde onu hiç kullanmamıştım. ve bu noktada, ona ihtiyaç duymamak bir gurur meselesi haline geldi. Köşeye sıkışmadığım sürece Shanta'yı kollarımla koruyacaktım. sadece dokunaçlar.

Su şimdi durgundu ama bu beni yanıltmadı. Daha az tecrübeli olsaydım, bu akıntı fırçasını bir kaza olarak görmezden gelebilirdim ama bundan daha iyisini biliyordum.

Hiç kaza olmadı. Derinlerde değil.

Ama takipçim dikkatliydi, bunu onlara vermek zorundaydım. Mesafelerini koruyor, temkinli hareket ediyorlardı. Bu rotayı ezberlediğim için nereye saldırmayı planladıklarından şüpheleniyordum, bu yüzden rahatladım ve bekledim. Çok geçmeden sualtı mezarlıklarından birinin yanından geçecektim, etrafı kafes benzeri bir kubbeyle çevrili bir insan enkazı, onu saygısızlıktan koruyordu.

Superior Gölü'nün dibini süsleyen bir düzineden fazla gemi enkazı mezarlığı vardı. Denizcilerin cesetleri burada kaldığından beri Düşük sıcaklık ve suyun saflığı sayesinde çürümekten korunan gemileri, gömü yerleriydi. İnsanlar tarafından görevlendirilen vodnikler mezarlıkları koruyan yapılar inşa ettiler. Her biri açık gri betonla yapılmış kafes şeklinde kubbelerdi. Delikler suyun serbestçe akmasına izin verecek kadar büyüktü ama yetişkin canlı türlerinin girmesine izin

vermeyecek kadar küçüktü.

Batık geminin üzerinde yükselen yapı, takipçime koruma sağlayacak ve kubbenin etrafında onları takip etmemi engelleyecekti. Walker'a yakın kalmalıyım.

Mezarlık, karanlıkta daha koyu bir gölge gibi görünmeye başladı. Su. Hareketlerimi rahat, hızımı eşit tuttum. Ve yine de, yaklaşırken omurgamdan aşağı bir ürperti aktı. Buradaki su daha soğuk, daha durgun görünüyordu. Burası bir ölüm yeri.

Vodnik cesetleri, öldükten sonra shanta'yı beslemek için ayrıştırıldı. Ölülerimizi insanların yaptığı gibi etrafta tutmazdık.

Tedirginliğim mantıksız değildi. Burada hayalet olmadığını biliyordum.

Bazı vodnikler ölü insan bedenlerine hapsolmuş, sonsuza kadar karanlığa ve soğuğa katlanmak zorunda kalan ruhlarla ilgili karanlık hikâyeler anlatmayı severdi ama ben daha iyisini biliyordum. Ölüm, türlerine bakılmaksızın herkesi eşit şekilde alırdı.

Yine de, dokunaçlarımdan aşağı sürünen korkuyu atamadım. Asla tam olarak geçmedi. Dört yaşındayken mezarlıklardan birinde mahsur kaldığımdan beri.

Yukarıdan gelen hafif bir akıntı sesi çenemi sıkımda neden oldu.

Karanlık bir şekil, gemi enkazını çevreleyen beton kafesten kendini ayırarak üzerime atladı. Sümüksü, uzun kuyruğu yan tarafıma çarpmadan önce kendimi toparlamak için çok az zamanım vardı.

Lamia.

Lamialar, Lamiaların daha aptal, daha çirkin ve daha vahşi kuzenleriydi.

Vodnikler, alt bedenlerimiz sekiz güçlü dokunaçtan oluşurken, bir lamia'nın kalın, güçlü bir yılan kuyruğu vardı.

Kuyruk bana şiddetle çarptı ama ben hazırdım. Yerimde durdum, dengemi korumak için yayıldım. İvme yavaşlar yavaşlamaz Dokunaçlarım Lamia'nın kuyruğunun etrafını sararak onun kuyruğu bana dolmasını imkânsız hale getirdi.

Bana siyah, keskin dişlerle dolu bir çene göstererek alay etti, düz, yılan benzeyen yüz hatları nefretle buruştu. Yüzüne bir yumruk savurdum ve onu yerinde tutmak için gövdesine ve kollarına daha fazla dokunaç sardım.

Parmak eklemlerimin altında bir şey çıtırdadı.

Lamia çığlık attı, boğazındaki çuval sesle birlikte şişti.

O kadar büyük bir güçle mücadele etti ki, onu bırakmak zorunda kaldım. Hızla uzaklaştı ve döndü, gölün dibindeki kumlar bir bulut halinde etrafında yükseldi.

Büyük biriydi, siyahtı ve girdap gibi dönen kırmızı pullarla kaplıydı.
Yer yer kırılan desenler, yara izlerine işaret ediyordu. O zaman bir savaşçı.
Keskin yüzgeçler

başının arkasından ve omurgasından aşağıya doğru aktı ve sırtının alt kısmında daha da büyüdü.

Şimdi meydan okurcasına havaya kalkmışlardı, ağzının etrafındaki dört diken bıyık gibi yayılmıştı.

Beyaz, süt rengi gözleri saldırmadan bir saniye önce kısıldı.

Bana çarpmasına izin verdim. İkimiz de kumlu zeminde yuvarlandık ama o darbenin etkisinden kurtulurken, ben onu öyle sıkı sarmıştım ki kaburgaları baskı altında çöktü. Çırpındı ve acı içinde kükredi ama ben sıkı sıkıya tutundum ve belimdeki bıçağa uzandım.

"Şanta çalmanın cezasını biliyor musun?" Dişlerimi sıkarak ve baloncuklar çıkararak sordum.

Tıpkı lamia gibi, hava çıkarmadan konuşmamı sağlayan bir ses torbam vardı, ancak heyecan, bunu yüzey üstü organlarımı kullanarak söylememe neden oldu. Lamia muhtemelen beni anlamadı ama elimdeki siyah bıçağı gördü. Gözleri büyüdü ve daha sert çırpınmaya başladı. Bir dokunacımı yüzüne doladım ve başının iki yanındaki solungaçları kapattım.

"Acaba en çok hangi parçayı özleyeceksin?" diye homurdandım, daha fazla baloncuk çıkararak.

Sesim üzerindeki kontrolümü kaybetmekten nefret ediyordum ama en azından onu kısıp almıştım. Ben düşünürken Lamia'nın çırpınışları giderek zayıfladı. Ses torbasını kolayca patlatabilirdim ama sonra tekrar büyürdü. Kalıcı bir hasar vermek için ses tellerini delmem gerekirdi ama önemli kan damarlarına yakınlardı.

Bıçağım kayarsa, onu öldürürüm,

Ve Lamiaları asla öldürmemeye özen gösterdim. Ölüm bir merhametti.

Vücutlarının bir parçasını kestiğimi bilerek yaşamalarına izin vermekle karşılaştırıldığında, ama bundan daha fazlasıydı.

Büyükbabamın izinden gitmeyi reddettim.

Yine de, yaratığın kalın boynunu kırma dürtüsü kanımda yükseldi, en soğuk öfkeden daha soğuktu. Kendimi tutma çabasıyla dişlerimi sıktım. Bu bir gurur meselesiydi. Kendimi kontrol etme meselesi.

Temel içgüdülerime teslim olmadığım sürece, kontrol bendeydi.

Yani hayır, onun sesini elimden alamazdım. Lamia beni ele geçirdi. Kendini kurtarmak için son bir kez daha çabaladı ve ben de yanımda işe yaramaz bir şekilde sallanan kuyruğunun ucunu yakaladım.

Soğuk, yapışkan kuyruğu gergin tutarak bıçağımla kestim. Etrafımızdaki suya siyah kan bulaştı ve lamia acı içinde çığlık attı.

Bir kesik daha attım ve kuyruk parçası hâlâ kıvranarak dibe düştü. Lamia acınası bir sesle elimden kurtuldu ve ben de onu ittim. Yüzerek uzaklaşmadan önce bana bir bakış bile atmadı. hareketleri düzensiz ve pürüzlüydü. Ön kolumdan daha uzun bir parça keserek onu etkili bir şekilde sakat bıraktım. Doğal hızının ve dengesinin bir kısmını kaybetti.

İleride, kargo aracı istikrarlı bir şekilde ilerliyordu. İletişim çipim gelen bir çağrıyı bildirerek vızıldadı.

"Bekle," dedim ses çuvalımı kullanarak.

Walker mavi renkte göz kırptı ve durdu. İletişim hattını açmak için kulağımın altındaki çipe dokundum. Etrafımda, kanlı su yavaşça inceldi ve temizlendi, dövüş sırasında bozulan kum dibe çöktü.

"Ne?" diye sordum. Patronum olan ve kesinlikle gerekli olmadıkça benimle iletişime geçmemesi gerektiğini iyi bilen Malgeri'ye sordum.

"On iki saat içinde geçerli olmak üzere seni koruma altına alıyorum," dedi hiç söze girmeden, sesi emredici ve derindi.

Dokunaçlarım sinirlenerek kıvrıldı. Kendimi emir almaya alıştırmıştım çünkü bu işin bir parçasıydı ama yine de patronuma kendini becermesini söyleme dürtüsü güçlüydü. Daha önce bana hiç böyle bir iş vermemişti.

"Koruma detayı mı?" Başımı salladım, ağzım hoşnutsuzlukla buruştu. "Malgeri, bunun benim uzmanlık alanım olmadığını çok iyi biliyorsun."

"Senin uzmanlık alanın değil," diye homurdandı. "Sen şu anda kuzey eyaletlerindeki en iyi su ajanımsın. Şimdiye kadarki tüm görevlerin Başarılı. Başka hiç kimse bunu iddia edemez."

Başarılıyım, elbette. Ama shanta'yı korumak kolaydı ve lama parçalarını kesmek hayatımın amacıydı. Diğer yandan bir insanı korumak tamamen farklı bir konuydu. Evet, daha önce de koruma işlerinde çalışmıştım ama son sekiz yıl içinde hiç çalışmamıştım. Genellikle, patronum tercihlerimi onurlandırdı.

"Çünkü kargoyu ben koruyorum," diye hırladım, sesimi bilinçli olarak ses torbasına yönlendirdim, ama bu çaba gerektiriyordu. Çok kızmıştım. "İnsanlarla çalışmadığımı biliyorsun."

Malgeri'nin itirazlarımı umursamaz kırmızı eliyle bir kenara ittiğini neredeyse görebiliyordum. Patronum her zaman istediğini yaptıran bir şeytandı.

"Onu bir kargo parçası olarak düşünebilirsin, umurumda değil. Bak,

Vodyan.
Emir Adalet Bakanlığı'ndan geldi. Önemli bir tanıkları var ve ilk duruşmaya kadar onu güvende tutma görevini bize verdiler.

bir ay sonra. Bu konuda sizinle temasa geçip detayları anlattığım için başka seçeneğiniz yok. Zaten işin içindesin. Ayrıca, zaman zaman sıcak bir vücudu korumak sana iyi gelebilir. Zaten çok üşüyorsun."

Çenem tıkırdayana kadar dişlerimi sıktım. Tartışmaya devam edebilirdim ama Malgeri haklıydı. Eğer bu federal bir emirse, görevi kabul etmekten başka seçeneğim yoktu.

"O' dedin. Yani bu bir dişi mi?" Dokunaçlarımı kesilmiş lamia kuyruğunun etrafına dolayarak incelemek için sordum.

Normalde hatıra eşyası saklamazdım ama son zamanlarda içimde kaynayan öfke daha da artmış ve soğumuştı. Onu dizginlemenin bir yolunu bulmalıyım. Belki de lamya parçaları biriktirmek kana olan susuzluğumu dindirebilirdi.

Yine de bu hastalıklı ve gereksiz olurdu. Ve eğer benim Komşular dairemde başka yaratıkların parçalarını sakladığımı öğrendiklerinde benden daha çok korkar ve nefret ederlerdi.

"Dişi bir insan," dedi Malgeri, sırtıyormuş gibi bir sesle. "Gelebilecekleri kadar sıcak."

Omurgamdan aşağıya doğru bir tiksinti ürpertisi yayıldı. *Bir insan.* Beni gördüğünde muhtemelen korkudan altına işeyecek olan zayıf, yumuşak, mızımız bir yaratık.

"Peki neden beni seçtin?" Dokunaçlarım soğuk bir öfkeyle gerilerek sordum. "Bana en iyiniz olduğum saçmalığını anlatma. Karada tonlarca daha iyi ajanınız var."

Malgeri gülme cüretini gösterdi. "Kendini hafife alma. Sen şu anda benim en iyi serbest ajanımsın ve göllerdeki tek güvenilir kişisin. Gördüğünüz gibi, iyi kaynaklara sahip bir suçluya karşı en üst düzeyde korunmaya ihtiyacı var. Dehamla, onu kimsenin bakmayacağı bir yere saklamayı önerdim."

Yani, suyun altında. İstemeye istemeye kabul etmek zorunda kaldım. Harika. Her ne kadar bu dahiyane hamlesi bir ay boyunca ve büyük olasılıkla daha uzun süre rahatsız olacağım anlamına gelse de. Önemli davalar uzamayı sever.

"Peki," diye homurdandım ve küçük bir baloncuğu serbest bıraktım. Malgeri de bunu benim kadar iyi biliyordu, başka seçeneğim yoktu.

BÖLÜM 2

Zoe

I Ajan Beck motorlu tekneyi hazırlarken Ajan Narita ile Superior Gölü kıyısında duruyordu. Eylül ayıydı ve hava çok kötüydü.

Soğuk. Kaygan, siyah takım elbisemi örten kalın ceketime rağmen, uzaklara doğru uzanan çalkantılı gölü seyrederken dişlerim takırdayarak titredim.

Bir gölden çok denize benziyordu. Sola doğru kıvrılan kayalıklara gürültüyle çarpan ve köpüren geniş, vahşi bir su kütlesi. Göl kurşun rengindeydi, karanlık ve davetkâr değildi.

"Bunu neden yaptığımızı bana hatırlatır mısınız?" Kırk yaşlarında, ince, kıvrak bir kadın olan Ajan Narita'ya sordum.

Siyah saçları kısa kesilmiş ve geriye taranmıştı ve hiç de soğuk görünmüyordu. Onun soğukkanlılığına imreniyordum. Cevap verirken sesi güçlüydü, dondurucu rüzgârda bile titremiyordu.

"Çünkü Matthias Carver hapiste olsa da adamlarının çoğu serbest. İki kilit tanık çoktan vahşice öldürüldü. öldürüldü ve sen sonuncusun," diye cevap verdi sakın bir şekilde, keskin gözlerle önüne bakarak. "Bunun senin başına gelmesini istemeyiz. Burada güvende olacaksın, çünkü aklı başında hiç kimse seni suyun altına sakladığımızdan şüphelenmeyecek."

Bu konuda haklıydı. Gerçi aklı başında hiç kimse Superior Gölü'nün derinliklerine *güvenli* demezdi.

Özellikle büyük bir dalga uçuşuma çarptı ve beni irkildim. Dar elbisenin altında vücudumu nemli bir ter kapladı ve daha da titredim. O sabah kahve içmemiş olmama rağmen eldivenli ellerim gergindi, karışıma kafein ekleyemeyecek kadar gergin ve endişeliydim. Sadece zorladım

Bir yumurta ve biraz çeri domates, zaten ağır olan mideme ağırlık yapan yiyecekler.

"Aşağıda bilinçli su yılanları olduğunu okumuştum," dedim, sesim giderek kısılıyordu. "Çok büyükler. Ve etoburlar."

Bu noktada tartışmanın nafi ve çocukça olduğunu biliyordum. Bu planı kabul etmişim ama sıcak, iyi aydınlatılmış bir güvenli evde konuşulduğunda kulağa çok daha makul geliyordu.

Şimdi, kıyıya vuran dondurucu su kütlesiyle karşı karşıya kaldığımda kendimi küçük ve çaresiz hissediyordum. Elimde son teknoloji ürünü ekipmanlar olmasına rağmen, esasen öyle de olacaktım.

Giysimin dondurucu gölde beni sıcak tutması gerekiyordu ve oksijen tankımın yenilenmesi için sadece on iki saatte bir ortaya çıkması gerekiyordu. Bana gölün dibinde, zamanımın çoğunu geçireceğim kuru bir güvenli ev vaat edilmişti.

Ve beni koruyacak bir koruma. Bir vodnik.

"Vodyan seni güvende tutacaktır," dedi Ajan Narita güvenle. "Korkacak bir şey yok, Zoe."

Daha çok titredim, bu sefer soğuktan değil. Beni kimin koruyacağını öğrenir öğrenmez, birkaç saatimi güvenli telefonumda vodnikler hakkında araştırma yaparak geçirdim ve bulduklarım hem güven hem de korku uyandırdı.

Güçlü, ölümcül ve kendi içlerine kapanıktılar; çoğunlukla Büyük Göller'deki büyük topluluklarda yaşarlardı. Vodnikler hem suda hem de karada başarılı olsalar da, şehirlerine bağlı kalmayı tercih ediyorlardı. su altında kuru alanlar inşa ettiler. Yetenekli inşaatçılar ve şanta üretimleri sayesinde zengin bir ulustular.

Aynı zamanda muhteşemdiler. Ve korkutucuydu.

Yetişkin bir erkek vodnik düz bir çizgide gerilirse Başının tepesinden dokunaçlarının ucuna kadar neredeyse üç metre uzunluğundadır. Bu uzunluğun çoğu, genellikle gevşek bir şekilde sarılmış olan ve bu boyutun bir kısmını gizleyen dokunaçlardaydı.

Yine de vodnikler devasa boyutlardaydı. Bir vodnikle bir vodniki karşılaştıran bir tablo gördüm.

Ortalama bir vodnikin boyu bir muza, bir insana, bir shehru'ya, bir ayıya ve bir ağaca eşittir. Korumamın benden uzun olacağını zaten biliyordum.

Vodnikler yer yer sert ve sivri görünen yeşil, mavi veya mor pullarla kaplıydı. Dokunulduğunda kesebilecek kadar keskin görünüyorlardı.

Yüzleri belli belirsiz insansı görünüyordu ama yine de değildi. Gözleri derin ve dardı, burunları düz, elmacık kemikleri sivriydi ve kafaları

simetrik dikenli çıkıntılarla süslenmiştir. "DOKUNMAYIN" yazılı kırmızı tabelalar taksalar daha az yaklaşılabılır görünmezlerdi.

Ve kolları insansı bir özellik olsa da, aynı zamanda rahatsız ediciydi. Kaslı ve kalın, pullu ve büyük, pençe uçlu avuçlarla biten kollar, bir şeyleri boğmak ve koparmak için yapılmış gibiydi.

Ve sonra, dokunaçlar vardı. Aktif olarak düşünmemeye çalıştım onlar hakkında. Eğer anlatırsam, midem kısmen tiksinti, kısmen de analiz etmeye cesaret edemediğim sıcak, kıvranan bir hisle sıkıştırdı.

Bilerek görmezden geldiğim bir başka şey de çıplaklıktı. Vodnikler memeliler gibi üredikleri için, dişilerinin gururla taşıdıkları göğüsleri vardı. Dördü de görüntülendi, çünkü türlerinde çoğul gebelik yaygındı.

Neyse ki erkekler aletlerini vücutlarının içinde saklıyorlardı. Sadece tahrik olduklarında ortaya çıkıyorlardı, bu yüzden asla canlı bir vodnik çükü görmeyeceğimden emindim.

Ama Google'da arama yaparken gizlice vodnik pornosuna göz atmıştım. Çılgınlık. Gün ışığında, yine de yanlış hissettirdi ve kendimden derinden utandım.

Yüzüm alev alev yanıyordu. İşte buradaydım, öngörülebilir gelecekte birlikte olacağım yeni korumamla tanışmak üzereydim ve panikleyen kalbimi sakinleştirmek için ne düşünüyordum?

Kocaman, ince, iki uçlu aleti.

"Gitmeye hazırız!" Ajan Beck uçağın gürültüsü arasında bağırdı Dalgalar.

Ajan Narita kolumu sıkıca tuttuğunda "Tanrıya şükür," diye mırıldandım.

ve beni hafif yokuştan aşağı, kıyıdan on metre uzakta sallanan ve motoru çalışan motorlu tekneye doğru yönlendirdi. Otuzlu yaşlarının sonlarında sarışın bir adam olan Ajan Beck çoktan tekneye binmişti, can yeleği donuk manzaradaki tek canlı renk sıçramasıydı.

Şafaktan hemen sonraydı, ancak gökyüzü kapalıydı, bulanık sudan sadece birkaç ton daha açıktı. Etrafımdaki her şey griydi ve Superior Gölü'nün tek renkli sade görüntüsü karşısında kendimi küçük ve önemsiz hissediyordum.

Yine de güneş çıktığında çok güzel olduğuna emindim. Işığın en şiddetli olduğu zamanda dalmak zorunda kalmam gölün suçu değildi.

"İyi şanslar," dedi Ajan Narita, sırtıma sertçe vurarak. "İyi olacaksın. Vodyan zaten teslim alma noktasında bekliyor."

Başımı salladım, boğazım konuşamayacak kadar daralmıştı. İnsanlığın en büyük tatlı sularından biri olarak bilinen bir gölün derinliklerine dalmak üzereydim. Kana susamış dev yılanların ve kim bilir başka nelerin musallat olduğu mezarlıklar.

Anaokulu öğretmeni olarak yaptığım iş beni buna hazırlamamıştı. Hem de hiç.

Daha iyi bir ruh halinde olsaydım, çocuklarımın bazen bir piranalar sürüsü gibi davrandıkları, hepsinin dikkatimi çekmek için açlıktan öldükleri ve beni parçalamaya hazır oldukları hakkında bir şaka yapabilirdim.

Tanrım, onları özledim.

Ayakkabılarımı çıkardım ve Ajan Narita'ya uzattım. Takım elbisem tüm vücudumu kaplıyordu, avuç içlerim de dahil olmak üzere tepeden tırnağa beni sarıyordu. İçime hiçbir şey giymemiştim. Sudan enerji çekmesi ve aklımın almadığı bir teknolojik deha sayesinde ısı üretmesi gerekiyordu.

Yine de buz gibi suya girdiğimde ağlamamak için dilimi ısırarak zorunda kaldım. Soğuk bana fiziksel bir acı gibi çarptı ve hemen şiddetli titremeler geçirmeme neden oldu.

Kahramanca, uyuşmuş bacaklarımın üzerinde motora doğru ilerledim ve beceriksizce içine tırmandım. Ajan Beck sempatiyle baktı.

"Giysi siz suya daldıktan kısa bir süre sonra çalışmaya başlayacaktır. Endişelenmeyin" dedi.

Titreyerek oturdum ve ayaklarımı ısıtmak umuduyla altına soktum. Dişlerim hipotermi endişemi dile getiremeyeceğim kadar sert gıcırdayordu.

Tekne harekete geçti ve pruva dalgaların arasından geçerken soğuk su püskürttü. Dar bankın kenarına sıkıca yapıştım, beynim mantrama kilitlenirken tüm gücümle tutundum.

Bir şeyin yok. Güvendesin. Şu an berbat ama yakında her şey yoluna girecek. Söz veriyorum. Sadece biraz rahatsızlık var. Atlatabilirsin. Bu. Aslında, bunu atlatacaksınız, çünkü başka seçeneğiniz yok.

Bu sakinleşmeme yardımcı oldu. Tekne titreyerek hızlandı ve daha güvenli oturabilmek için ayaklarımı açmak zorunda kaldım. Hâlâ korkmuş, üşümüş ve perişan haldeydim ama en azından şimdi, bu işin sonunda bir umut ışığı görüyordum
Çile.

Sadece bir ay, kendime söz verdim. Bir ay sonra karaya geri dönüp yeni bir iş aramaya başlayabilirsin. Ve yeni bir daire.

Ve büyük ihtimalle yeni bir hayat.

Kasvetli beklentilerimi düşünmemeye karar vererek iç çektim. Bundan sağ kurtulsam ve Matthias Carver'ı mahkûm ettirsem bile, bildiğim hayatım sona ermişti. Birincisi, tüm adamları yakalanıp hapse atılsa bile, bazıları kısa süreli cezalar alacaktı. Birkaç yıl içinde dışarı çıkacaklardı, hepsi canı ve onları hapse atan kaltağın intikamını almaya hevesli olacaklardı.

Ömrümün sonuna kadar saklanarak yaşayacaktım. Buna içerledim ve aynı zamanda bunun adalet için ödenecek küçük bir bedel olduğunu düşündüm, ne kadar yetersiz olsa da.

Şahsen, Carver'ın çocuk kaçakçılığı işine çok az bulaşmış olanlar da dahil olmak üzere hepsinin ölmeyi hak ettiğine inanıyordum. Onun çocuk çaldığını bilenler

Yetim çocukları köle olarak satmak için kaçırın ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapmayan kişi de benim gözümde en az onun kadar suçluydu.

Ve onları bekleyen ceza yeterince acımasız olmasa da, yine de bunu gerçekleştirmeye kararlıyım. Bunu yapmak için, mahkemede ifade verene kadar hayatta kalmalıyım. Geriye kalan tek tanık bendim ve Carver'ın tüm kaynaklarını beni susturmaya odaklaması için yeterince lanetleyici olduğunu biliyordum.

Ona karşı tanıklık etmeyi kabul ettiğimde, riskleri biliyordum - teoride

En azından.

Yine de ilk tanık cinayeti her şeyi açıklığa kavuşturdu.

Ölüm mahallindeki fotoğrafı tesadüfen gördüm. Yönetici Benim tanıklığım sayesinde hapse giren Kowalski hücrelerinde öldürüldü, boğazındaki kırmızı kesik grotesk bir gülümseme gibiydi. Ona acımadım. Gönüllü olarak çalıştığım çocuk evinden sorumluydu ve çocukların iyiliği ona emanet edilmişti. Bu güveni öyle bir ihlal etti ki ceza onun suçunu asla temizleyemezdi.

Görevlerini yerine getirmek yerine Carver'ın işini kolaylaştırdı. yüklü bir rüşvet karşılığında bazı çocukları kaçırdılar. Kulak misafiri oldum. Yedi çocuk ortadan kaybolduktan sonra yapılan konuşmalar ve söyledikleri her şey neler olup bittiğini açıkça ortaya koyuyordu.

Çocukların ağza alınmayacak şeyler yapmaya zorlanan köleler olacağını biliyordu.

Para için onları almasına izin verdi ve kaçırma olaylarını halının altına süpürmeyi kabul etti. Ne de olsa onlar kimsesi olmayan yetimlerdi. Kaybolmalarını önemsemesi gereken kişi oydu.

Ben ortaya çıktıktan sonra, yönetici tutuklandı ve bir anlaşma teklif edildi: Carver aleyhine tanıklık etmesi karşılığında daha az bir ceza.

Kabul ettikten iki gün sonra öldü.

Üçüncü tanık çocuk evinde çalışan bir hademeydi. Anlattıkları benimki kadar güçlü değildi ama Carver ve adamlarını görmüştü. ziyaret ediyor ve hatta çocuklar uyurken yatak odalarına girip kurbanlarını seçiyordu. Carver'ın çoktan sıraya girmiş müşterileri vardı ve belirli türden çocuklar istiyorlardı. O sırada kapıcı neler olduğunun farkında değildi ama çocuklar ortadan kaybolduktan sonra her şeyi anladı.

Şimdi o da ölmüştü. Onu korumak için iki ajan görevlendirilmişti ama başarısız oldular. Hepsi ölmüştü ve sıradaki bendim.

Lanet olsun. Nefes al.

O kadar çok titrediğimi fark ettim ki yerimde durmakta zorlanıyordum. Tünel görüşü açıldı, dünyam karardı ve daraldı. Yaklaşan panik atağı fark ederek derin nefesler aldım.

Yıllardır böyle bir şey yaşamamıştım ama hayatım kökünden sökülmüştü ve

Tehlike, ölümcül göle dalma ihtimaliyle birleşince çok fazla geldi. Nefes alıp vermeye odaklandım, endişemi biraz olsun hafifletmek için eldivenli elimle başımın üst kısmına beceriksizce vurdum.

Bir, iki, üç, dört, bekle. Dokun, dokun, dokun.

Beş dakika sonra kendimi kontrol altına almıştım ama paniğin karnımda çalkalandığını hissediyordum. Zorlukla bastırılmıştı, en ufak bir provokasyonda dışarı fırlamaya hazırды.

Kendimi sakin kalmaya zorladım ve olabildiğince dengeli nefes aldım. Vücudum yer yer uyuşmaya başladı, bu da ayak parmaklarımın donabileceğini düşünmediğim sürece biraz yardımcı oldu.

Kahretsin. Ayak parmaklarımın donacağını düşünüyordum.

Bir, iki, üç, dört, bekle. Dokun, dokun, dokun.

"Beş mil kaldı!"

Ajan Beck bağırdı ama yine de dalgaların ve motorun gürültüsünden onu zar zor duyabildim. Havanın o kadar iyi olduğundan emin değildim.

Gölde bir motorlu tekne gezintisi için harikaydı, ama endişeli görünmüyordu, ben de sakin kalmak için elimden geleni yaptım.

Bunun yolculuğun sadece ilk ve en kısa kısmı olduğunu biliyordum. Yaklaşık 30 metre daldıktan sonra korumam beni durduracak ve vücudum alışana kadar beni o derinlikte tutacaktı. Sonra yavaş yavaş daha derine inecektik.

Solunum ekipmanım, daha derinlerde meydana gelen nitrojen nekrozunu önlemesi beklenen bir filtre ile donatılmıştı. Bana su altında hayatta kalma konusunda hızlandırılmış bir kurs veren ajana göre, teçhizat

tüm ağır işleri yapacaktı. Sadece nefes alıp her şeyin olmasına izin vermem gerekiyordu.

Motorlu tekne dalgaları yarararak yüzüme soğuk su püskürtürken, nefes almak bile bir meydan okuma gibi görünüyordu.

"İyi olacaksın," diye mırıldandım kendi kendime, soğuk bankı kavrarken.

Bu çılgınlığın bir de iyi tarafı vardı. Sürüşümüz uzadıkça, elbisemin ısı üreten güçlerinin devreye girmesi için nihayet tamamen suya dalmayı daha çok arzuluyordum. İstedğim çok garip bir şeydi: ısınabilmek için dondurucu suya dalmak.

Ama bu ihtimale tüm gücümle tutundum, çünkü sıcaklık dört gözle beklenecek olumlu bir şeydi.

"Neredeyse geldik!"

Başımı salladım ve takım elbisemin üstünü başımın üzerine çektim. Sonra, ben

Karanlıkta görmemi mümkün kılacak ışığı filtreleyen gözlüklerden ve havamın içinden akacağı bir burun kapağından oluşan üst yüz maskesini taktım. Hortumlar elbisenin içine dikilmişti.

Şeffaf plastiği yüzüme sıkıca bastırdığımda, emiş gücü devreye girerek onu cildime sorunsuzca sabitledi. Burnumdan deneysel bir nefes aldım ve havanın rahatça aktığını fark ettim. Teçhizatım defalarca kontrol edilmiş ve tekrar kontrol edilmişti ama yine de bir şeylerin bozulmasından korkuyordum.

Ve sonra vodnik korumam bana ağız ağıza vermek zorunda kalacaktı. Bir kız öğrenci gibi kıkırdadım, Ajan Beck'in beni duyabileceği kadar yüksek sesle. Bana endişeyle baktı ve ben de beceriksizce el salladım, neredeyse yüzüme çarpıyordum.

"Ben iyiyim," diye boğuldum, umutsuzca sapkınlığımı kontrol etmeye çalışıyordum.

Beyin.

Tanrım. Kendime lobotomi mi yapmalıyım?

Yüzümün alt yarısını örtmek için ayrı bir parçam vardı. Ayrıca hava tankıma bağlıydı. Havayı korumak için şimdilik takmadım ve ağzımdan nefes aldım, soğuk hava diş etlerimi ve boğazımı dondurdu.

Normalde hastalanmazdım, enfeksiyonlu beş yaşındaki çocuklarla geçirdiğim onca zaman bağışıklığımı güçlendirmişti ama yine de kendimi Bu motorlu teknede kıcımlı dondurduktan sonra grip olmak kaçınılmazdı.

Yine de, umarım olmaz. Maskenin içinden nefes alırken burnumun aktığını hayal bile edemezdin.

Beck motoru durdurdu ve durana kadar hafifçe fren yaptı. Tekne dalgaların üzerinde sallandı. Bir panik nöbeti daha yaşadım ve alabildiğim kadar hava alabilmek için ağzımı sonuna kadar açtım.

Bir, iki, üç, dört, bekle.

Bu sefer dokunmaya cesaret edemedim. Ellerim nişan alamayacak kadar titriyordu.

Düzgün bir şekilde, ve eğer dış köşesine dokunmaya çalışsaydım muhtemelen bu hızda gözümü çıkarırdım.

"İşte bu kadar," dedi Beck yanına gelerek. "Vodyan'ı kontrol ettim. Tam altımızda bekliyor, daldığında seni almaya hazır. Hazır mısın?"

"Hayır," dedim, sesim boğuk çıkıyordu.

Kulaklarıma pamuk doldu, duyularım beni korumak için dünyayla bağlantımı kesti. Beck önümde çömeldi, gri gözleri endişeyle doluydu.

"Şu anda neye ihtiyacın var, Zoe?" diye sordu, ajanların pratik yaklaşımına çok uygun bir şekilde.

Başından beri her soruna anında, en uygun çözümleri bulmaya çalıştılar. Beni güvenli evden güvenli eve taşıdılar, beni korumak için birden fazla yaklaşım düşündüler ve sonunda hesaplamalarına göre en iyi hayatta kalma oranlarını garanti eden bir çözüm buldular.

Tüm bunlar olurken ailemden ve arkadaşlarımdan koparılmış, hayatımdan çıkarılmış ve hiçbir duygusal destek almadan bırakılmıştım.

Yani en çok ihtiyacım olan şey bir kucaklaşmaydı ama bunu Ajan Beck'e söyleyemezdim. Ona gerçeği söyleseydim muhtemelen bana sarılırdı ve bu da ajanların yaptığı her şey gibi pratik ve hızlı olurdu.

"Bunun bitmesi için," dedim onun yerine, nefesimi tutarak. "Pekâlâ. Hadi yapalım şu işi."

Memnuniyetle başını salladı ve ayağa kalktı. Dengesiz bacaklarımla onu takip ettim, bulantıyı uzak tutmak için ağzımdan derin nefes aldım. Göl aşılmaz bir grilikteydi ve alabildiğine uzanıyordu. İçine daldığımda sonsuza dek kaybolacağımı düşünmekten kendimi alamıyordum.

Ama yapmazdım. Korumam aşağıda beni bekliyordu. Ben olsam iyi olacak.

"Sadece içine atlayın ve batmanıza izin verin. Burnunuzdan nefes alın.

Seni yakalayacak," diye talimat verdi Beck ama kulaklarımdaki dehşet dalgası yüzünden onu zar zor duyabildim.

Beceriksizce teknenin yanına doğru yürüdüğümde, maskemin alt yarısını yüzüme yapıştırdığımda ve vücudumu salladığımda vücudum benim gibi hissetmiyordu.

Bacaklarımı kenara doğru uzattım. Bir sıçrayışla suya atladığımda, soğuk bir yumruk gibi çarptı yüzüme. Tüm vücudum titredi, kaburgalarım daraldı ve bir nefes daha alamadım. Boğuluyordum.

Beck ellerini sallayarak bir şeyler bağırdı ama onu anlamadım. Superior Gölü'nün suları başımın üzerine kapanana kadar vücudumu saran soğukla mücadele ettim, çırpındım ve titredim.

Kontrolüm kırıldı ve panik beni ele geçirdi.

BÖLÜM 3

Vodyan

I Toplanma noktasında dururken gölün soğğunun içimden akmasına izin verdim, dokunaçlarım genişçe yayıldı ve doğru seviyede kalmak için ara sıra hareket etti. Etrafımdaki su berrak ve karanlıktı, hafif akıntılar Ölçeklerim. Gölün nefes alış verişini hissedecek kadar yüzeye yakındım.

Bugün keyfi yerindeydi.

Çocukluğumun hangi noktasında gölü annem olarak görmeye başladığımı bilmiyordum. Bu kültürel bir şey değildi ve diğer vodnikler de yaşadığımız sulara saygı duyuyorlardı. Onlara göre burası sadece bizim yaşam alanımızdı, dünyanın bize ait olan kısmıydı.

Benim için çok daha fazlasıydı. O benim beşğim, sevgi dolu kucağım ve hayat veren bir güçtü. O her yerde var olan bir güç ve başka kimse konuşmadığında, ki bu neredeyse her zaman oluyordu, benimle konuşan sestti.

Hareketlerini, nefes alışını, ruh halini biliyordum. Bugün huzurlu ve misafirperverdi ve bu sakinlik içime yayıldı, görevimin neden olduğu sıkıntıyı hafifletti.

Memnundum, yatışmış ve rahatlamıştım, tanıdık soğuk beni bir arkadaş gibi kucaklıyordu.

Ta ki bir şeyler değişene kadar.

Daha yukarılarda gölün düzenli ritmini bozan bir karışıklık başladı. Akıntılar kırıldı ve durakladı, yüzeydeki su kabarcıklar pullarıma değene kadar derinlere doğru itildi. Üstümde bir şekil belirdi, içeri süzülen loş ışığa karşı bir gölge.

Çenemi sıktım, dinginliğim parçalara ayrıldı. İşte buradaydı, benim zayıf insan müdürüm, şimdiden etrafta zarifçe sıçırıyordu. Ben yapmadım Yüzey sakinlerinin neden teslim olup gölün onları taşımaya izin vermediklerini anlayamıyorum. Yapmaya çalıştığı şeyden çok daha kolay olurdu.

İhtiyatlı olan şey, o benim yanıma gelene kadar batmak olurdu, ama görünüşe göre bunu mümkün olduğunca zahmetli hale getirmeye karar verdi.

Kollarımı kavuşturup beklerken dokunaçlarım gerginlikten titriyordu. Makul bir insan olmasını ummuştum ama bu seferki kendini çoktan kanıtlamıştı.

aptallık. Etrafta çırpınarak inişini yavaşlattığını anlamıyor muydu? Ne anlamı vardı ki?

Gözlerimi kapattım, çenemdeki bir kas, akıntılar bana karşı sarsılırken titriyordu, ritimleri pürüzlü ve nahoştu. Onunla tanışmamıştım bile ama şimdiden ondan nefret ediyordum. Huzurumla aramda duran şey oydu.

Akıntılar daha da şiddetlendiğinde gözlerimi açtım. Kız Tam üstümde, zayıf uzuvları olan siyah, küçük bir şekil, işe yaramaz bir şekilde pürüzsüz, güçlü suları kontrol etmeye çalışıyordu. Gözleri şeffaf bir maskenin ardında parlıyordu, yüzü solgundu, ağzı sonuna kadar açıktı. Yine de hiç ses çıkarmadı ve içimi bir endişe kapladı.

Belki teçhizatı bozuldu. Belki nefes alamıyordu.

Ona dokunmaktan nefret ediyordum ama yapacak bir şey yoktu. İşteki ilk dakikalarımda müdürümü kaybedecek değildim, bu yüzden dokunaçlarımı güçlü bir şekilde iterek yanına yüzdüm ve onu sabitlemek ve nefes alıp almadığını kontrol etmek için ellerimi kaburgalarına koydum.

Beni hisseder hissetmez dondu kaldı. Parmaklarım istemsizce kasıldı, ne kadar sıcak olduğunu hissettim - dokunduğum her şeyden çok daha sıcaktı

Son zamanlarda. *Yakıcı*. Sistemime bir şok gibi geldi ve bir an için ne yaptığımı unuttum.

Ama sonra hatırladım. Kaburgaları hızlı bir ritimle çırpınıyordu, Sorunsuz bir şekilde nefes aldığını gösteriyordu. Gözleri benimkilere kilitlendiğinde yanlış alarmin verdiği sıkıntıyla uzaklaşmaya çalıştım.

Geniş, derin yeşil ve dehşet doluydular.

Tereddüt ettim, korkusundan dolayı kafam karışmıştı. Neden bu kadar korkuyordu?

Her şey tam olarak kararlaştırıldığı gibi oldu, giysisi çalışıyor gibiydi ve peşinde kimsenin olduğunu hissetmedim. O güvendeydi, öyleyse neden...

Gözleri daha da büyüdü, yüzü garip bir ifadeyle büzüldü ve anladı.
Tabii ya. Onu tutuyordum, benim

Yüzü tam önündeydi ve maskesinin karanlıkta görmesini sağlaması gerekiyordu. Bu da beni net bir şekilde gördüğü, o geniş, dehşet dolu gözleriyle her şeyi kavradığı anlamına geliyordu.

Korkusunun sebebi bendim. Benden korkuyordu, bu o kadar açık ve kaçınılmazdı ki, bunu hemen fark etmediğim için kendime lanet ettim.

Dudağım alaycı bir tiksintiyle kıvrıldı. Çok insani.

İşte buradaydım, onun müttefiki ve koruyucusuydum ve farklı bir tür olduğum için benden korkuyordu. Muhtemelen sadece insanların yaşadığı bölgelerde yaşayan insanlardan biriydi. Onlar cilalı, çitlerle çevrili

İnsanların kendilerini "güvende" hissetmeleri için başka türlerin girmesine izin verilmeyen mahalleler.

Dokunaçlarım öfkeyle esnedi ve beklenmedik bir şey yaptığında mesafemi korumak için itmeye başladım. Ağzından bir inilti döküldü, nefesi maskesinin alt yarısını buğulandırdı.

Sonra bir de baktım, çılgılık atarak bana doğru hamle yaptı. Tüm uzuvları

Şok edici bir güçle etrafımı sardı, o kadar sıkı sıkıyordu ki nefesim kaburgalarımın çarparak kesildi. Vücudu gövdemi saran sıkı bir bant gibiydi, kişisel alanıma o kadar ani girmişti ki nasıl tepki vereceğimi bilemedim.

Konuşmadım ya da hareket etmedim. Tüm vücudum kaskatı kesilmiş, pullarımın üzerindeki ısı patlamasından etkilenmişti. Haşlıyordu, şok ediciydi ama yine de rahatsız edici değildi. Duygulara kapılmıştım, umutsuzca ne hissettiğimi anlamaya çalışıyordum. Titremeler dokunaçlarımdan aşağı doğru akıyor, dokunaçlarım hiçbir anlam ifade etmeyen yabancı bir dürtüyle sarsılarak kasılıyordu.

Vücudum bir şeyler yapmak istiyordu ama düşüncelerim yarı biçimlenmiş ve anlaşılması imkânsız bir halde yüzüyordu. Şaşkınlık içinde tek yaptığım kıpırdamadan durmak ve göğsü titrerken insanın bana sarılmasına izin vermek oldu.

hızlı nefeslerle çırpınıyor.

Kolları boynumdaydı, sıkıca sıkıyordu, parmak uçları sırtımdaki pulları sıyrıyordu, bu da vücuduma hoş şoklar gönderiyordu. zaten aşırı yüklenmiş beynim. Bacakları belimi sıkıyor, pullarıma öyle sıkı bastırıyordu ki aramızda bir santim bile boşluk kalmamıştı.

Ben de titremeye başlayarak onun sarsıntılarını hissettim. Ellerim hâlâ alt kaburgalarında ve beni kavradığı yer dışında ona dokunmamak için kollarımı iki yana açarak ellerimi vücudundan uzaklaştırdım.

İçimi ani ve saçma bir korku kapladı. Vücudumun yeterince büyük

bir bölümüyle ona dokunursam beni eritip yok edeceğinden korkuyordum.

Çok ateşliydi.

Böylece ben kollarımı iki yana açmış, kaskatı ve şaşkın bir halde rahatsız edici bir şekilde süzülürken, insan müdürüm bana yapışmış, küçük sıkıntı sesleri çıkarıyordu. Yavaş yavaş alçaldığımızı fark ettiğimde, sonunda

Önce onun uyum sağlaması gerektiğini hatırladım, bu yüzden tekmeledim, hareket sarsıntılı ve çok güçlüydü.

Hareketi hissederek daha da yaklaştı, tüm vücudu Kendini bana yapıştırmak istercesine pullarıma sürtünüyordu. Yutkundum, sıcak ve soğuk ürpertiler omurgamdan aşağı inerken tedirginliğim artıyordu.

Ne yapıyordu? Bu ne anlama geliyordu?

Onu anlayamadım. Bu insan dişilerinin yaptığı bir şey miydi? Ama hayır, bunun böyle olmadığını bilecek kadar insanlarla deneyimim vardı. Ne o zaman? Neden bırakmaya korkuyormuş gibi bana yapıştı? Biz yabancıydık. Bu hiç mantıklı değildi.

Ama beni daha da şaşırtan şey, ona izin vermemdi. O tuttu Sıkıca, evet, ama o hâlâ bir insandı. Onu yerinden oynatmak ve saygılı bir mesafeye yerleştirmek için iyi bir çekiş yeterli olacaktı.

Peki neden yapmadım?

İyice düşünmeye çalıştım ama beynim kelimelerden çok şekillerden oluşan garip, imkânsız düşüncelerle ateşlenmeye devam etti. Bizi düz tutmak için hafifçe dalgalanmak dışında hareketsiz kaldım. Soğuk sular her yanımdan bana doğru bastırıyordu, şimdi o hareket etmediği için yine sakindi. Bana o kadar yakın duruyordu ki, sanki tek bir vücut gibiydik.

Bu yan yana geliş şaşırtıcı derecede hoştu. Onun düşüncayı dağıtan sıcaklığıyla gölün rahatlatıcı serinliği birleşince, sahip olduğumu yeni fark ettiğim eski bir kaşıntıyı kaşıdı.

Daha önce buna ihtiyacım olduğunun farkında bile değildim. Sıcağa ve soğuğa aynı anda sahip olmak. Şimdi bunu hissettiğime göre, durması için can atıyordum. Çok iyi hissettirmiyordu. Kötü de değildi. Bunu çözmeye çalışırken düşüncelerim daha da garip ve vahşi şekillere büründü.

Bu his de ne?

Zaman geçti. Onun titremesi yavaş yavaş dururken benim vücudum küçük şoklarla titredi. Kendimi gülünç hissediyordum, kollarımı hâlâ bedenlerimizden uzakta tutuyordum, dokunaçlarım adını koyamadığım ve anlamadığım için harekete geçemeyecek kadar korktuğum o dürtüyle kasılıyordu.

Göğsümde alışılmadık bir sıcaklık toplandı ve yüzümü sardı,
karıncalı ve kafa karıştırıcı bir şey. Onu uzaklaştırmak istememe neden oldu
ve

Aynı zamanda onu daha da yakın tutuyordum. Hiç bu kadar çok çelişkili, yabancı şeyi aynı anda hissetmemiştim.

Ne yapacağımı şaşırmıştım.

Yine de derin bir nefes aldığında, şimdi tamamen sakin görünüyordu ve tutuşunu gevşettiğinde, düşünmeden hareket ettim. Kollarım onun etrafını sarmak için dışarı fırladı, biri hava tankının altında, diğeri üstündeydi. Ses çuvalımda alçak bir hırıltı yankılandı.

Kal.

Şaşırmış gibi bir ses çıkardı ve elimde kıpırdandı, bu da zaten bir gariplik kakofonisiyle dolu olan beynime daha kafa karıştırıcı hisler gönderdi.

"Oh, biz mi... Bu... Çünkü ben bilmiyordum..."

Kekeleyerek konuşuyor, zaten odaklanmadığım karmakarışık, tutarsız saçmalıklar söylüyordu. Birdenbire kendi iradesine sahipmiş gibi görünen bedenimle pazarlık yapmakla meşguldüm.

Parmaklarım protesto için kasılırken kollarıma talimat verdim, elbisesinin pürüzsüz kumaşı üzerinde gezindim ve sıcaklığını içime çektim.

O senin müdürün. Ve insan. Bu hiç mantıklı değil. Bırak.

"Üstüne atladığım için özür dilerim," dedi, sonunda aklı başına gelmeye başlamıştı.

Sesi melodik ve alçaktı, ağzının üzerindeki plastik parça yüzünden biraz bozulmuştu. Yumuşak bir şekilde akan hoş bir tınısı vardı. Her nasılsa, tıpkı geri kalanı gibi sıcak da görünüyordu.

Daha fazla bir şey söylemesini istiyordum, bu yüzden sustuğunda hoşnutsuz hissettim.

Mantıksızca.

Benim neyim var böyle?

"Sen..." Sesi kesilince durdu. Onu temizledi Boğaz.

"Bunun böyle mi olması gerekiyor? Biz... Bana sarılman mı gerekiyor?"

Çünkü kimse bahsetmedi ama sorun değil. Gergin olduğumda yapışkan olduğumu biliyorum. Tanrım, özür dilerim. Genelde oldukça mantıklı biriyimdir, söz veriyorum. Sadece

Sadece, her şey. Ama soğuk en kötüsüydü. Atladım ve nefes alamadım ve sonra, kıyafet ısınmasına rağmen, duramadım Panikliyorum. Ama şimdiden daha iyiyim. Sanırım."

Demek nefes almakta sorun yaşıyordu ama artık çözülmüştü. Ve bana tutundu çünkü, ne, korkmuş muydu? Pek anlayamadım.

mantığını anlayamadım. Tek bildiğim, artık hayatı bana bağılıymış gibi beklemediği ve bırakma zamanının geldiği idi.

Yavaşça, parmak parmak, tutuşumu gevşettim. Dokunaçlarım bu *ihitiyaçla* titreşiyordu ve ben onu ittim, kızgınlığım artıyordu. Sadece ona karşı değil, kendime karşı da. Ne yapıyordum ben?

Sonunda, geri çekilecek kadar ondan ayrıldım. Bir şey yaptı. Ciyak ciyak sesler çıkarıyor, alçalırken bir şeye tutunmak istercesine uzuvları yayılıyordu.

Ona sarsılmayı bırakmasını ve sadece suyu hissetmesini söylemek istedim ama sesime güvenmiyordum. Ses torbama gergin ve sert bir şey yerleşmişti ve şu anda boş olmasına rağmen dolu hissediyordum, boğazıma doğru düz bir şekilde çekiliyordu.

Daha fazla mücadele ettiğinde, sabrımı kaybettim. Dokunaç atışım Onu sabit tutmak için beline sarıldım. Tekrar ciyakladı, o sıcak parmaklarını uzvuma doladı, bu da beni ürperti.

Neyim vardı benim?

"Özür dilerim," dedi, üzgün ya da utanmış görünüyordu. Emin değildim. "Tanrım, ben... ben ne yaptığımı bilmiyorum, değil mi? Tüm bunlara alışır alışmaz daha iyi olacağıma söz veriyorum. Ben dalgıç değilim. Hem de hiç. Onlara söyledim ve onlar da faydalarının risklerinden daha ağır bastığını söylediler.

gerçekten bağırsaklarımın bir yere sürüklenmesini istemiyorum yeraltı otoparkı ve... Aman Tanrım, bir tane daha. Tamam, nefes al."

Sessizleşti, burnundan derin bir nefes alıp tutarken dudakları büzüldü ve sonra yavaşça bıraktı. Elimi zorla kavradı.

devam ederken hala ortasına sarılmış olan dokunaç odaklanarak nefes alıyordum. Kaslarım gerildi, tutuşunun gücüne ve sıcaklığına tepki verdi.

Sıkıntılı görünüyordu, bu yüzden kafa karıştırıcı duyguların saldırısı beni kızdırsa da gitmesine izin vermeye cesaret edemedim. Ama müdürümün

Hayatta kalmak her zaman rahatımdan önce gelirdi ve bu yüzden kafamdaki kaosa ve onun morartıcı dokunuşuna katlandım.

Dokunaçlarım güçlüydü ama sahip oldukları sinir uçları sayesinde çok hassastılar. Ve ortaya çıktığı gibi, insan vücudu kadar sıcak bir şeye dokunmak, bu sinirler boyunca garip hisler yarattı ve beynimi daha da aşırı yükledi.

Kendi nefesime odaklandım, boynumun kenarlarındaki solungaçlar bizi doğru seviyede tutarken hafifçe çırpınıyordu. Müdürümün gözleri

kapalıydı, her nefes alışında burun delikleri açılıyordu. Maskesinin plastiğinin nefes aldığında temizlenmesini ve nefes verdiğiinde buğulanmasını büyülenmiş bir şekilde izledim.

Gözlerini açtığında irkildim. Bakıyordum.

"Panik atak," dedi küçük bir gülümsemeyle. "Özür dilerim. Tekrar yaşayacağımı düşünmemiştim. Yedi yıl önce sona erdi. Otuz bir yaşıdayım, biliyorsun. Panik atak geçirmek için çok yaşlıyım."

Hiçbir şey söylemeyip sadece ona baktığımda yüzünü buruşturdu.

"Yaşın bununla bir ilgisi yok," diye ekledi, ağzı çalışırken bir kenara baktı. "Bu benim kabalığımı. Aptalcaydı, gerçekten. Daha iyi biliyorum. Çok özür dilerim. Tekrar özür dilerim. Saçmaladığının farkındayım."

Yine yumuşak bir gülümsemeyle başını kaldırdı. Hala bana tutunuyordu.

Dokunaçları beline dolanmıştı ama tutuşu gevşemişti. Başparmağı tenime değdiğinde sarsıldım ve fırladım, o kadar hızlı çözüldüm ki onu kenara savurdum.

Ciyakladı ve kollarını salladı.

"Tanrım! Özür dilerim! Ne yapacağımı bilmiyorum...

için...

" Dişlerimi sıktım, uzun, sakinleştirici bir nefes aldım ve elimi uzattım.

Tutması için bir dokunaç. Sinirli bir sesle tuttu ve kendini düzeltti.

Birbirimizi izledik, yüzü maskenin ardında o kadar küçük ve kırılgandı ki, vücudu o kadar kırılabilir ve teknolojiye o kadar bağımlıydı ki.

Türünden dolayı burada zaten dezavantajlıydı. Ve şimdi, korkusunu ve diğer duygularını da kontrol edemediği ortaya çıktı.

Bu çok uzun bir ay olacaktı.

BÖLÜM 4

Zoe

"H "Burada daha ne kadar beklememiz gerekiyor?" Her yerde sürebilecek rahatsız edici bir sessizlikten sonra sordum On beş dakika ile yarım saat arasında. Hiçbir fikrim yoktu. Suyun her taraftan üzerime geldiği bu yerde zaman farklı akıyordu ve benim tek Hayatta kalmamın garantisi giydiğim takım elbiseydi.

Birdenbire çok dayanıksız ve yetersiz göründü.

Korumamın gözleri önce bana sonra bileğine kayd. Elini çevirdiğinde derisinde parlayan rakamlar belirdi. Bir saat implantı vardı.

Beklentiyle ona baktım, sonunda konuşmasını duymayı bekliyordum. Kısık bir ses çıkardı ve boğazındaki hafif bir hareket gözüme çarptı. Ama ses bir kelimeden çok bir gurultuya benziyordu. Ses kesildi ve vodnik gözlerini kaçırmadan önce bana baktı.

Bilmiyor gibiydi. Vodniklerin yüz ifadelerini okumaya alışık değildim ve henüz bir şey söylemediği için bana devam etmemi sağlayacak bir şey vermedi.

Konuş. Yüz ifadesi pek değişmemişti. Çoğunlukla kızgın ve düşmanca görünüyordu, ama şimdi daha da kızgındı. Ama ben ne biliyordum ki? Bu belki de

Vodniklerin varsayılan bakışlarıydı. Hatta neşeli bir gülümsemeye eşdeğerti.

Bu saçma düşünce karşısında aptalca bir kıkırdamayı bastırdım. İfadesinde dostça ya da davetkâr hiçbir şey olmadığı açıktı.

Ama onda vahşi bir güzellik vardı. Yüzü orantılıydı, düz burunlu ve belirgin bir şekle yontulmuştu, kemik yapısı belirgindi. Zümrüt rengi pullarla kaplıydı, diğer yerlerine göre daha inceydi.

Altın çizgilerden oluşan bir ağla süslenmişti, çarpıcı bir sanat eseri gibi. Parmaklarım o çizgileri keşfetmek için kaşınırken, ona göz ucuyla bakmaktan kendimi alamıyordum.

Panik atağım sırasında ona sarıldığımda nasıl hissettiğimi hatırlayarak ürperdim. Tamamen mantıksızdı ama o anda, Kendimi o kadar yalnız ve terk edilmiş hissettim ki, ona çok daha fazla bağlandım. uygun olandan daha fazla aşinalık. Elimde değildi. Sanki batacakmışım ve devasa gölde kayboldum, ölene kadar sonsuza dek kapana kısıldım ve panikleyen beynim vodnik'in hayatta kalmak için tek şansım olduğuna karar verdi.

Ona doğru bastırmak kendimi bir anda daha güvende hissetmemi sağladı. Güçlüydü, vücudu sertti ama dokunuşumun altında canlıydı. Vodniklerin daha soğuk olduğunu biliyordum. İnsanlar düşük sıcaklıklarda yaşayabiliyordu ama giysimin içinde bunu hissedemiyordum. Tek hissettiğim onun ne kadar katı ve gerçek olduğuydu ve tam da ihtiyacım olan şey buydu.

Geri çekilmeye çalıştığımda sert bir sesle beni daha da yaklaştırdığında, vücudum ısı ve rahatlamayla çılgına döndü.

Çünkü o da bana sarıldı. Bu tamamen güvende olduğum anlamına geliyordu.

Sadece onu kavradığımda değil, bıraktığımda da. Derinlerde kaybolmama izin vermedi.

Muhtaç ve çaresiz olduğumu biliyordum ve bu beni rahatsız ediyordu.

Normalde oldukça bağımsız biriydim. Bekârdım, tatmin edici bir işim ve harika dostluklarla dolu çok yönlü bir hayatım vardı ve tıpkı işim gibi bana bir amaç veren gönüllü işler yapıyordum. Yirmili yaşlarımda ilişkilerimde neredeyse tükendikten sonra bu günlerde ara sıra çıkıyordum ve işler yolunda gitmediğinde yıkılmıyordum. Başarılı olmak için başka kimseye ihtiyacım yoktu, sadece kendime ihtiyacım vardı.

Ya da Matthias Carver'a kadar buna ihtiyacım *yoktu*. Artık eski hayatım yoktu ve işte buradaydım, suyun otuz metre altında ve tamamen başka birine bağımlıydım. Bu çok alçakgönüllüydü.

Daha da fazlası, çünkü bana her seferinde birkaç saniyeden fazla bakmıyordu bile. Sanki orada değilmişim gibi. Bu çok garipti. İlk başta, beni sinirlendiren bir şiddetle bakarken, şimdi bana bir bakış bile atmıyordu.

Soruma bir şey söylemedi, sadece başını salladı ve dokunaçlarını yavaşça çalıştırarak etrafımızdaki suyu karıştırdı. Daha aşağıya battık.

Dokunaçlarından biri hâlâ elimdeydi ve beni aşağı çekip yoğunluğa doğru sürüklerken utanç verici sesler çıkarmamaya çalıştım.
Su. İki elimle kaslı eti sıktım, kaymasından korkuyordum.

Dışarı. Bu benim buradaki çapamdı, beni her yönden sıkıştıran sonsuz derinliklerdeki cankurtaran halatımdı.

Ve akıl sağlığım üzerine bahse girdiğim şeyin korumamın uzvu olduğunu biliyordum. Biraz elimi tutuyormuşum gibi hissettim ve çok utandım.

İhtiyacı vardı, ama bunun için hiçbir şey yoktu.

Ya bu ya da başka bir panik atak geçirecektim ve zaten çok fazla panik atak geçirmiştım.

Yeterince alçaldığımızda Vodyan durdu ve uzaklara baktı. Orada bir şey görüp görmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu, çünkü tek gördüğüm su, uçsuz bucaksız kütlelerdi. Bulanık, karanlık ve geçilmezdi.

Her şey o kadar tekdüze ve kasvetliydi ki, görebilmenin tamamen karanlıkta sıkışıp kalmaktan daha iyi olduğundan emin değildim.

Derinliklerdeki tek sağlam, gerçek şey korumamdı.

"Demek sen Vodyan'sın," dedim, sessizlik beni rahatsız etmeye başlamıştı.

Genelde konuşkan ve dışa dönük biriydim.

Arkadaşlıklar. En iyi iki arkadaşım son derece içe dönüktü ve arkadaş olmamızın tek nedeni, onlarla konuşurken kendilerini karşılık verecek kadar rahat.

Vodnik'in dar gözleri bana kaydı. Başını salladı ve çenesi çalışarak başka tarafa baktı. Peki, tamam. Demek o da içine kapanık biriydi.

Muhtemelen. Ya da belki vodnikler pek konuşmazdı ama bu bir sorun değildi. Sessizliği tek başıma doldurabilirdim.

"Benim adım Zoe," diye tanıttım kendimi, şakayla karışık dokunacını sallayarak.

İrkildi, bana hızlıca bir bakış fırlattı, gözleri ben renklerini görene kadar genişledi - parlak mavi bir parıltı.

"Özür dilerim," dedim, uzvunun tamamen kaymasına izin vermeden tutuşumu olabildiğince gevşeterek. "Bu bir el sıkışmaydı. Dokunaç tokalaşması mı? Uzuu tokalaşması diyelim. Tanıştığımıza memnun oldum."

Tekrar başını salladı ama bu sefer başka tarafa bakmadı. Gözleri, midemin çukurunda bir şeylerin çırpınmasına neden olan bir yoğunlukla yüzüme yerleşti. Boğazımı temizledim ve yavaşça nefes aldım, tekrar bunalmamak için elimden geleni yaptım.

Çünkü şu anda çıldırmamamın tek nedeni o olsa da, aynı zamanda beni sinirlendiriyordu.

Cüssesi kesinlikle bunun bir parçasıydı. Tanrım, sadece o gövde bile devasa boyutlardaydı, tamamı çıplaktı ve sağlam kaslarla

şekillendirilmişti.

Burası karanlık olmasına rağmen *parıldayan* zümrüt yeşili pullarla kaplıydı. Sadece gözlüklerimdeki filtreler sayesinde görebiliyordum. mevcut ışığı güçlendirir, ancak her şeyi parıltılı göstermemelidir.

Ve *dokunaçlar*. Araştırmalarımın uzun ve güçlü olduklarını biliyordum ama bilmek onları kendi gözlerimle görmekle ya da o kasların etrafında kordon oluşturduğunu ya da parmaklarımın kavrayışında esnediğini hissetmekle aynı şey değildi.

İnce ucundan tuttum, dokunacı aramızdaki mesafeyle neredeyse gerilmişti ve yine de parmaklarım onu tam olarak sarmadı.

Dokunaçlar koyu yeşil renkteydi, emicilerle kaplı iç tarafları daha açık renkteydi. Vücuduna yaklaştıkça daha da kalınlaşıyorlardı.

Onu tanımlamak için aklıma gelen kelime *çevresi* idi ve bir şekilde beni sıcak ve rahatsız hissettirdi. Ayrıca, parmaklarım tuttuğum dokunaçtaki emicileri keşfetmek için kaşınıyordu ve bu içgüdüğü her zaman kontrol altında tutmam gerekiyordu.

Çünkü daha önce bir tanesine parmağımı sürdüğümde kaçmıştı.

Bu da beni hem rahatsız eden hem de delicesine meraklandırıran bir başka şeydi. Bana tek kelime etmeyen biri için Vodyan çok şey ifade ediyordu, ancak davranışlarını nasıl yorumlayacağımı bilmiyordum. O Soğuk ve profesyonel görünüyordu ama yine de şaşırtıcı derecede ürkekti. Yoksa bir şekilde haddimi mi aşmıştım? Başparmağımı düşüncesizce emicisinin üzerinde gezdirdiğimde bu yüzden mi kaçmıştı?

Yanağımda bir kızarıklık belirdi. *Enayi*. Neden anatomik bir terim kulağa bu kadar kirli geliyordu? Ve neden sürekli ona dokunmak istiyordum?

Nedenini biliyordum. Dokunsal bir insandım. Öğrendim ve yaptım diğer insanlarla dokunma yoluyla bağlantı kurar, ancak bu, korumamla profesyonel bir ilişki kurmanın en iyi yolu gibi görünmüyordu.

"Peki, burada ne kadar kalmamız gerekiyor? Aşağı inmeden önce?" Sonunda ondan birkaç kelime koparabilmeyi umarak sordum.

Boğazındaki deri çırpındı, yumuşak, meraklı bir ses bana doğru gelirken orada soluk yeşil bir parıltı yandı. Ama ses kesildi, parıltı söndü ve Vodyan başını salladı.

Aman Tanrım. O... dilsiz miydi? Kimse bana dilsiz olup olmadığını söylememişti.

Engelleri vardı ve şimdi ona sormaktan tamamen utanıyor ve korkuyordum.

Çünkü belki de öyle değildi. Belki de kısa araştırmam sırasında ulaşamadığım kültürel bir şeydi.

Hay Allah. Muhtemelen tam bir hödük, eğitimsiz ve insan merkezli biri olarak göründüm.

Gerçi ses çuvallarını biliyordum elbette. Onlar hakkında okumuştum. Vodniklerin iki şekilde çalışan ses telleri vardı: karada konuşabilmeleri için insanlarınkine benzer şekilde ve ayrıca sesi boğazlarındaki ses torbalarına yönlendirecek şekilde. Bu sayede konuşabiliyorlardı.

rahatça su altında konuşabiliyorlardı, ancak konuşmanın kulağa farklı gelmesi gerekiyordu çünkü kelimeleri dilleri ve dudaklarıyla değil, boğazlarındaki özel bir ses aygıtıyla oluşturuyorlardı.

Ses çuvallarını öğrendiğimde konuşmasını duymak için gerçekten sabırsızlanıyordum ama şimdi konuşamamasından korkuyordum.

"Çok özür dilerim," dedim dokunacını nazikçe sıkarak.

Sarsıldı, ağzı açıldı ve keskin, beyaz dişlerinin uçları kısa süreliğine ortaya çıktı. Küçük bir baloncuk dalgası dışarı aktı. Dokunaçları kıpırdadı ve ben de ürperdim. *Doğru ya. Ürkek.*

"Bunu yapmamalıyım. Anladım." Pişmanlıkla gülümsedim.

Gözlerini kırıştırdı, dikkatle beni izliyordu. Bakışları fiziksel bir baskı gibiydi ve beni saçmalamaya zorluyordu. Genelde konuşarak gerginliği azaltırdım.

"Sorun şu ki, daha dün bana korumam olacağın söylendi ve daha önce vodnikler hakkında çok az şey biliyordum. Bu da benim için hiç hoş değil. Genelde tüm duyarlı türler hakkında bilgi edinmek için elimden geleni yaparım, özellikle de karma bir anaokulunda öğretmenlik yaptığım için (yani tüm bunlar olmadan önce öğretmenlik yapıyordum). Bu yüzden tüm öğrencilerimi desteklemek için elimden gelen her şeyi öğrendim. Aynı şekilde. Ama itiraf etmeliyim ki, hiç vodnik çocuğumuz olmadı. Gerçi bu şaşırtıcı değil. Göllerde kaldığınıza göre. Göllerde kaldığınıza göre. anaokulları var mı?"

Ona bir soru sorduğumu çok geç fark ettim, eğer konuşamıyorsa bu benim duyarsızlığımdı. Ama Vodyan sertçe başını salladı ve ben de rahat bir nefes aldım. En azından ucu açık bir soru değildi.

"İşte böyle," dedim gülümseyerek. "Ama öğrenmeye açığım. Bir yolunu bulacağımıza eminim. İnan bana, bunu senin için zorlaştırmamaya kararlıyım. Sadece... Sadece biraz zamana ihtiyacım var. Alışmak için. Ve belki de panikliyorum. Tüm bunlar aniden başıma geldi, yine de minnettarım elbette. Diğer tanıklarla birlikte... Uh. Hayır. Bu konuda konuşamam. Düşünmemeliyim bile. Özür dilerim. Yakında daha iyi hissedeceğime eminim. Yine de keşke güvenli eve varmamıza ne kadar kaldığını

söyleyebilseydin. Belki içerde olmak biraz yardımcı olur."

Vodyan başını yana eğip beni inceledi. Dokunaçlarını nazikçe esneterek bana doğru yüzdü. Yutkundum, dalgalanmalarını izledim. Garip bir şekilde güzel bir manzaraydı, çok senkronize ve hipnotikti. Onlar Tıpkı gövdesi gibi parıldıyordu ve bu etki son derece büyüleyiciydi.

Ta ki tuttuğum dokunaç avuçlarımda gevşerken Vodyan'ın yüzü çok daha yakınımda belirene kadar. Bu da inanılmazdı. Neredeyse hiç hareket etmemişti ama bu küçük hareket onu aramızdaki mesafeyi şok edici bir hızla geçmeye itmişti.

Birbirimize çok yakındık. Yüzü tam karşımızda duruyordu. Benim.

Derin gözlerinde irislerinin tam şeklini gördüm. belirgin kaş çıkıntılarının altına saklanmıştı. Neredeyse yuvarlaklardı ama tam olarak

-İnsan gözlerinden biraz daha uzundu. Gözlerinin beyazı yoktu.

Burnu düzdü, yanlarında iki dar yarık vardı ve uzaktan dudaksız gibi görünen ağzı son derece şehvetli görünüyordu yakından. Kesinlikle dudaksız değildi, ancak dudaklarının rengi yüzünün geri kalanıyla aynıydı, bu da onları daha az görünür kılıyordu. Üst dudağında bir yay yoktu ama ağzında bir yumuşaklık ve esneklik vardı.

"Merhaba," dedim, midem bulanıyordu.

Umarım mide bulantısı değildir. Suyun altında kusma fikri hiç de cazip değildi.

Boğazındaki yumuşak deri kısa bir süreliğine parladı, çırpındı ve derin, gürleyen bir ses çıkardı. Bu bir kelime değildi, en azından benim söyleyebileceğim bir kelime değildi.

Bu yüzden kaşlarımı çattım ve sanki onu daha iyi duymama yardımcı olacakmış gibi yaklaştım.

Vodyan hafifçe geri çekildi ve ben de geri çekildim.

"Doğru. Özür dilerim. Bir şey söylemek istediğini sandım ama ne olduğunu anlamadım," diye açıkladım, umutsuzca midemdeki o tuhaf hissi bastırmaya çalışarak.

Vodyan dudaklarını birbirine bastırdı, kenara bakarken gözleri kısıldı. Sonunda bir kez başını salladı ve tekrar bana baktı. Elleri yavaşça belime yerleşti, ifadesi sertliğini biraz kaybetti. Sorguluyor gibi görüldüğünü düşündüm.

"Oh. Sen... Bana sarılmak mı istiyorsun?" Şaşkınlıkla sordum ve aniden takım elbisemin içinde çok sıcakladım.

Aşırı ısınmış olabilir mi diye merak ettim. Bu mümkün müydü? Optimum sıcaklığı korumak için tasarlandığı söylenmişti.

Sertçe başını salladı ve avuçlarının belimi nasıl sardığını fark ederek ürperdim. Vücudumun inanılmaz derecede geniş bir alanını kaplıyorlardı ve bu beynimde bir kıvılcım çakmasına neden oldu, bir cevap beklediğini anlamadan önce aptalca göz kırpmama neden oldu. Dokunuşu hafif ve sorgulayıcıydı.

"Oh, tamam." Başımı salladım.

Hemen tepki vermedi. Parmakları seğirdi ve elini çekti. Ellerini çekti, sanki etrafında görünmez bir bariyer varmış gibi belimin etrafında gezinmelerine izin verdi. Başını yana eğdi, gözleri beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra elleri tekrar belime gitti.

Yutkunurken boğazı çalıştı ve benden uzağa baktı.

Nefesim kesildi. Aniden, daha önce onu tuttuğum gibi beni gövdesine bastırdı. Tepki verip kollarımı ve bacaklarımı ona dolamak için zar zor yeterli zamanım oldu ve sonra hareket halindeydik.

Güçlü dokunaçları bizi toplanma noktasından uzaklaştırırken suya daldı.

Ve şimdi, devasa, korkunç gölde tamamen kaybolmuş olacaktım. Korumam benimle ölüm arasında duran tek kişiydi.

BÖLÜM 5

Vodyan

H Onu bu şekilde yaşlandırmak zihnimi temizlememe yardımcı olmadı, sadece daha fazla kafa karışıklığı yarattı. Ama bundan kaçınılamazdı, çünkü güvenli ev gölün çok içindeydi ve onun hızında gidersek günler sürerdi.

Muhtemelen bir yük taşıyıcısından daha yavaştı. *Tabii* yüzebiliyorsa. Hala bilmiyordum.

Birleştiğimiz şekli mümkün olduğunca kompakt hale getirmek ve kolayca hızlanmak için onu vücuduma yakın tuttum. Ve bana sokulduğunda, sıcak, kıvrım kıvrım ve küçük, düşüncelerimle boğuştum.

En büyük sorunum konuşamamaktı. Hiç anlamıyordum ama sanki bana sarıldığı ilk andan itibaren sert bir şey ses çuvalıma yerleşti ve gitmesine izin vermedi.

Hiçbir anlam ifade etmiyordu ve sesin çıkabilmesi için o alanı temizlemeye ve genişletmeye ne kadar çalışsam da işe yaramadı. Bu gerginlik daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemiyordu ve Müdürümün su altında hayatta kalma becerilerinin olmaması beni daha da sinirlendirdi.

Gerçi, dürüst olmak gerekirse, bu kadar kötü olması onun suçu gibi görünmüyordu. Anladığım kadarıyla bu görev onun üzerine yıkılmıştı, tıpkı benim üzerime yıkıldığı gibi.

Suyun içinde biraz daha derinden ateş ettik, çünkü ben Yol aldıkça bizi yavaş yavaş indirdi. Bana karşı kıvrandı, tekrar etrafıma sarılmış bacakları, parmakları yanlarımı sıkarken

sırtıma saplandı. Çenemi sıktım ve daha da hızlandım. Bizi güvenli eve ne kadar çabuk götürürsem, ona dokunmayı o kadar çabuk bırakabilirdim.

Muhtemelen sıcaklık farkından dolayı beni son derece rahatsız etti. Çok *sıcaktı*.

Yine de konumumuzdan memnun olmam için bir nedenim vardı, çünkü bu sayede onun durumunu izleyebiliyordum. Hafifçe titriyordu ama solunum ritmi normaldi ve ben rahatlamıştım. Başka bir panik atak geçirmeyecek gibi görünüyordu. Umarım.

Kafamı karıştıran bir diğer şey de buydu, duygular. Sonunda neden öyle davrandığını anlamıştı. Sadece gölden değil, aleyhinde tanıklık etmesi gereken suçludan da korkuyordu. Bu korku makul ve haklıydı.

Her ne kadar kendi korkumu uzun zaman önce yok etmiş olsam da, ona sempati duyabilecek kadar tanıdık geliyordu. Bu sempati daha da garip bir şeye yol açtı: Kendini güvende hissetmesine yardım etmek.

Bunun neden yanlış hissettirdiğini anlamaya çalışarak sinirli, yarı huysuz bir ses çıkardım. Onu korumam *gerekiyordu*. Bu tam anlamıyla benim işimdi.

Sorun şu ki, ne zaman bir koruma detayında çalışsam Geçmişte, hiçbir zaman bir müşteriyi güvende tutmak veya daha iyi hissettirmek gibi kişisel bir ihtiyaçla motive olmadım. Eskiden tek motivasyonum görevimdi ve bu yüzden işimde iyiydim. Duygular güvenilirmez ve kararsızdı, oysa protokol ve mesleki dürüstlüğe her zaman güvenilebilirdi.

Daha önce isteyken hiç böyle hissetmemiştim. Bu yüzden kendimi sadece onun için endişelenirken değil, onun adına *öfkelenirken* bulmam tamamen şaşırtıcıydı.

Canavar Güvenlik Ajansı ve Zoe'nin koruma ekibi görüşüldüğünde, mantıksal bir verimlilikle ele alındı. Ortaya çıkmayıp onu durdurabilmek için doğru seviyede beklemem mantıklıydı. Birincisi, eğer birisi dalışı izliyorsa, benim yüzeydeki varlığım onların dikkatini daha da çekecekti. Ben orada olmadan Zoe sadece göle giren bir dalgıçtı.

Ancak bir vodnik onu almaya gelirse, bu sorulara neden olabilirdi ve ajanları bu riskten kaçınmak konusunda kararlıydı.

Yine de, bunun onun için ne kadar zor olduğunu bilseydim, yüzeye daha yakın beklerdim. Ama hiçbir belirti yoktu. bir sorun vardı.

Alımı planlarken ekibi Zoe'nin ruhsal durumu dışında her şeyi göz önünde bulundurdu. Kimse bana panik atak geçirdiği konusunda bilgi vermedi. Süreç boyunca ona kargo muamelesi yapıldı ve şimdi bu bana yanlış geliyor ama *nedenini* anlayamıyordum.

Malgeri'nin dediği gibi kargoydu. Onu hayatta, yaralanmamış ve güvende tutmam gerekiyordu. Görevimin tamamı buydu ve sakın kalmasına yardım etmek listede bile yoktu.

Ama yapmak istediğim şey tam olarak buydu. Onu sakın tutmak.

Sakin tutmak.

Güvenebileceği bir şekilde onu güvende tutacaktım. Ve başka neye ihtiyacı olduğunu öğrenebilmem için onu konuşturmaya devam ettim.

Sonunda bunun nedeninin onu çok sinir bozucu bulmam olduğuna karar verdim. Suyu rahatsız eden tüm o çırpınışları, saçma sapan konuşmaları

ve bana dokunma ihtiyacı duyması son derece rahatsız ediciydi.

Evet, bu mantıklı. Onu sakın tutmak istedim.

Barış.

Ama neden konuşamıyordum? Bu durumu açıklamıyordu.

Zoe sessizdi, yüzü hemen yanımda boynumun kıvrımına bastırılmıştı.

Solungaçlarıma kadar ve maskeden tenini hissedemesem de, ne kadar garip hissettirdiğinin farkındaydım. Yüzü tam orada, benimkinin yanındaydı. Birdenbire bir kadına sarılmadığının farkına vararak sarsıldım... Kahretsin. Yirmi yıldır.

En azından bu şekilde değil.

Elbette seks yaptım. Sadece stres atmak ve üreme içgüdülerimi kontrol altında tutmak için ayda bir kez ziyaret etmekten hoşlandığım üst düzey bir kuruluş vardı. Ama bu her zaman tamamen fiziksel bir şeydi, profesyoneldi ve parası ödenmişti. Organlar bir araya geliyor, dokunaçlar birbirinin etrafına sarılıyordu ama yüzlerimizi ya da gövdelerimizi yaklaştırmaya gerek yoktu.

Ben de böyle olmasını tercih ederdim. Sadece seks, ama bir anda silkinip atabileceğim kadar mesafe.

Çünkü yirmi yıl önce bir seks işçisinin beni kucaklamasına ve öpmesine izin verme hatasını yaptığımda, aylarca kendime gelememiştim. Kontrol etmek için çok çalıştığım her şey yüzeye çıktı ve haftalarca bana işkence etti.

O hatayı bir daha asla yapmadım.

Kahretsin, diye lanet ettim zihnimin derinliklerinde. Neden seks hakkında düşünüyordum ki? Aylık randevum iki hafta önceydi ve benim

uyuşuk

libido iki saat daha uyanmamalıydı. Kendime izin verdiğim kadarıyla idare etmek için kendimi eğitmişim.

Ama insani prensibim rutinimi bozdu. Ve şimdi onu daha önce bir kadını tuttuğumdan daha yakın tuttum ve içgüdülerim tepki verdi, ki bu tamamen mantıksızdı. O bir *insandı*, Tanrı aşkına.

Bazı vodniklerin bu şekilde davrandığını bilsem de, benim için insanlarda özellikle çekici bir şey yoktu.

Zoe bu anı kıpırdanmak için seçti, sıcak vücudu pullarımın üzerinde kayıyordu. Sarsıldım, ritmimi kaybettim.

"Ne kadar süreceğini söyleyebilir misiniz? Biraz gerginleşmeye başladım. Um. O kadar panikten sonra kan şekerim düştü." Boğuk bir şekilde güldü ve bu benim seğirmeme neden oldu. "Ve, şey, yakında tuvalete gitmem gerekecek."

Kalın bir şekilde yutkundum. "Belirtebilir miyim" diye sordu çünkü Belli ki konuşma yeteneğim olmadığını düşünmüştüm. Bu iş çığırından çıkmaya başlamıştı ve benim sorunum her neyse üstesinden gelmem gerekiyordu.

Ben tekrar yutkunurken Zoe beklentiyle kıpırdandı. Boğazımdaki sıkışma daha da arttı, sanki oraya sıcak bir taş saplanmış gibiydi.

Belki de onun sıcaklığındandı? Belki de sıcaklık hormonlarıma falan zarar verdi?

"Yapamazsan sorun değil, seni çok iyi anlıyorum" dedi. yavaşlamak dışında bir tepki vermedi. "Söylediklerimi unutun. Bu gerçekten güzel ve bu kadar hızlı ilerlememizden etkilendim. Yani, sanırım bu hızlı, çünkü hareketi hissediyorum. Ama manzara aynı sayılır."

Nefesinin altında usulca kıkırdadı. Boğazım daha da sıkıldı, alışılmadık, yakıcı duyguların mengenesi üzerime kapandı.

Onu anlayamadım. Birbirimize yabancıydık. Ben ona tek kelime bile etmemiş koca, korkunç bir vodniktim. Neden bu kadar... Öyleydi?

Onu tarif edecek doğru kelimeleri bulamadım.

Ama bunun bir önemi yoktu. Önemli olan tek şey kendimi aşmamdı. Hafifçe durana kadar yüzdüm ve hala onu tutarak süzıldüm. Her nasılsa, o bana bakmadan bunun daha kolay olacağını hissettim.

Kahramanca bir irade gücüyle ses torbamı genişlettim ve direnci aşan gırtlaktan bir hırıltı yaydım. Zoe bir ciyaklamayla irkildi ama korkudan kaçmasını beklerken daha da yaklaştı, kolları etrafımda sıkılaştı.

"Bu da neydi?" diye fısıldadı, ancak duyulabilecek kadar yüksek bir sesle.

Boğazımdaki gerginlik yeterince gevşedi. Konuştum ama sesim benimkine hiç benzemiyordu. Ama en azından artık kelimeleri oluşturabiliyordum.

"Bir saatten az sürer. Yemek ve tuvalet var."

Gerildi ve sonra yavaşça geri çekildi, ancak kurtulmak için mücadele etmedi. Çaresiz bir içgüdünün rehberliğinde aşağıya baktım. Gözleri kocaman ve yemyeşildi.

"Yani... Konuşabiliyor musun? Konuşamadığını sanıyordum, çünkü... Biliyor musun, boş ver. Haber verdiğin için teşekkürler. Bir saat idare edebilirim. Bilmemi istediğin başka bir şey var mı? Mesela yolculuğu senin için daha kolay hale getirebilir miyim?"

Yüzümü buruşturdum ve başka tarafa baktım. İşleri daha iyi hale getirebilmesinin tek yolu mesafesini koruyup kendi başına yüzmesiydi ama bu bir seçenek değildi. Bu yüzden çenemi çalıştırarak başımı salladım.

"Oh," dedi şaşırılmış bir sesle. Ama sonra sesine yumuşak bir kahkaha karıştı. Kendimi durduramayarak yere baktım.

Bana sıırttı.

"İçine kapanık birisin, değil mi?" dedi o kadar geniş bir gülümsemeyle ki, maskenin arkasından yanaklarının yarılacağından korktum. "Bu yüzden pek konuşmuyorsun."

Yüzünü aydınlatan şaşırtıcı derecede geniş gülümsemesine bakmaktan kendimi alamadım. Dişleri güzel ve beyazdı. Sol köpek dişi daha sivriydi ve Sağdakinden daha uzundu ve ona sabitlenmişim, boğazım tekrar gerildi. Yine dilsizdim *ve nedenini* anlamaya hâlâ yaklaşamamıştım.

Zoe şaşkınlığımı ve cevapsızlığımı görmezden gelerek fazlasıyla neşeli bir şekilde konuştu.

"Biliyor musun, bu mükemmel! Bir yabancıyla baş başa kalmaktan korkuyordum ama içe dönük insanlarla aram *iyidir*. Cidden, hiçbir şey yapmak zorunda kalmayacaksın, tüm konuşmayı ben yapacağım. Senin de kendi alanına ihtiyacın olacağını biliyorum, bu yüzden söz veriyorum seni istediğin kadar yalnız bırakacağım. Kendimi eğlendirebilirim. Harika olacak! Birbirimizle çok iyi anlaşacağız... Yani, yanan bir ev gibi, ama bu sözü hiç anlamadım. Kulağa pek doğru gelmiyor. Vodnikler iyi anlaşılan insanlar için ne der? Sizin bir deyişiniz var mı?"

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım, düşüncelerim az önce söylediği tüm kelimelerin labirentinde dolaşıyordu. O sol köpek dişinin ucu dışarı bakarken

Bazı sesleri telaffuz ediyordum ve şimdi fark ettiğimde gözlerimi ayıramıyordum.

Zoe'nin gülümsemesi küçüldü ve anlayışla başını salladı. "Çok mu fazla? Özür dilerim, biraz azaltacağım."

Kaşlarımı çattım. Hayır, çok fazla değildi ve ben...

Güçlü, soğuk bir akıntı sırtımı okşadı. Tam zamanında döndüm ve bir Lamia savaşçısının bize doğru saldırdığını gördüm, dişlerini öldürücü bir ısırik için açmıştı.

BÖLÜM 6

Zoe

V Odyan'ın kolları beni o kadar sıktı ki derin bir nefes alamadım. Arkama döndü, nedenini anlamamıştım, ta ki tam arkamdan gürleyen, kısık bir ses yankılanana kadar. Bir şey vardı Orada.

Dokunaçlarını güçlü bir şekilde iten Vodyan yukarı fırladı.

Kabarcıklar

Düşündüğümünden daha hızlı yüzerken köpürdü. Kıyafetimin üzerinden büyük bir hızla geçen suyun sürtünmesini gerçekten hissettim.

Dönüp tekrar daldığımızda çığlık attım. Bu bir rollercoaster yolculuğu gibiydi, sadece sonsuz derecede daha korkutucu ve aynı zamanda daha güvenliydi.

Beni o kadar sıkı tuttu ki, kaburgalarımın genişlemesi için biraz yer olsa da düşmekten korkmadım.

Neyden kaçtığımızı hâlâ bilmiyordum ve bakamıyordum.

Vodyan beni o kadar yakın tutuyordu ki başımı doğru düzgün çeviremiyordum. Yine de suyun içinden bir başka vahşi ses geldiğinde ürperdim, içim ilkel bir korkuyla burkuldu.

O şeyin sesi yırtıcı bir hayvana benziyordu. Çok kızgın bir tane.

Vodyan güçlü bir taklayla, ben onun üzerindeyken yatay hale gelene kadar döndü. Dokunaçlarının dışarı fırladığını görmekten ziyade hissettim, su bana karşı sarsıcı bir şekilde hareket ediyordu.

Bir şey çekiştirdi, bir şey mücadele etti, bizi biraz hareket ettirdi ve ben

Vodyan'ın saldırganı yakaladığını anladım. Kıpırdamadan durma çabasıyla bana karşı şişen kaslarındaki titreşimleri ve gerginliği hissettim. yaratık onun dokunaçlarına karşı çırpındı.

Tüm vücudu sarmal bir güçle çok *sertti*. Yaratığın kurtulmaya çalıştığını hissettim ama Vodyan neredeyse hiç hareket etmiyordu. Belli ki daha güçlüydü ve tüm bu güç şimdi pulları ve derim aracılığıyla bana baskı yapıyordu.

Şok edici bir duyuydu. Böylesine ilkel bir güce hiç bu kadar yakın olmamıştım.

Bir şey sertçe çekiştirdi ve Vodyan hoşnutsuzlukla gürledi, üstüme çıkana kadar tekrar döndü. Derinliğin çekimini hissettim Ama beni o kadar sıkı tutuyordu ki düşmekten korkmuyordum.

Yüzümün hemen yanında bulunan ses torbası genişledi ve güzel, yeşil bir ışıkla aydınlandı.

"Peşimden tekrar gelmemen gerektiğini bilmeliydin."

İrkildim. Sesi çok soğuk ve canavarcaydı, keskin bir bıçak gibiydi. Sert, ısırgan bir şekilde vurgulanmıştı ve bir acı iniltisi Arkamda yakın bir yerden gelen sesi takip ederek ben de inledim ve korumama daha da yaklaştım.

Şimdi muhtemelen kaburgaları da iyice sıkışmıştı çünkü tüm korkum ve şaşkınlığımla ona sarılmıştım. Neydi o şey?

"O kuyruğundan bir parça daha mı kaybetmek istiyorsun?" Vodyan hırlayarak sordu. "Bir tanesi sana yetmedi mi?"

Titredim, sesi o kadar korkunç geliyordu ki, kendime bunun bana yönelik olmadığını hatırlatmak zorunda kaldım. Benimle daha önce konuştuğu tek cümle

Çok daha yumuşak ve boğuktu ve ona sarıldığım gibi bu anıya da sarıldım, umutsuzca bu çilenin bitmesini istiyordum.

Bir inilti daha geldi ve sonra kelimeler.

"Bırak beni, bırak beni, bırak beni..."

Bu ses o kadar acınası ve acı doluydu ki sempatiyle sarsıldım. Yaratık konuşabiliyordu. Bu onların duyarlı olduğu anlamına geliyordu.

Vodyan öfkeyle hırladı, bir sarsıntıyla hareket ederken kasları gerildi. Kurbanı yüksek sesli bir hırıltı çıkardı ve ben irkildim. Muhtemelen çok acı çekiyorlardı.

"Seni bir daha görürsem ölürsün," diye tehdit etti Vodyan, sesi o kadar soğuktu ki ürperdim.

Birdenbire uzaklaşma arzusuyla ona sarılışımı gevşettim, ama o beni anında daha da yakınlaştırdı.

"Bırak! Güzel! Bırak!" diye yalvardı yaratık, Vodyan'ın bedeni şiddetle sarsılırken sesi bir başka çağılıyla kesildi.

"Lamiaların yaşamasına izin vermekle ün saldığımı biliyorum," diye ekledi vodnik tehditle. "Ama senin için bir istisna yapacağım. Aslında, şu andan itibaren bana saldırmaya cüret eden herkes ölecek. Eğer varsa arkadaşlarına söyle."

Lamias. Dev su yılanlarının adı buydu.

Vodyan sertçe çekerek beni ürpertti ve sonra güç Kol ve bacaklarındaki sarmal serbest kaldı ve hızla yüzmeye başladı. Lamia'yı bıraktığını anlamıştım ama omzunun üzerinden bakmak için başımı kaldırdığımda tek gördüğüm karanlık suydı. Lamia gitmişti ve ben hâlâ bir lamianın yakından nasıl görüldüğünü bilmiyordum. İnternette bulduğum resimler bulanıktı ve uzaktan çekilmişti.

Lamiaların düşmanca davrandıkları ve yabancılara karşı temkinli oldukları söylenirdi. Yine de bir tanesinin neden bize saldırdığı hakkında hiçbir fikrim yoktu, ki öyle olduğunu varsayıyordum.

Sadece Vodyan'ın onları öldürmeye hazır olduğunu biliyordum ve onun

Tehditler.

İlerledik, vodnik bizi götürürken karanlık su hızla akıyordu. giderek derinleşti. Kendimi ender rastlanan bir çıkmazın içinde buldum. Yani, ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

O lamia'nın kim olduğunu ve Vodyan'ın gerçekten kuyruğundan bir parça kesip kesmediğini sormayı çok istiyordum ama vereceği cevaptan korkuyordum. Panik sonrası durumumda, vücudum her şeyden sonra daha da gerginleşirken

Bunu kaldırılabileceğimden emin değildim.

Bu yüzden sessiz kaldım ve sakinleştirici bir şekilde nefes almak için elimden geleni yaptım.

Vodyan'ın beni tutuşu kaburgalarımın genişlemesine izin verecek kadar gevşemişti ama ben

Artık ona bu kadar yakın olduğum için çok daha az rahattım. Sert sesi kafamın içinde dönüp duruyor ve beni ürpertiordu.

Çok *soğuktu*. Merhametten tamamen yoksundu.

Bir süre sonra kısık bir ses çıkardı, sesi çuval gibi parlıyordu Parlak. Işığın, vodniklerin daha iyi iletişim kurmak için geliştirdikleri evrimsel bir özellik olduğunu biliyordum. Işık sayesinde, kim olduklarını anında görebiliyorlardı.

konusur ve karanlıkta yerlerini tespit eder.

"İyi misin?" diye sordu birkaç gırtlak sesi daha çıkardıktan sonra. Birinin boğazını temizlemesine benzer bir şey olup olmadığını merak ettim.

Rahatlayarak iç çektim. Sesi daha yumuşak, daha derindi ve

Lamia'ya hitap ettiği zamanlardan tamamen farklıydı.

"Evet," diye cevap verdim. "Sadece biraz gerginim."

Başını eğerek onayladı ama başka bir şey söylemedi. Sorularım üzerinde düşündüm, bunları sormamın uygun olup olmadığını merak ediyordum. Görünüşe göre bu kavganın benimle hiçbir ilgisi yoktu.

Yine de beni de etkiledi. Ne de olsa oradaydım.

Vodyan hızla yüzerek bizi daha da derinlere götürürken, bu düşüncelerle boğuşarak kendimle tartıştım. Birkaç noktada kulaklarım patladı ve basınca uyum sağlamak için birkaç kez yutkunmak ve esnemek zorunda kaldım ama

Onun dışında iyiydim.

Kıyafet gerçekten harikaydı. Yine de, beni taşıyan tehlikeli, ölümcül vodnikle aramda çok dayanıksız bir bariyer gibi hissettiriyordu. I Elimde değildi, sıkı tutuşunda huzursuz hissediyordum, kalbim normalden daha hızlı atıyordu, çünkü pullarının altındaki kasların oynamasına uyum sağlamıştım.

Lamialar tehlikeliydi ve onlardan en çok korkan bendim. göle dalmadan önce. Ancak artık Superior Gölü'ndeki tek ölümcül yırtıcının dev yılanlar olmadığını da farkındaydım.

Vodnikler de öyleydi.

Sonunda, gölün dibine inip etrafımızdaki suya küçük bir kum bulutu gönderdiğinde ona sadece lamia hakkında soru sormaya karar verdim. Endişe beni yakaladı ve soru dilimde öldü.

Burası gölün sığ kısımlarından biri olsa bile çok derinde olmalıydık. Eğer Vodyan beni burada bırakırsa, asla tek başıma yüzeye çıkamazdım. Bu düşünceyi bir kenara ittim, kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu.

Burası karanlıktı. Yine de karanlıktı. Gözlüklerim sayesinde belli belirsiz şekiller seçebiliyordum. Belki atılmış sandıklar ya da basitçe çöplerdi.

Vodyan'ın ses çuvalı aydınlandı. "Geldik," dedi beni yavaşça bırakmadan önce.

Beni kumlu zeminde ayaklarımın üzerine yatırdıktan sonra dokunaçları yanlarıma bastırıp bacaklarım boyunca kaydığında nefesim kesildi. Bunun beni sabitlemek için olduğundan şüphelenmiştim ama sürünme hissi biraz okşama gibi geldi ve uyluklarımda karıncalanmalara yol açtı. Vodyan gözlerini kaçırdı, ağzı sıkıştı ve kararlı bir şekilde durduğumda, beni bıraktı ve arkasını döndü.

Dokunaçları uzandı ve çamurda gezindi. Onlar yaptı Göremediğim bir şey, ayaklarımın altındaki zemini hafifçe titretiyordu.

Aşağıdan alçak bir çınlama geldi, sanki bir mekanizma yerine oturuyormuş gibi. Sıradaki,

Uzuvları bir şeyi kavradı ve döndü. Kum bulutunun arasından, birkaç kez çevirdiği büyük bir metal tekerleğin şeklini seçebildim.

Zor olsa da hiç çaba sarf etmeden bir kapıyı çekti ve açtı.

Bir tuzak kapısıydı. Lanet olası gölün dibinde. "Harika," diye fısıldadım.

Vodyan bana baktı, ağzının köşesi kısa süreliğine yukarı kalktı. "Burası MSA'nın güvenli evi."

Başımı salladım ve yavaşça ona doğru yürüdüm, beklediğimden daha zor olduğunu görünce çenemi sıktım. Sadece birkaç adımdı ama su Direnç beni yavaşlattı ama yine de çok fazla güç harcamaya cesaret edemedim. Kendimi ağırlıksız hissediyordum, sanki çok ani hareket edersem uçup gidecekmişim gibi.

Vodyan'a baktığımda dudaklarını büzdüğünü ve kollarını göğsünde kavuşturmuş beni izlediğini fark ettim. Parmaklarını birbirine vurdu. şişkin pazusuna karşı açık bir sabırsızlıkla.

"Eminim kuru zeminde senden daha hızlı koşabilirim," diye mırıldandım nefesimin altında, onun yargısı karşısında savunmaya geçerek.

Cevap vermedi ama sonunda açık tuzak kapısına ulaştığımda yüzü daha nötr bir ifadeye bürünmüştü.

"Bu bir şakaydı," diye açıkladım, bir yanım ondan bir tepki almak için kaşınıyordu. Beni rahatlatmak için çok fazla muammaydı. "Yarışsak bir ceylan kadar hızlı olacağını biliyorum. Beni toz içinde bırakırsın."

Gözlerini kırptırdı, kafası karışmış gibi görünüyordu ve sonra tuzak kapısının ortaya çıkardığı büyük, dairesel deliği işaret etti. Ağzı bir gülümsemeyle bile seğirmede.

Belki de vodnikler gülümsemekten acizdi. Nedense bu düşünce aşırı uyarılmış kalbimin acıma duygusuyla sıkışmasına neden oldu.

Tanrım, çok *acıkmıştım*.

"Birlikte içeri girmeliyiz," dedi sertçe.

Bir açıklama için bir süre bekledim ve gelmeyince omuz silkip başımı salladım. Ne de olsa burada yetkili oydu.

"Tamam."

Eğilip beni gövdesine bastırıncaya kadar kaldırmadan önce ses torbası alçak bir mırıltıyla parladı. Kollarımı sardım İçgüdüsel olarak boynuna sarıldı, tam zamanında omurgasında hafif bir titreme hissetti.

"Bu senin için rahatsız edici mi?" Daha iyi düşünmeden önce sordum. "Çünkü ben..."

"Sıkı tutun."

Yavaşça karanlığa süzüldüğümüzde ağzımı kapattım. Vodyan'ın dokunaçları yukarı fırlayarak kapağı kapattı ve çarkı çevirdi. Bir mekanizmanın yerine kilitlenmesinin çınlaması ve ardından diğer kilitleri sabitlerken birkaç yankılanan ses daha duyuldu.

Bir anda, soluk mavi bir ışık alanı kapladı ve silindirik alanın çıplak çimento duvarlarını ortaya çıkardı. Aşağıdan mekanik bir gümbürtü geldi, ardından ritmik bir uğultu duyuldu. Etrafımızdaki su hareket etti,

Pompa çalıştıkça daha hızlı ve daha hızlı dönüyordu ve parmaklarımı Vodyan'ın ensesine soktum, kilit geniş bir alan olmasına rağmen biraz klostrofobik hissettim - tüm o sağlam dokunaçlarla bir vodnik sığacak kadar geniş.

İçgüdüsel olarak daha da yaklaştım. Titredi ve ben de sinirli bir iç çekişle tutuşumu gevşettim.

Tüm bu fiziksellik beni etkiledi. Bugünkü çileden sonra Çekingenliğim gitmişti ve utanmadan dokunarak rahatlamaya çalışıyordum. Buna bir son vermeliydim.

Pompa çok güçlüydü ve kısa süre içinde tüm su Kilit. Önümüzde parlayan bir kontrol paneli olan bir kapı vardı. Vodyan bir dokunaçla uzandı ve uzun bir kod girdi. Bir şey çınladı ve ve kapı açıldı.

Beni nazıkçe yere bıraktı ve gerekmediği halde beni tuttuğunu fark ettim. Su seviyesi ayakta durabileceğim kadar alçalır alçalmaz beni yere bırakabilirdi ama yapmadı.

Midem guruldadı ve nereye varmak istediğimi bile bilmeden bu düşünce zincirini terk ettim.

"Burada bekle," dedi Vodyan, sesi kısık ve boğuktu. İki kez baktım ama çoktan kapıdan içeri girmişti, suyun içinde olduğu kadar hızlı hareket ediyordu. Yüzeyin üstündeki organlarını kullanarak konuşmuş olması gerektiğini fark ettim.

Kilitte durdum, her saniye daha da soğuyordum. Artık Suyu battığımda giysim güç kaybetti ve kısa süre sonra ayaklarımın dibinde su birikirken titreyip kendime sarıldım. Suyu bastıran maskemi çıkarmayı çok istiyordum.

ama Vodyan'dan gelecek yeşil ışığı bekledim. Tek bildiğim, yaşam destek sisteminin elle ya da başka bir şeyle açılması gerektiği.

Kısa süre sonra kapının ardındaki boşluğa ışık doldu ve vodnik bir an sonra dışarı çıktı.

"Her şey yolunda. Burada nefes alabilirsiniz."

Başımı sallamaya çalıştım ama anladığından emin değildim, o kadar çok titriyordum ki. Yüzümün alt yarısını örten parçayı titreyen parmaklarımla indirdim ve ağzımdan hırıltılı bir nefes aldım.

Vodyan bana uzun uzun baktı ve arkasını döndü. "Beni takip edin."

Bir an için içimden beni taşımasını istemek gibi aptalca bir istek geldi, ama o çoktan dar bir koridora doğru ilerlemeye başlamıştı, ben de elimden geldiğince arkasından koştum. donmuş bacaklarımın üzerinde durabiliyordum. Başka bir kapıdan geçip iyi aydınlatılmış bir odaya girdi, ben de onu takip ettim. İçeri adımımı attığımda çenem düştü.

Geniş, lüks bir oturma odasıydı, geniş bir kanepe, karşısındaki duvarı kaplayan büyük bir televizyon ve bir çift de dahil olmak üzere gerçekten güzel mobilyalar vardı. kitaplıklar ve rahat koltuklar vardı. Ayrıca duvara yapıştırılmış bir barfiks barı ve ince bir yürüme minderine benzeyen bir şey vardı. Vodyan sol taraftaki bir kapıyı işaret ettiğinde gözlerimi mini bara benzeyen bir şeye diktim.

"Burası senin odan. İçerideki her şey senin emrinde. Üstünü değiştirebilirsin."

Benimkinin karşısındaki kapıya yöneldiğinde daha başımı bile sallamamıştım. Kapı yumuşak bir tıkırtıyla arkasından kapandı.

Anlayışsızca baktım, dişlerim takırdıyordu. Dışarı çıkmadı. Kasa tamamen sessizdi.

"Vay canına," diye mırıldandım nefesimin altında, içime bir sancı saplandı. "İnanılmaz."

Daha çok *inanılmaz derecede kabaydım* ama bunu yüksek sesle söylemedim. Kızgınlığımın soğuk, açlık ve içimde bastırdığım endişenin birleşiminden kaynaklandığını anlayacak kadar kendimi tanıyordum. Su yılanlarıyla savaşıırken ve kuyruklarını kesmekle tehdit ederken beni saatlerce taşımak zorunda kalan içe dönük korumamdan hıncımı çıkarmak haksızlık olurdu.

Hatırladıkça şiddetle ürperiyordum, bu da beni daha da Rahatsızlık. Bu yüzden kendimi sakinleştirmek için titrek bir nefes aldım ve odama doğru yürüdüm, yolda elbisemi çıkardım. Yaptığım ilk şey maskemi çıkarmak ve Ajan Beck'in bana öğrettiği şekilde hava tankımın kancasını açmak oldu.

Cildim kuru olmasına rağmen elbiseyi çıkarmak zor oldu. Altında. Çıplak bedenime yapışan dar kumaşla boğuşurken yeni yaşam alanıma göz attım. Odam geniş ve hoştu; sıcak bir ışıklandırma, açık gri duvarlar ve yuvarlanabileceğim kadar büyük bir yatak vardı.

yatağın her yerine. Takım elbisem ıslak bir tokatla yere düştüğünde, sıcak su için dua ederek ebeveyn banyosuna doğru sallandım.

Dualarım, gölün dibindeki bu gizli sığınağı tasarlayan dahi tarafından duyulmuştu. Minnettarlık iniltileriyle spreyn altında tökezledim ve derim kırışana kadar dışarı çıkmayacağıma yemin ettim.

Sıcak ve berrak, bu sevdiğim türden bir suydı.

BÖLÜM 7

Vodyan

A Kapı arkamdan kapanır kapanmaz yüzümü ellerime gömerek yere yığıldım. Kahretsin, çok yorulmuştum. Bu fiziksel ya da zihinsel bir yorgunluk değildi.

Zorlansam da her tarafım hamdı, sinirlerim aşırı uyarılmıştı ve ağrıyordu.

Göğsüm ağır ve hassastı, boğazım *hâlâ* gergindi ve kalbim hastalıklı, nahoş bir ritimle atıyordu.

Daha iyi bilmeseydim, hasta olduğumdan şüphelenirdim. Ama öyle değildi.

Zoe'ye dokunmak beni çok titretti.

Nedenini tam olarak anlamıyordum ve midemi dolduran bazı duygulara *hâlâ* bir isim bulamamıştım. Ne zaman

Sekiz yıl önce son koruma görevim olan Lord Kannui'yi bu güvenli eve getirdikten sonra kendimi hiç bu kadar kötü hissetmemiştim.

Gölün dibindeki bu sığınağa ulaşana kadar onu sürüklediğimde kendini yük gibi hissetmişti. Peki Zoe neden aynı şekilde hissetmiyordu?

Sıcaklıkla ilgili bir şey miydi? Ondan daha mı sıcak koşuyordu? Ya da belki de giysi teknolojisi değişmişti, bu yüzden mi kollarımda bu kadar haşlanıyordu? Hiçbir fikrim yoktu ve bu konu hakkında düşündükçe İçimdeki çalkantılı girdap, kendime gelmek için kendimi zorlamak zorunda kalana kadar daha da çalkalandı.

Tetikte olmalıydım.

Güvenli evin etrafını tam olarak gören güvenlik ağı zaten açıktı, ekranlar odamın duvarında parlıyordu. Ekranların karşısındaki zemine gömülü karanlık havuza taşındım, burada çalışacak ve uyuyacaktım. Eğer her şey plana uygun giderse, bir başkasıyla konuşmama bile gerek kalmayacaktı.

Bundan sonra Zoe. Burada kalacaktım ve umarım durumum her neyse geçecekti.

Ekranları taradım, tahmin edilebileceği gibi sıra dışı bir şey görmedim.

ve havuzumu serin göl suyuyla doldurmak için musluğa uzandım. Borulardan gelen bir ses beni dondurdu, omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı.

Yumuşak ve çok dişi bir inlemeydi. Gözlerimi kapattım, titriyordum. Daha sert, bir diğeri takip ederken bile. Ve sonra, alçak bir inilti. Bir an için acı çekip çekmediğini merak ettim -gerçekten de bu seslerin acıdan kaynaklandığını umuyordum- ama sonra sözleri, çarpıtılmış ama anlaşılacak kadar net bir şekilde boru sisteminden süzüldü.

"Siktir, evet. Tanrım. Sonunda."

Başımdan dokunaçlarımın seçiren uçlarına kadar tüm vücudumu bir ürperti sardı. Bağırsaklarımda tıpkı onun sıcaklığı gibi şok edici ve istenmeyen bir ısı oluştu ve duvardan başka bir zevk iniltisi yankılandığında daha da sıkılaştı.

Gözlerimi kapattım ve çaresiz bir öfkeyle nefes verdim. Kasa dairesinin akustiğinin bu talihsiz özelliğini unutmuştum, muhtemelen hatırlamak istemedi. Lord Kannui duşta sık sık mastürbasyon yapıyordu ve bu esnada sesi çok yüksek çıkıyordu. Bunu görmezden gelmeyi çabucak öğrenmiştim, tıpkı oturma odasında son ses porno izleme eğilimini görmezden geldiğim gibi.

Ama onun zevk sesleri beni hiçbir zaman Zoe'nin inlemeleri kadar çaresiz hissettirmedi.

Çenemi sıktım ve kaslarımı acı verecek kadar gerdim, bunun kendimi kontrol altına almama yardımcı olacağını umuyordum. Ama eklenen

Hissettiğim şey her neyse, bu his beni daha çok titretti. En azından şehvet değildi, çünkü bu inanılmaz derecede garip olurdu.

Ama şehvetin nasıl bir his olduğunu biliyordum. Hoştu ve kolayca Kontrol edilebilir, biraz açlığın ilk sancılarını hissetmek ve yemeğin yakında geleceğini bilmek gibi. Fazla rahatsızlık duymadan beklemek kolaydı.

Şu anda hissettiğim şey son derece *tatsızdı*. Bir çıkış yolu bulmak için içimi parçalayan bir canavar gibi içimde kıpırdanıyordu. Bir parazit.

Acıdı amına koyayım.

İçimdeki bu yeni, vahşi şeyi kontrol altına almak için mücadele ederken, aynı zamanda güçlü bir merak dalgasına da kapılmıştım. O kadar bitkin düşmüştüm ki

Düşüncelerimi kontrol altında tutamıyordum ve düşüncelerim beynimi uygunsuz bir şekilde ısıtıp haşlıyordu.

Kendine mi dokunuyordu? Bu onun gerginlik ve kaygıyla başa çıkma yolu muydu? Yoksa günde birkaç kez kendini boşaltmak zorunda olan bir tür seks bağımlısı mıydı? İşten çıktıktan sonra ilk yaptığı şeyin bu olması garipti.

Burada. Tüm yolculuğumuzu bu serbest bırakılmayı arzulayarak mı geçirmişti? Bu yüzden mi bu kadar ateşliydi?

Ben onu taşırken kendini boşaltmayı düşündü mü?

Bağırsaklarımdaki canavar daha sert çırpınarak kaslarımı sıcak ve istekli bir şeyle sıkarken lanet ettim. Umutsuzca kendime gelmeye çalışarak, kısmen dolu havuzuma girdim ve saçma gerginliğin bir kısmını hafifletmek umuduyla su fiskiyelerinin dokunaçlarıma vurmasına izin verdim.

Ama anlamadığım bir dürtünün yönlendirmesiyle uzuvlarım seğirdi ve sarsıldı. Teslim olduğumda, birbirlerine dolandılar, ıslak, sürünen bir kütle içinde kayıyor ve kavıyorlardı. Bu bana rahatlama değil, sadece daha fazla kafa karışıklığı getirdi.

Neredeyse bir şeyi tutup sıkmak istiyormuşum gibi hissettim. Kendimi bir şeyin etrafına sarmak. Kendim olmayan bir şeyle.

Duvardan bir inilti daha geldi, şimdiye kadarki en yüksek inilti. Sarsıldım ve avuçlarımı başımın iki yanındaki kulak deliklerime bastırarak sessizce küfrettim.

Suyun altındayken kulaklarımı kaplayan ince zarlar şimdi yavaşça açılarak her şeyi normalden daha keskin bir şekilde duymamı sağlıyordu.

Kendi bedenim bana karşı komplo kurdu.

Daha da kötüsü, su yavaşça üzerimi kaplarken, dışarıdaki göl gibi soğuk ve rahatlatıcı, Zoe'nin dokunuşunun hayali anıları tenimde çiçek açtı. I

Ona bastırılmış olan her parçamı hissettim. Bacaklarının beni sarmasının nasıl bir his olduğunu hatırlayan karnımdaki pullar hissiyatla alevlendi.

Boğazımdaki korkunç gerginliği hafifletmeye çalışarak derin derin inledim.

Ses yüksekti ve tüm rahatsızlığımınla doluydu. Onun da beni duyabildiğini çok geç fark ettim. Ne de olsa bu borularda sesler her iki yöne de gidiyordu.

"Zoe'nin sesi borulardan süzöldükten sonra tamamen sessizleşti.

Donup kaldım. Artık onu duyduğumu biliyordu ve bu büyük olasılıkla aramızdaki ilişkiyi gerçekten garip bir hale getirecekti. Ama onun yanında vakit geçirmek zorunda olmadığımı kendime hatırlattım. Ve umarım artık bildiğine göre sesini alçaltabilirdi, yine de pek umutlu değildim.

Lord Kannui her şeyi duyduğumu biliyordu, çünkü ona anlatmıştım. Bu onu bir gün bile durdurmamıştı, ama yine de beni sadece *yardım* olarak. Ona göre ben bir insan değildim. İhtiyaç duyulduğunda kullanılacak bir araçtım, bu yüzden muhtemelen rahatımı düşünmek aklının ucundan bile geçmiyordu.

Uzun ve sinirli bir nefes aldım ve olanları unutmak için elimden geleni yaptım. Bu çok zordu. Gerginlik hala derimin altında sürekli bir kaşıntı gibi duruyordu ve kamera yayınları dikkat dağıtıcı herhangi bir şey sunmayın.

Tabii ki onları izlememe bile gerek yoktu çünkü güvenlik sistemi son teknoloji hareket dedektörleriyle donatılmıştı. Dışarıda balıktan daha büyük bir şey hareket ettiği anda alarmlar çalmaya başlıyordu.

Kapımın dışında bir hareket ve ayak sürüme sesi duyduğumda Zoe'nin dışarı çıktığını anladım. Başka bir merak nöbeti beni şaşırttı. Üzerinde insan kıyafetleri varken ve başı açıkken nasıl görüldüğünü bilmek istiyordum.

Onu görmeye duyduğum saçma ihtiyacı bastırmaya çalışarak kendi kendime akıl yürüttüm. Bu normal değildi. Onunla birkaç saat geçirmiştım ve rahatlamak için yalnız kalmaya ihtiyacım olması gayet mantıklıydı.

Peki neden dışarı çıkmak istedim?

Karnım guruldadığında rahatlayarak nefes verdim. Acıkmıştım. Tabii ki oturma odasından ulaşılabilen mutfakta biraz yiyecek bulmak istedim. Zoe'yi hiç görmek istemiyordum. Sadece yemek yemek istiyordum.

Kurulandıktan sonra dışarı çıktığımda Zoe sarsıldı ve kitaplığın yanında durduğu yerden bana dikkatli bir bakış fırlattı.

"Ah, merhaba," dedi utangaç bir ifadeyle, yüzü pembe lekelerle kaplıydı. "Ben, uh, öğle yemeği aldım."

Elindeki kâseyi işaret etti ve gözlerim çaresizce onun birkaç renkli, ışıltılı parıltıyla süslenmiş ince parmaklarının hareketini izledi. Yüzükler. Boğazımdaki gerginlik hâlâ devam ediyordu ve sesimin kesilmesinden korktuğum için konuşmadım.

Kıpırdamadım, bakmamam gerektiğini bildiğim halde dönmeyi reddeden gözlerle tüm çerçevesini inceledim. Ama o çok... Çok.

Hâlâ gördüklerimi tam olarak anlatacak doğru kelimeleri bulamamıştım.

Görüntünün ayrı bölümleri yeterince kolaydı, bu yüzden onu bir bütün olarak tanımlayacak bir kelime bulma dürtüsünü bir kenara iterek bunlara odaklandım.

Dağınık saçları nemliydi ve tuhaf bir şekilde çekici görünen garip bir düzenlemeyle başının üstüne yığılmıştı. Koyu renk bukleler saçlarını

çerçeveleyerek

Küçük ve narin bir yüzü, zarif bir burnu, keskin bir çenesi ve ben baktıkça biraz daha renklenerek yuvarlak yanakları vardı.

Ağzının köşesinde bir kırıntı vardı ve dudakları hafifçe ayrılmıştı, köpek dişinin ucu dışarı çıkmıştı. Yeşil gözleri kaşlarının hafif kıvrımlarının altında iriydi, tıpkı benim ona baktığım gibi bana bakıyordu, bu da benim berbat kontrol eksikliğim hakkında biraz daha iyi hissetmemi sağladı.

Pembe dili kırıntıyı yalamak için dışarı fırladığında, omurgamdan aşağı bir ürperti geçti.

"Sanırım buradaki temizlik sistemini kuran kişi mahremiyete pek önem vermedin, ha?" diye sordu küçük bir gülümsemeyle, kâsesini masanın üzerine koyarken.

Gözlerimi kırptım, doğrudan sorduğu soru karşısında sinirlenmiştim. Tüm meseleyi tamamen görmezden gelmesini bekliyordum ve bunu yapmaması ona biraz saygı duymamı sağladı. Belki de Kannui kadar düşüncesiz değildir.

Zoe bir koltuğun arkasına tutunarak boğazını temizledi ve ben kendimi konuşmaya zorlarken sonunda başka tarafa baktım.

Bakmaya devam edersem, gözlerimin çok büyük, mavi kazağın yumuşak kıvrımlarına nasıl asıldığına takılacağını biliyordum. Siyah, dar pantolonun bacaklarına sarıldı. Bir ayağını diğerine nasıl da sürtüyordu, her ikisi de kalın, koyu renk çoraplarla kaplıydı.

Tuhaf hayranlığımı anlamıyordum. İnsanlar bana hiç ilginç gelmemişti.

"Basınç yüzünden," diye cevap verdim, sesim bir vıraklamayı andırıyordu. Dudaklarım karıncalandı.

Başını salladı. "Oh, pekala. O zaman duşta şarkı söylemeyeceğime söz veriyorum," dedi gülümseyerek. "Kulaklarının çınlamasını istemem."

Kulaklarımın yanındaki yumuşak zarlar onun sözleriyle hafifçe dalgalandı ve gözleri hareketi fark ederek seğirdi. Gülümsemesi genişledi ve

Konuşmak için ağzını açtı, sonra kaşlarını çatarak nefesini verdi. Başını bir kez salladı ve bana gergin bir gülümseme verdi.

"Ne?" diye sordum. Hâlâ belli belirsiz bir gerginlikle titreyen zarıma dokunarak sordum.

Dürüst olmak gerekirse, bunu en son ne zaman yaptıklarını hatırlayamıyordum. Ama yüzeyde fazla zaman geçirmedim.

"Hayır, bu sadece aptalca bir düşünce. Bende bunlardan çok var. Onları duymak istemezsin," dedi gözlerini kaçırarak. Bir kraker aldı ve üzerine

kâsesinden kalın bir tabaka fıstık ezmesi alıp ağzına attı ve televizyonun yanındaki uzun, dar rafa doğru ilerledi.

"Söyle bana," dedim onu izleyerek. Olduğum yerde donup kalmıştım, parmak uçlarını rafın içine yığılmış film kutularının sırtlarında gezdirirken elini takip ediyordu.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" diye sordu bana bakarak. omuz. "Güzel. Sadece sevimli olduğunu düşünüyorum. Kulaklarının seğirme şekli. Bu çok garip, çünkü sevimli kelimesinin senin gibi yetişkin bir adama yakışacağını hiç düşünmezdim. Bunlar DVD mi? Onları yıllardır gördüğümü sanmıyorum."

Benim tipim mi? Kaşlarımı çattım, bu sözünü açıklamasını isteyecektim ama son anda sözlerimi geri aldım. Ne yapıyordum ben? Yemek alıp odama geri dönmem gerekiyordu. Müdürümle oyalanmam ve konuşmam değil.

"Bu güvenli ev on iki yıl önce bir müşteri için inşa edildi." sorusuna cevap olarak açıkladı. "Burada uzun zaman geçirdi ve eğlenceye ihtiyacı vardı."

"Umarım bunlar hala çalışıyordur, çünkü çalışmazlarsa muhtemelen sürekli konuşarak sana işkence edeceğim. Benim de eğlenceye ihtiyacım var," dedi, daha fazla başlığa bakmak için çömeliyor. "Oh, egzersiz videoları! Harika, belki sonunda forma girerim."

Hiçbir şey söylemedim, bununla ne demek istediğini merak ediyordum. Vücudunda bir sorun olduğunu mu düşünüyordu?

Zoe televizyonun altındaki kapalı dolaba doğru uzandığında, orada ne olduğuna dair ani bir farkındalıkla sarsıldım.

"Yerinde olsam bunlara bakmazdım," dedim biraz fazla sert bir şekilde. İrkildi, iri gözlerle yukarı baktı.

Hâlâ çömelmiş, vücudu bana doğru dönmüş, yüzü merakla açılmıştı. Bu görüntüde beni heyecanlandıran bir şey vardı. Bu şekilde çok küçük ve kompakt görünüyordu ve yüzünün yukarı dönmüş hali, O geniş gözlü, beklenti dolu bakışla birleştiğinde... Yani.

Dokunaçlarım sıkma dürtüsüyle seğirdi. Kendimi başka tarafa bakmaya zorladım.

"Neden? İçinde ne var?" diye sordu, parmakları dolabı açmak için bariz bir istekle yassı düğmeye dokunuyordu.

"Fetiş pornosu," diye cevap verdim, yanından geçip mutfığa doğru giderken çenemi sıktım.

"Vay canına," diye mırıldandı nefesinin altında. "Eğlence,

gerçekten."

BÖLÜM 8

Zoe

I bırakırdım, gerçekten, bırakırdım. Eğer sadece *porno* deseydi, kabineyi bir kenara bırakırdım.

Ama o *fetiş* dedi.

Ve bu beni hemen ne *tür bir* fetiş olduğunu merak ettirdi. dahil oldu. Bir an için onun olup olmadığını bile merak ettim, çünkü bu beni burnumu sokmaktan alıkoyabilirdi - o kadar takıntılı bir şekilde meraklı değildim ki öğrenmek için mahremiyetini ihlal ederdi.

Ama Vodyan bu odadaki eğlencenin önceki müşterinin hatırı için olduğunu açıkça belirtti. Geride bıraktığı için, bir göz atmaya hakkım olduğunu düşündüm.

Bulanlar, saklayanlar.

Mutfığa açılan kapıya baktım ama Vodyan uzak tarafta, balık konservesi dolabının içindekileri karıştırıyordu. Tıpkı yatak odamın, büyük olasılıkla çeşitli müşterileri ağırlamak için çeşitli boyutlarda kıyafetlerle dolu olması gibi, mutfak da çok çeşitli bozulmayan yiyeceklerle doluydu ve bir dolabın tamamı konserve balık.

Artık nedenini biliyordum.

Dudaklarımı yalıyor ve kendimi gülünç derecede yaramaz hissediyordum.

izinsiz girmiştım ve yakalanmak üzereydim, dolabı yavaşça açtım ve içerideki DVD kutularının üzerindeki başlıklara baktım. Gözlerim büyüdükçe büyüdü, boğazımda aptalca bir kahkaha yükseldi. Bazı başlıklar komik denecek kadar gülünçtü.

Alice Şehru Harikalar Diyarında: Bir Tabu Hikayesi. İki Kız, Bir Golem. Arka Kapı Kan Emiciler. Kurt Adam MILF'e Binmek. Çifte-Doldurulmuş: Örümcek Shibari Zindanı. Sıkı Vodnik Sevgililer ile Sualtı Maceraları.

Kapağına bakmak için sonuncusunu elime aldım. Kaslı, sırttan bir insanla ona hayranlıkla bakan iki vodnik kadını tasvir ediyordu, dokunaçları neredeyse bacaklarına kadar sarılmıştı

Şişkin aletini örtmek için giydiği gülünç derecede küçük

tanga. "Demek önerileri böyle takip ediyorsun?"

Çıglık attım ve film kutusunu düşürdüm. Açıldı ve içindeki disk görüldü. Vodyan'inkine benzemeyen yeşil dokunaçlardan oluşan bir grafikte basılmıştı.

Aman Tanrım.

Başımı kaldırıp baktım, utançtan yerin dibine girmiştim. Düşürebileceğim *en kötü* diskte ve şimdi Vodyan'ın gözleri ona yapışmıştı, dokunaçlarından biri ritmik bir şekilde kapıya vururken yumrukları sıkı.

"Dürüst olmak gerekirse, bu sadece bir öneriydi," dedim utancımı yutkunarak. "Bunda tehlikeli bir şey yok. En azından, umarım yoktur. I Söz veriyorum, tehlikeye atılacak tipte biri değilim. Özümde korkak biriyim. Bırakın kuyruğunu kesmeyi, kimseyi öldürmedim bile."

Bunu neden söyledim peki?

Açıklaması basitti. Odada aniden ortaya çıkan ve havayı kalınlaştıran hissedilir gerginliği kırmak için gevezelik ettim aramızda. Vodyan'ın gözleri bana dikildi ve çenesi çalışırken hemen uzaklaştı. İfadesinin ne anlama geldiğini merak ettim. Küçümseme miydi?

Tanrı aşkına. Bu sadece porno.

Ama o zaman neden bu kadar utanmıştım ve kulaklarım ateş içindeydi? *Neden* hava bu kadar yüklü müydü?

Vodyan kısık bir öfkeyle kapı aralığından uzaklaştı. "Eğer izleyecekseniz, lütfen sesi kısın."

"Ne?" Öfkeden ağzım açık kaldı. "Sen etraftayken porno izlemeyeceğim! Ve kesinlikle türler arası bir fetişe sahip değilim!"

Bana delici bir bakış attı ve sonunda başını sallayarak mutfakta kayboldu. DVD'yi aldım ve nefesimin altında küfürler mırıldanarak dolaba geri koydum. Garip bir şekilde sinirlenmişim ve kızgındım, en azından çünkü konuşmalarımız kesik kesikti.

Son derece içine kapanık olduğunu hissediyordum ve bu beni olması gerekenden daha fazla rahatsız ediyordu.

İç çekerek porno olmayan film seçkisine doğru ilerledim ve bulduğum birkaç romantik komediden birini seçtim. Çoğu başlık Aksiyon ya da gerilim filmleri, yani hala gergin olan sinirlerimi yatıştırmak için ihtiyacım olan şey kesinlikle bu değildi.

Becerilerim tozlanmıştı ama sonunda filmi nasıl oynatacağımı buldum ve fıstık ezmeli krakerlerimin başına oturdum. Çoktan Mutfakta, lavabonun yanında bir kutu şeftaliyi yiyip bitirmiştim ve bu da onu takip eden bir atıştırmalıktı.

"Benimle izlemek ister misin?" Mutfaktan çıktığında Vodyan'a sordum, kollarında bir yığın konserve kutusu ve birkaç başka eşya taşıyordu.

Ekrana baktı ve başını salladı, kendi ekranında kayboldu. Oda.

Ve hepsi bu kadar. O günden sonra, sanki orada değilmiş gibiydi, ve bundan nefret ettim.

Takip eden beş gün boyunca onu neredeyse hiç görmedim. Zamanımın çoğunu oturma odasında geçirdim ve Vodyan bu süre içinde sadece iki kez dışarı çıktı, ikisinde de başını sallamak dışında varlığını tamamen görmezden geldi. Coşkulu selamımı kabul etti.

Onu rahatsız ettiğim için mi benden kaçtığını bilmiyordum. yoksa sadece biraz yalnız kalmaya mı ihtiyacı vardı? Çok iyimser bir şekilde, muhtemelen ikincisi olduğuna karar verdim ve üçüncü günde çıldırmış olmama rağmen onu rahatsız etmeyeceğime dair kendime söz verdim.

Tek başıma olmak bana hiç iyi gelmemişti.

Günlerimi kitaplarla, filmlerle ve yoga egzersiz videolarıyla dolu tutmaya çalıştım ve hatta mutfakta birkaç yemek denemesi yaptım, konserve ve krakerlerden eğlenceli tatlılar bulmaya çalıştım ama yine de zaman geçtikçe daha da yalnızlaştım.

Dördüncü gün çaresizlik içinde günlük tutmayı denedim ama bu benim için hiç işe yaramamıştı. Kelimelerimi boşluğa gönderiyormuşum gibi hissediyordum. I

Konuştuğumda karşı tarafta beni duyacak birinin olduğunu bilmeye umutsuzca ihtiyaç duyuyordum, aksi takdirde anlamsız geliyordu.

Ancak dış dünya ile hiçbir iletişim aracım yoktu ve bana eşlik eden tek kişi, belki de hiç orada olmayan, içine kapanık, suskun korumamdı.

Muhtemelen ben yavaş yavaş deliliğe teslim olurken o tek başına geliştirdi.

Doğam gereği sosyal bir yaratıktım ve arkadaş eksikliği beni sinirli ve endişeli yapıyordu. Derdimi konuşarak anlatırdım ve bu çıkış noktasının yokluğu beni sarmal haline getirdi. Matthias hakkında daha fazla düşündüm.

Carver ve benim kadar aşırı olmasa da koruma altında olan annem, babam ve kız kardeşim için endişelendim.

En çok da eski hayatımın yasını tuttum.

Normalde bütün günümü insanlarla çevrili olarak geçirirdim, özellikle de

Çocuklar. Bir anaokulunda tam zamanlı olarak çalışıyordum ve haftanın birkaç günü işten sonra Minnesota Çocuk Evi'nde gönüllü olarak çalışıyordum. Bu bir

Uygun bir koruyucu aileye yerleştirilmeyi beklerken yetim ve terk edilmiş çocukları barındıran kurum.

Yasalar koruyucu aile ve çocukla aynı türden ebeveynlerin evlat edinmesini desteklediğinden, bir çocuk için uygun bakım bulmak bazen zor olabiliyordu. Bazı türler genellikle evlat edinmeye daha hevesliyken, diğerleri

-O kadar da değil. Ülkenin dört bir yanındaki çocuk evlerinin Geçici bakım evleri olarak hizmet verseler de, gerçekte çocuklar bu evlerde genellikle yıllarını geçiriyor, bazıları ise koruyucu bakım sistemine hiç girmiyordu.

Ve çocuk evleri temel ihtiyaçlar açısından iyi finanse edilse de, aşırı çalışan personelin yükümlülerine sunamayacağı bir şey vardı: şefkat.

Bu boşluğu gönüllü çalışmalarım ile doldurdum.

Fiili hücre hapsimin beşinci gününü, televizyonda aptal bir araba yarışı filmi oynarken kanepede sessizce ağlayarak geçirdim.

Arka plan. Yıllarca arkadaşlık ettiğim, kitap okuduğum ve birlikte oynadığım çocukları düşündüm. Bazılarını düşündüm

Tüm bu çile başlamadan günler önce salladığım, sarıldığım ve ninniler söylediğim bebekler ve koltuk minderine hıçkırarak ağlamamı durduramadım.

Ben gittiğime göre onlara kim sıcaklık ve bağlılık verecekti?

Gönüllülerin bir çocuk evine girmelerine izin verilmesi için bile uzun bir inceleme sürecinden geçmeleri gerekiyordu. Çok az insan, sadece başkalarının çocuklarına, genellikle de farklı türlerden çocuklara kitap okumak için bu kadar çok çemberden atlamak istiyordu.

Yalnızlığım, tüm kederim ve basitlik özlemimle birleşti.

bağlantı, o günü yetişkin hayatımın en sefil günü yaptı. Ben tuttum

ama ben de bir insandım. Sonunda çatlamak zorunda kaldım.

Bütün gün ağladıktan sonra uyuyakalmışım. Gecenin bir yarısı uyandım, hala kanepedeydim. Işıklar kapalıydı ve doğrulduğumda yumuşak bir battaniye omuzlarımdan kaydı. Vodyan ben uyurken üzerimi örtmüş olmalıydı.

İşte o zaman yeterince yaşadığıma karar verdim. Ve Vodyan muhtemelen benden nefret etse de, müsait olan tek kişi oydu. Battaniye gösterdi ki

En azından umursuyordu ve bu bana umut verdi.

Yatağında uyumaya gittim ve ertesi sabah kapısını çaldım.

Kapı.

Kapalı kaldığında kulağımı serin yüzeye bastırdım.

Hafif sıçrama sesleri vardı ama onun dışında sessizdi. Kapıyı tekrar çaldım, bu sefer daha yüksek sesle. Aniden büyük bir sıçrama oldu ve sonra hiçbir şey olmadı.

Sonunda konuştuğunda kabalığına çoktan sinirlenmiştim. "Evet? Bana ihtiyacın var mı?"

Kahretsin, evet, ona ihtiyacım vardı. Sözlerini içeri girmem için bir davet olarak değerlendirerek kapıyı açtım ve içeri girdim.

"Vay be. Bu farklı."

Yatak odam minimalist, otel odası tarzında genel bir odaydı.

Vodyan'ın odası bir mağaraydı. Karanlıktı, duvarlar, tavan ve zemin siyaha boyanmış ve zeminin hemen üzerine yerleştirilmiş soluk, yeşilimsi ışıklarla aydınlatılmıştı. En büyük ışık kaynağı, bütün bir duvarı kaplayan bir düzineden fazla ekrandan oluşan bir düzenektir.

Yine siyaha boyanmış dikdörtgen, batık bir havuz odanın büyük bir kısmını kaplıyordu. Neredeyse ağzına kadar suyla doluydu ve Vodyan içinde uzanmış, onu daha önce hiç görmediğim kadar rahatlamış görünüyordu.

Kaslı kolları havuzun kenarından sarkıyordu ve dokunaçları geniş bir alana yayılarak tüm yüzeyi kaplıyordu. *Erkek yayılması, vodnik baskısı*, diye düşündüm, yanaklarım ateşle kızarmıştı.

Nedenini bilmiyordum ama bu kadar geniş bir alana hükmetme şekli çılgınca çekiciydi. Güç ve özgüvenden bahsediyordu ve daha dik otururken mavi gözleri parlayana kadar onu içime çektim.

"Ne oldu?"

Sesi kısık ve biraz boğuktu, sanki çok fazla kullanmamış gibiydi ve doğrusunu söylemek gerekirse muhtemelen durum buydu. Boğazımı temizledim, tereddütle bir adım daha yaklaştı.

Havuzun kenarında durduğumda, "Benimle konuşmalısın," diye ağzımdan kaçırđım. "Kendi başıma delireceğim. Zaten yolu yarıladım bile."

En uçtan, havuzun dibinin de minik yeşil ışık noktalarıyla aydınlatıldığını gördüm. Suyun dışına taşacak kadar parlak değillerdi ama dokunaçlarını zümrüt rengi bir parıltıyla kazıyorlardı. Ellerim ona dokunmak için öylesine güçlü bir ihtiyaçla yandı ki neredeyse ayaklarım yerden kesilecekti.

Beş günlük izolasyonum sırasında bu ihtiyacı şiddetli bir şekilde hissetmemiştim, ama şimdi nefes alan, yaşayan başka bir insanla aynı odadayken, göğsüm dokunma özlemiyle çöktü. Matthias Carver'dan önceki hayatımda

Birine dokunmadığım tek bir gün bile yaşamamıştım ve şimdi yoksunluk içindeydim.

Ellerim titredi.

Vodyan'ın dokunaçları büyüleyici bir güçlü, kaslı et yığmında birbirine dolanırken su sıçradı. Büyük, karanlık bir emici ışıktaki parladı ve dilimin ucunda toplanan kelimeleri durdurmak için yanağımın içini ısırdım. Eğer beni reddederse, bir bağlantı kırıntısı için ona yalvarmaya hazırdım.

Tanrım, bu utanç vericiydi.

"Ne hakkında konuşmak istiyorsun?" diye sordu, doğrudan bana bakacak şekilde dönerek.

Yere çöküp nemli fayansların üzerine bağdaş kurarak otururken rahatlamaktan neredeyse hıçkırığa hıçkırığa ağlayacaktım.

"Bu noktada ne olursa. Benim hayatım. Senin hayatın. Faydaları veganizm. Tavuk beslemek. Sanat ve mimari. Dün izlediğim ve hatırlamadığım şu aptal film. Bu arada, dokunmadığım ama cazip hissettiğim o eklektik porno koleksiyonu hakkında konuşabiliriz. İşte aklımı başımda tutacak bir şey için bu kadar çaresizim."

Vodyan aniden ve hiçbir uyarıda bulunmadan gülümsedi.

Yüzü kısa bir gülümsemeyle gerilirken, gözleri kırışırken, dudakları düzgün, beyaz dişlerinin keskin uçlarını ortaya çıkaracak kadar genişlerken nefesim kesildi. Sadece Görüldüğü kadar hızlı bir şekilde gülümseme kayboldu. Gözlerimi kırptım ve açtığımda gülümseme kaybolmuştu.

Ama yüz hatları artık daha yumuşak ve nazikti. Kesinlikle ilk günkü kadar düşmanca görünmüyordu ve bu beni rahatlattı.

"Belki porno değil," dedi. "Bir ömür boyu yetecek kadar porno izledim."

"Peki, şimdi sana nedenini sormak istiyorum, ki bu berbat bir şey, çünkü bu konuda konuşmak istemiyorsun," dedim biraz tereddütlü ve şakacı bir sırıtışla.

Hala beni kovacağından korkuyordum.

Ama Vodyan sadece omuz silkti, vücudundaki pullarla kaplı kaslar omuzları dalgalanıyor. "Sizden önce burada kalan müşteri çok yüksek sesle çalıyordu. Yoğun bir hoşnutsuzluk geliştirdim."

"Ah," diye başımı salladım, biraz daha yaklaşarak elimi ve parmaklarımı suya daldırdım. *Tam olarak* dokunmak gibi değildi ama biraz benzer hissettirdi. Havuz onun vücuduyla öylesine doluydu ki, sanki su onun organik bir parçasıymış gibi görünüyordu.

Yüzeyi sıyıran parmaklarımı izledi. Su şaşırtıcı derecede serindi ama buz gibi soğuk değildi.

"Peki, şimdi nerede? Neden artık burayı kullanmıyor?" Suyla oynayarak sordum.

Özlemimin bir kısmını dindirdi ama aynı zamanda onu daha da büyük bir ihtiyaç haline getirdi. Bu, içimdeki esnemeyi doldurmaya ancak yetti.

Göğsümün içinde boşalan dokunma arzusu.

"O öldü," dedi Vodyan, sanki öyle ya da böyle fark etmiyormuş gibi, ses tonunu hiç değiştirmeden. Şaşkınlıkla başımı kaldırdığımda başını salladı. "O öldü.

benim gözetimimde değil, karada öldü. Burası tamamen güvenli bir yer. Endişelenmenizi gerektirecek hiçbir şey yok."

Dokunaçlarından biri sarsıntıyla dışarı fırlarken su sıçradı, zorlayıcı bir hareket. Neredeyse parmaklarıma değecekti -karıştırdığı hava ıslak parmak eklemlerime fısıldadığında bir dokunuş hayaleti hissettim- ve tekrar suyun altına daldı.

Fark etmemiş gibi davrandım ve Vodyan bu konuda yorum yapmadı, ya da.

"Ne zamandır boş duruyor?" Avucumun tamamını daldırarak sordum Su altında.

Vodyan keskin bir nefes verdi ve ben de başımı kaldırıp baktım. Yüzündeki yumuşaklık kaybolmuş, yerini tanıştığımız günkü o sert bakış almıştı. Bana bakmadı, gözleri bileğimin bileğimin altına girdiği yere odaklanmıştı. yüzey.

Sanki ürkütmek istemediğim vahşi bir hayvanmış gibi yavaşça elimi çektim ve tozluklarıma sildim. Hava aniden ağır ve yüklü hissettirdi ve yanlış bir şey yaptığımdan endişelendim.

Vodyan başını kaldırdı ve yavaşça havuzun kenarına yaslanıp rahatlamaya başladı.

"Sekiz yıl. Ancak MSA burayı inşa etmek için bir ton para döktü ve olağanüstü durumlarda işe yarıyor, bu yüzden bakımını yaptık. Yiyeceklerin son kullanma tarihi geçtiğinde değiştirildi. Müşteri odaları, sizinki gibi durumları öngörmek için her iki cinsiyet için de kıyafetler ve eşyalarla donatıldı.

buraya hazırlıksız yerleştirildi. Enerji açısından tamamen kendi kendine yeterli. Jeneratör tıpkı sizin giysiniz gibi tatlı su kullanıyor."

Birkaç kez göz kırptım. Bu muhtemelen benim yanımda yaptığı en uzun konuşmaydı ve zafer kazanmışçasına yumruğumu sıkmak istedim. I Sonunda koca yalnız Vodnik'i konuşturabildim.

Bu başarıdan cesaret alarak ilk günden beri aklımda olan soruyu sordum.

"Tamam. Bir sonrakine cevap vermek zorunda değilsin, sadece kayıtlara geçmesi için. Ama bana o Lamia'yla ne yaptığınızı anlatabilir misiniz? Gerçekten kuyruğunu kestini mi?"

Vodyan biraz kımıldayıp başını geriye yaslayarak tavana bakarken su sıçradı. Bu pozisyon uzun, kaslı boğazının alt tarafını ortaya çıkardı, narin ses torbasının dayandığı yer daha açık renkliydi Pullu derisini. Dudaklarımı birbirine bastırdım ve o anı suya tekrar dokunmak için kullandım. Sadece birazcık. Parmak uçlarımla zar zor sıyırdım.

"Yaptım," dedi Vodyan uzun uzun. "Sadece küçük bir parça. Koruduğum bir şanta sevkياتını çalmaya çalıştı. Sakatlama geleneksel bir cezadır ve yapabildikleri sürece herhangi bir şanta bakıcısı tarafından verilebilir. Ben yapabildim."

Dudakları küçük, zalim bir sırtışıla yukarı kalktı. Parmaklarım kısmen cazibe, kısmen de endişeyle kasıldı. Çıkardığım hafif şırıltıyı duydu ve doğruldu. Gözlerini suyu okşadığım yere dikti.

"Her şey yolunda mı?" Ağzımdan kaçırdım.

Bir kez başını salladı ama daha önce yaptığı gibi arkasına yaslanmadı. Gözleri

Ben oynarken elime sabitlenmişti. Karnımdaki bir şey sıkıştı ve tekrar konuşmadan önce çabayla yutkunmak zorunda kaldım.

"Yani cezayı herkes verebilir mi? Mahkemeye gerek yok mu?"

Homurdandı, dokunaçlarından biri neredeyse elime değecek kadar dışarı çıktı. Parmaklarımı biraz daha derine daldırmadan önce bir an durdum, sadece

ilk parmak eklemi. Isı karnımı ısıttı. Mahrem hissettirdi. Burası onun

alanıydı ve odada mobilya görmediğim için havuzda uyuduğundan şüpheleniyordum.

Yaptığım şeyin birinin yatağındaki çarşaflarla oynamaya benzeyip benzemediğini merak ederek yutkundum. Birdenbire devam etmek iyi bir fikir gibi gelmedi ama durmak da istemiyordum. En azından bir dokunuş ikamesine ihtiyacım vardı.

"Evet," diye cevap verdi Vodyan derin bir gürültüyle. "Sanırım bunun barbarca olduğunu düşünüyorsun."

"Bence bu harika bir şey," dedim düşünmeden. "Eğer yasalarımız böyle işleseydi, bu durumda olmazdım. Hayatım sona ermiş olmazdı."

Kıpırdamadan bana baktı, gözleri gergindi ve ben de söndüm.

"Yani, hayır. Hala burada olurdum, çünkü bir silahım ve Carver'ın yönetici Kowalski'yle konuşmasına kulak misafiri olduğumda bunu kullanabilecek yeteneklere sahip olsam da bunu yapamayacak kadar korkak olurdum. Ayrıca, yanında iki fedaisi vardı. Kesinlikle *yapamazdım*."

Kendimi kederli ve kızgın hissederek elimi çektim. Ben daha kurtulamadan Vodyan'ın dokunacı dışarı fırladı ve bileğime dolandı.

Titredim, kıvılcımlar tenimde karıncalanıyordu. *Bu* tam olarak benim İhtiyacım vardı. Teni ıslak ve serindi, nabızı hemen altında zonkluyordu ve ben onun dokunuşundan zevk alıyordum.

Yüzüne baktığımda irkilmiş gibiydi ama sonra İfadesi tam olarak yumuşak ya da nazik olmayan ama nötr ya da düşmanca da olmayan bir şeye dönüştü. Onu okuyamadım.

Konuşurken gözleri ekranların ışığında parlıyordu, sesi henüz en alçak tonundaydı.

"Sen bir korkak değilsin, Zoe."

BÖLÜM 9

Vodyan

O h, teninin sıcaklığı. Giydiği zamanki kadar yakıcı değildi. Ama yumuşak ve sıcaktı ve tanıdık gerginlik boğazımı sıkarken bile geri çekilmeye cesaret edemedim. Ama artık buna daha alışmıştım, Ben de bana gelip konuşmak için yalvaran müdürüme bakarken buna izin verdim.

Tabii ki hemen geri çekildim. Ondan kaçmak tüm rezervlerimi tüketmişti.

Son birkaç günümü, o günden beri kafamın içinde dolaşan tuhaf içgüdüleri ve düşünceleri kontrol etmek için elimden geleni yaparak geçirdim.

İlk gün. Daha fazla temasın daha fazla karışıklık getireceğinden korkarak uzak durdum, ancak Zoe'nin dışarıda olduğunu duyduğumda odamda kalmak çok fazla şey gerektiriyordu.

Disiplin. Ona yakın olmak istiyordum ve bu hiç mantıklı değildi.

Daha da anlamsız olan şey ise onu hâlâ güvende ve rahat hissettirmek istememdi. Dün ağladığında, midemin çukuruna kurşuni bir ağırlık yerleşti. Neredeyse dayanamayacaktım ama ne yapacağımı bilemiyordum. Onu teselli etmek bana düşmezdi ama yine de bana düşüyordu çünkü başka kimse yoktu.

Ama nasıl başlayacağımı bile bilmiyordum. Uykuya daldığında, insan filmlerinde gördüğüm aptalca, anlamsız bir hareketle içeri girdim ve onu bir battaniyeyle örttüm. Bunun nasıl yardımcı olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ve şimdi o buradaydı, bana ihtiyacı vardı ve benim güçlü iradem yıpranmıştı.

Zoe sanki uzvumu yerinden oynatmaktan korkuyormuş gibi dikkatle elini dizinin üzerine indirdi. Yapmam gerektiği halde geri

çekilmedim,

Muhtemelen. Yer değiştirme dışında dokunmamız gerekiyor muydu?

Yine de ne biliyordum ki? İnsanlara pek dokunmazdım. Bu yüzden onun işaretlerini takip ettim ve itiraz etmediği için uzvumu sarmaya devam ettim.

bileğine doladım. şaşırtıcı bir şekilde, derimin altında titreşen gerginliğin bir kısmı hafıfledi ve havuzun kenarına yaslanıp onu izleyerek rahatladım.

"Ben bir korkağım. Tek yaptığım saklanmak," diye homurdanarak başka tarafa baktı.

Bir an düşündüm ve sonunda başımı salladım. Kulaklarımın yanındaki zarlar hafıfçe dalgalanarak Zoe'nin gözüne çarptı. Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi ve aptalca bir nedenden ötürü zarları biraz daha sert ırpıtı. Gülümsemesi köpek dişinin ucu ortaya çıkana kadar büyüdü. "Saklanıyorsun çünkü bu şu anda onu yenmenin en emin, en güvenli yolu.

Ona," dedim. "Bu korkaklık değil, çok akıllıca ve stratejik bir hareket. Ayrıca, dosyanızda sizi ve ailenizi tehdit ettiğini ve ifadenizi değiştirmenizi istediğini okudum. Değiştirmemişsiniz. Bir katile karşı durmak cesaret ister."

"Oh, evet," diye mırıldandı. "O tehditler çok kötüydü. O e-postaları silemedim bile çünkü artık kanıt olarak kullanılıyorlar."

Gözlerini indirdi ve serbest elinin parmaklarıyla dokunaçlarını okşadı. Nefesim kesildi ama bir şey söylemedim. Zoe onu koşturdu Parmak uçlarını tenimin üzerinde nazıkçe kayıyordu ve kalp atışlarını rahatsız edici bir hal alana kadar hızlandı ama geri ekilmedim.

"Yani, ben doğruyu söylemek için yetiştirildim," dedi bir süre sonra. bir an. "Ama mahkemede ikna edici bir şekilde yalan söyleyebilsem bile, yine de yapmazdım. Hapiste çürümeyi hak ediyor. O bir canavar."

Çenesi düştü, parmakları hareketsizleşti ama yine de bana dokundu. O dokunatan bir elektrik ürperti geçti ve bunun rahatsız edici olmadığını keşfettiğimde şaşırdım.

"Sanırım. Diğer iki tanığı kanlı bir şekilde öldürdü," dedim resimleri hatırlayarak.

Çok fazla değildi ama korkunlukları unutulmazdı. İlk tanık, yönetici Kowalski, Carver'ın adamları onu yakaladığında hapisteydi. Boğazını kesmişler ve bir kan gölünün içinde bırakmışlar. Diğer tanık ve onu koruyan ajanlar kelimenin tam anlamıyla çizilmiş ve dörde bölünmüş, cesetlerinin kanlı parçaları bir yeraltı otoparkına dağılmıştı.

Zoe önemli değilmiş gibi omuz silkti.

"Evet, yani, korkunç bir şey. Ama, bilirsiniz. O bir gangster. Yaptıkları şey bu. Affedemediğim şey, insanların hayatlarını alıp satmak.

Onları koruyacak, umursayacak kimsesi olmayan masum çocuklar. Bu kötülüğün de ötesinde. Böyle birinin cezasız kalmasına izin veremem."

Sarsıldım, verdiği cevap karşısında şok olmuşum. Boğazım daha da sıkıldı ve Zoe başını kaldırıp ışıltılı yeşil gözleri benimkilerle buluştuğunda

Çıplak ve açıkta. Sanki geçmişim şu anda odada bizimle birlikteydi, yüzeye yakındı ve dokunulmaya hazırdı. Tekrar incitmeye hazır.

"Dosyada, onun yöneticiyle yaptığı alışverişe kulak misafiri olduğunuzda çocuk evinde olduğunuz yazıyordu," dedim, bir yandan kelimelerle boğuşurken bir yandan da ham yaralarımı ait oldukları yere, derinlere ittim. "Ama neden orada olduğunuzdan bahsetmedi. Ben sadece gerekli bilgileri aldım."

İçini çekti, parmaklarını bileğinin etrafında titreşen dokunacımın üzerinde gezdirmeye başladı, onun sıcaklığıyla sarhoş oldu. Sanki başkalarının uzuvlarıyla oynamak onun için doğal bir şeymiş gibi düşüncesizce hareket ediyordu. Bir süre için keskin, ısırtıcı bir an, bu şekilde kaç kişiye dokunduğunu ve bundan sonra tek kişi olup olamayacağımı merak ettim.

Bu çok saçma bir düşünceydi.

"Orada gönüllü olarak çalıştım," dedi iç çekerek ve bacağını düzeltmek için yana kaydı. "İhmal edilen çocukların nasıl geliştiğini okuduğumdan beri

Farklı olarak, yardım etmek istedim. Bu sadece... Bu çok üzücü."

Tekrar iç çekti ve başını kaldırıp baktı, yüzü tutkuyla gerilmişti. Gözlerimi ayıramıyordum.

"Bir bebek ağladığında ve kimse onu teselli etmeye gelmediğinde ne olur biliyor musunuz? Hayatının en erken anlarından itibaren sesinin, ihtiyaçlarının, rahatlığının ve mutluluğunun önemli olmadığını öğrenir. İhmal edilen çocuklar ne kadar yüksek sesle ağarlarsa ağlasınlar kimsenin onlara yardım etmeyeceğini öğrenirler. Daha da kötüsü, öğrenirler yardım edilmeyi hak etmiyorlar. Bu yüzden ağlamayı bırakırlar. Sormayı bırakırlar. Bu yürek parçalayıcı.

"Ve eğer bebekler kucaklanmazsa, bu fiziksel teması erken yaşta yaşamazlarsa, duygusal ve sosyal gelişimleri engellenir. Bu Çoğu duyarlı tür üzerinde çalışılmış ve kanıtlanmıştır. Dokunmaya *ihtiyacımız var*. Bu

Kelimenin tam anlamıyla temel bir ihtiyaç, tıpkı yiyecek ve barınma gibi, ancak hiçbir resmi kılavuzda yer almıyor. Bunu öğrendiğimden beri, kimsenin sarılmak istemediği çocuklara sarılmayı hayatımın misyonu haline getirdim. Bunu altı yıldır yapıyorum."

Kimsenin sarılmak istemediği çocuklara sarılın.

Sanki onun dokunuşuyla zaten çatlamış ve yontulmuş olan tüm kilitlerimi ve zırhımı kıran bir büyü yapmış gibiydi.

Korumamdan sıyrılmış, savunmasız ve hamdım ve bunu durduramıyordum. Parçalanmak üzereydim ve bunu görmesine izin veremezdim.

"Git," diye bağırdım ve dokunacımı bir sıçramayla havuzda kaybolana kadar geri çektim.

Zoe'nin gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Ne? Ama neden sen..." "Çık dışarı!" Kükredim, vücudumda acı dolu titremeler başladı.

Hatıralar aşırı büyümüş sümüklü böcekler gibi patlayarak zihnimi acı verici bir öfkeyle doldurdu. Normalde onları saklamakta ustaydım ama şimdi ortaya çıkmalarını engelleyemiyordum. Onlar bana saldırırken nefes almakta zorlanıyordum,

Bazıları o kadar belirsiz ve pusluydu ki, ne olduklarından bile emin değildim ama yine de onlara eşlik eden duygular keskin ve netti.

Issızlık. Çaresizlik. Acı.

Değersiz.

Zoe ayağa fırladı ve ıslak zeminde kayarak kapıya doğru koştu. Tökezleyerek dışarı çıktı ve kapıyı arkasından çarparak kapattı.

O çıktıktan sonra suya daldım ve boğazımı düğümleyen öfke dolu çığlığı serbest bıraktım. Baloncuklar halinde yüzeye yükselirken

Zihnimle boğuştum, yaralı geçmişimi gözlerden uzak bir yere geri koymaya çalıştım ama yapamadım.

İçimde bir şeyleri kırdı. Ya varlığı, ya dokunuşu, ya sıcaklığı, ya da her üçü birden beni önceki sakin dengeme kavuşturamadı.

Ve böylece en kötü deneyimimi hafifletmek zorunda kaldım. Bedenim artık tamamen büyümüş olsa da, çocukluğumdan kalan tüm acı ve yakıcı utancı hala barındıramıyordu.

Sekiz yaşındaydım ve büyükbabam beni Isle Royale'de sahip olduğu yazlık evde bağlı tutuyordu. Bir günden fazla bir süredir bu işle uğraşıyordu ve ben acı çekiyordum. Kuru cildim çatlamış ve kanamıştı, ağzım kurumuştu ve yüzey organlarım sekiz yaşında zar zor gelişmişti, yüzey havasını solumaya devam edemedi.

Ölüyordum.

Vodnikler suyun altında doğarlar ve çocukluklarının çoğunu orada geçirirler, büyüdükçe yavaş yavaş karada çalışmaya alışır. Ama büyükbabam beni *sertleştirmeye* kararlıydı. Beni saatlerce çalıştırdı, yemekten mahrum bıraktı ve onu hayal kırıklığına uğrattığımda beni fiziksel olarak cezalandırdı.

Beni bir günden daha uzun süre sudan uzak tutmak delilikti. Birkaç saat bile sekiz yaşındaki bir çocuk için çok uzun bir süreydi.

O kadar çok acı çekiyordum ve çok korkmuştum ki, o noktada daha iyi bilmeme rağmen o gün ağladım. Tüm zayıflıklardan nefret ederdi ve benim gözyaşlarımdan her şeyden çok nefret ederdi. Yine de onları durduramadım. Belki de Zoe'nin dediği gibi, tüm çocukların sahip olduğu, ihtiyaçlarının karşılanması için ağlama içgüdüsüydü. Henüz beni tamamen yenmemişti.

Ama tabii ki ağlamak bir hataydı. Acı dolu inlemelerimi ve bırakılmam için yaptığım küçük, çocuksu yalvarışları duyunca kendini kaybettiler.

İlk başta beni dokunaçlarıyla dövdü, darbeleri beni iplerde salladı. O noktada ağlamayı bıraktım, eğitimim devreye girdi. Sızlanmayı bıraktığımda bana daha kolay davranacağını biliyordum, bu yüzden gözyaşlarımı geri çekmeye zorladım ve sadece aldım.

Ama o noktada durmanın ötesine geçmişti. Bir tahta kaptı ve onunla bana vurdu, asla bir işe yaramayacağımı haykırdı. Hayatta kalmak için çok zayıf olduğumu, asla bir erkek olamayacağımı söyledi. Tıpkı annem gibi öleceğimi, lamyalar tarafından paramparça edileceğimi ve başarısızlığımı izlemekten bıktığını söyledi.

Onun adına ve kanına layık değildim. Başarısız biriydim.

Beni öylece bıraktı. Tüm vücudum ezici, soğuk bir acıyla sarıldı ve ciğerlerim iflas etti. Nefeslerim kısa ve hırıltılı geliyordu, küçük gövdem kasılıyor, daha fazla hava almaya çalıştıkça solungaçlarım çırpınıyordu.

Ölebilirdim ama bana attığı dayak kılık değiştirmiş bir nimete dönüştü. Şiddetli darbeler ipleri gevşetti ve birkaç umutsuz, halsiz denemeden sonra, onlardan sürünerek çıkabildim.

Dışarı çıkıp suya girdiğimde yaşayacağımı biliyordum. Solungaçlarımdan aldığım ilk nefes en saf rahatlamaydı ve serin suyun çatlamış, dövülmüş etimi yatıştırma şekli beni en sevgi dolu okşayış gibi rahatlatırdı.

Anne.

Ondan sonra bir süre kendi başıma yaşadım, hayatta kalmak için büyükbabamın bana aşıladığı tüm becerileri kullandım. Dokuz yaşına geldiğimde Yeseera'ya gittim ve okula gitmeme izin verilmesini istedim. Toplumla bütünleşmeye çalışmak, hala bir çocuk olan büyükbabama karşı bir isyan biçimiydi. pullarımın altına yerleşti.

On dört yaşındayken onu aradım ama gölün en derin yerlerinde, üçra kulübelerinden birinde sıkışıp kalmış cesedini buldum. Ben de onu

Onu oradan çıkarıp Isle Royale'deki eve götürdüler ve çürümesi ve kurtlar tarafından sürüklenmesi için karada bıraktılar.

Ne derinlerdeki bir mezarın kutsallığını hak ediyordu ne de cesedinin şanta için gübre haline getirilmesini.

Şimdi solungaçlarımdan nefes alarak suyun beni tamamen sarmasına izin veriyordum. Gölün derinliklerine batmakla aynı şey değildi ama işe yarıyordu. Rahatlama uğuldayan, ağrıyan uzuvlarıma yavaşça sızdı ve içimdeki açık yaralar hafif bir zonklamaya dönüştü.

Yine de kalbimdeki keskin, keskin acı azalmadı. Bu, yaşayamadığım çocukluğum için duyduğum kederdi. Annem öldükten sonra hiç ısınamamamın normal olduğunu düşünmüştüm; bu sadece böyle bir şeydi ve benim Büyükbabam her zaman beni yanına aldığı için minnettar olmam gerektiğini söylerdi, çünkü aksi takdirde kendimi *sistemin* içinde bulabilirdim.

Ancak Zoe'yi dinlerken birdenbire farklı bir olasılık gördüm. Belki yetim çocuklar da bu sıcaklık kırıntılarına sahip olabilirdi. Belki farklı olabilirdi.

Bir hırıltıyla çıktım, fayanslara su sıçratıyordum. Kırk yaşındaydım, Tanrı aşkına. Geçmişî bırakmanın zamanı gelmişti ama ne kadar çabalarsam çabalayayım geçmiş beni bırakmıyordu.

Kendimi az çok normale döndürmem bir saatimi aldı, yine de hala ham ve sarsılmıştım. Öfke terazimin altında vızıldıyordu, canlı ve acımasızdı ama kendimi suçlu da hissediyordum.

Ona bağırdığımda Zoe'nin yeşil gözlerindeki acı, içime saplanmış bir diken gibiydi. Bunu nasıl yapacağımdan emin değildim ama bir şeyi biliyordum. Onun beni affetmesini istiyordum.

Kapalı kapısına özürlerimi sunmak için teslim olmuş bir şekilde dışarı çıktığımda, beni görür görmez gülümseyerek beni şaşırttı.

Kanepede bacaklarını kavuşturmuş oturuyordu ve hiçbir şey yapıyor gibi görünmüyordu. Televizyon kapalıydı ve elinde kitap yoktu. Beni bekleyip beklemediğini merak ettim ve bu beni garip bir şekilde ateşlendirdi.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu, ne yapacağımı bilemez bir halde kapıda donup kaldığımda.

Planım, onun bu şekilde arkadaş canlısı olabileceği ihtimalini hesaba katmamıştı bile. Tecrübelerime göre, bir kadını kırmak için az önce yaptığımdan çok daha azı gerekirdi. Biliyordum. Gençliğimin sonlarında biriyle çıkmayı denemiştim ve tam bir felaketti. Vodnik kızlar benden nefret ediyordu çünkü

istedikleri ya da belirli ortamlarda veya koşullarda bana dokunmalarına izin verdim. İlişkiler için yaratılmadığım fikrine alıştım.

"Daha iyi," dedim, neler olduğunu anlamak için dikkatle onu izliyordum.

üzerinde.

Başını salladı, gülümsemesi hâlâ parlak ve nazikti. "Buna sevindim. Görünüşe göre

Sanki çok ciddi bir şey oldu da böyle saldırdın. Şimdi neye ihtiyacın var?

Yemeğe mi? Kestirmeye mi? Kafanı dağıtacak bir şeye mi?" "Ne yapıyorsun?" Sorularına cevap vermek yerine sordum,

Bu da beni sonsuz derecede şaşırttı.

Bir sinir krizinden sonra *kestirebileceğimi* hiç düşünmemiştim. Az önce yaptığım şey bir zayıflık göstergesiydi. Teselliyi ya da bir ikramı hak etmiyordum, sadece kendimi toparlamalı ve bir dahaki sefere daha sert olmalıydım.

Peki bu strateji şimdiye kadar sizin için nasıl işledi?

Kafamın içindeki küçük, meraklı sesi duymazdan geldim, çünkü Zoe soruma cevap verdi, hala sabırla gülümsüyordu.

"Zor bir deneyimden sonra seni rahatlatmaya çalışıyorum," dedi kolayca, sanki dünyadaki en bariz şeymiş gibi.

"Sana bağırdım," dedim, kafam karışmıştı.

Bir an için sinirlendim. Bir tür garip oyun mu oynuyordu? Oyun mu? Bu bir oyun muydu? Yine de bunun ne tür bir oyun olduğunu anlayamadım. Ne elde edecekti ki? Hiçbir fikrim yoktu.

Zoe içini çekti ve başını salladı, gülümsemesi giderek zayıflıyordu. "Evet, yaptın ve bu hiç hoşuma gitmedi. Özür dileseydin kendimi daha iyi hissederdim ama bunu kişisel algılamayacak kadar iyi biliyorum."

"Özür dilerim," diye ağzımdan kaçırdım hemen. "Gerçekten üzgünüm. Özür dilerim. Bu yüzden dışarı çıktım."

Gülümsemesi parladı ve sevimli dişleriyle bana sırıttı, Gözleri zevkle parlıyordu. Kanepeden fırladı ve yanıma doğru koşarak tam önümde durdu. Başını kaldırıp bana elini uzatırken gülümsemesi yumuşadı.

"El sıkışmak mı? Sana sarılırdım ama bu konuda rahat olacağından emin değilim, o yüzden..."

Beynim ne demek istediğini anlamaya vakit bulamadan ağzımdan "Yapardım," cümlesi döküldü.

"Öyle mi?" diye sırıttı, ayaklarının üzerinde zıplıyordu. "Bu harika, çünkü insanlara sarılmayı o kadar çok özledim ki!"

Sonra bir baktım parmak uçlarında, kollarını belime dolamış, yüzünü göğsüme bastırmış. Kalbim çılgın bir ritimle atmaya başladı ve kaburgalarım çarparak attığını duyacağını biliyordum ama onun bu kadar yakınımda olmasının verdiği ani zevk, geri çekilme isteğimi bastırdı.

Etrafımızda, dokunaçlarım onu sarma ve daha yakına getirme dürtüsüyle seğirdi ve sarsıldı, ama buna göre hareket etmedim. Bunun yerine kollarıma odaklandım. Yanımdaydılar, işe yaramaz bir şekilde sarkıyorlardı, bu yüzden onları tereddütle onun etrafına koydum.

Onun yanında öylece durmak, sıcaklığını hissetmek garip geliyordu, kokusunu içime çektim. Sabun ve konserve şeftali gibi kokuyordu ve bu kombinasyonu büyüleyici buluyordum. Zoe geri çekilmedi, ben de çekilmedim, onu içime çekiyor ve bunun neden bu kadar iyi hissettirdiğini anlamaya çalışıyordum.

Birkaç dakika sonra göğsümdeki boşluğun yavaşça küçüldüğünü ve sıcaklıkla dolduğunu görünce şok oldum. Normalde, günlerce bu acıyla baş başa kalırdım, acı bitene kadar onu aşağıya ve aşağıya doğru zorlardım.

yeterince derine gömülmüş.

Ama şimdi eridi. Aynen böyle.

"Bu çok hoş," diye iç geçirdi Zoe, daha da yaklaşarak. "Sıcak yaz günlerinde serin cildinle çok kullanışlı olursun."

Sesi boğuk ve yumuşaktı ve aniden omurgamdan aşağı bir elektrik ürpermesi geçti ve doğrulmamı sağladı.

Sesi bana seksi düşündürdü ve vücudum tepki verdi.

Hevesle.

Zoe sırtımı nazikçe okşayıp beynime zevk patlamaları gönderirken bile kendime *bırak*, dedim. Bu çok iyi hissettiriyordu ve nedenini anlamıyordum. İlk gün de yakınlaşmıştık ama o zaman hissettiğim tek şey boğulma hissiydi.

Rahatsızlık. Ona alışıyor muydum?

Aletimin yarığında ısınmasının ve sertleşmeye başlamasının nedeni aşinalık mıydı?

Onun hakkında böyle hissetmek son derece yanıltıcı ve dokunaçlarım onun kıyafetlerinin altına girme ihtiyacıyla titrese de kendimi bırakmaya zorladım ve... *Hayır.*

Zoe başını kaldırıp yüzü kızarmış, dudakları öncekinden daha kırmızı bir halde bana baktığında odaklanabilmek için birkaç kez gözlerimi kırpıştırmak zorunda kaldım. Eğitimimin bu gibi durumlarla nasıl başa çıkacağımızı öğreten bir bölümünü hayal meyal hatırlıyordum. O zamanlar alay etmişim, benim başıma asla gelmeyeceğinden o kadar emindim ki.

Ve Şimdi, işte buradaydım. Bir mŐŐteriyle Şehvet iÇindeydim.

BÖLÜM 10

Zoe

I başım dönüyordu. Başından bir şeyler geçtiği belli olan korumama sarıldım ve bu dünyanın en güzel duygusuydu. Kalbim hızla çarpıyor, vücudum hoş bir şekilde ısıniyordu. Elini çektiğinde neredeyse hırlayacaktım.

uzaklaştı, mavi, dar gözleri okunamayan bir ifadeyle yüzüme yerleşti.

Ama sonra, geri adım atmakta haklıydı. Ona arkadaşmışız gibi davranmak çok doğal gelse de sonuçta arkadaş değildik. O elektrik mavisi gözlerin ardında bir dünya acı saklı olduğunu zaten biliyordum ve onu ortaya çıkarıp daha iyi öpmek için yanıp tutuşuyordum.

Bekle... Ne?

"Yeterince biliyorum derken ne demek istedin?" Vodyan sesi kısık bir şekilde sordu.

Ne demek istediğini anlamam için bir an düşünmem gerekti. Hala o kadar yakındık ki, vücudundaki sarmal gücün yükseldiğini hissettim. üstümde, ama dokunmadık. Kalbim daha fazlasını arzulamakla sıkıştı.

Kendine gel, kızım.

"Ah, doğru," dedim, utancımından küçük bir kahkaha attım. "Şey, uh. Biraz uzun sürdü, bu yüzden bir araya getirmek için zamanım oldu. Sen öfkelenmeden önce bahsettiğim şeyler ve sonra yaptığın yüz ifadesi ve... Mesela, lütfen, bunu anladığım için benden nefret etme. Bana yanıldığımı da söyleyebilirsin ve ben de her şeyi unuturum, yemin ederim."

Kaşlarını örten pullar kaşlarını çatarak dalgalandı. "Neyi anladın?"

Sesi kızgın değildi, sadece meraklıydı, ama tecrübelerimden biliyordum ki

Acılarını ve travmalarını saklayan insanlar bunların başkaları tarafından görülmesinden hoşlanmazlar. Yine de ona yalan söylemek istemedim ve o da sordu.

"Geçmişten gelen çözülmemiş bir acı taşıdığınızı," dedim belli belirsiz, çok ezoterik çıkınca irkildim. "Şey, senin Çocukluk. Bu kadar güçlü tepki vermene neden olan şeyin gerçekten kötü bir şey olduğundan şüpheleniyorum. Ama bilemiyorum. Ben terapist falan değilim. Sadece bana açılan pek çok çocuk ve gençle konuşuyorum ve işaretleri biliyorum. O kadar da değil.

sen bir çocuksun. Ondan çok uzaktayım. Oh, Tanrım. Şimdi susacağım."

Ona paniklemiş bir bakış attım, başka bir bağırış bekledim ya da belki

Alay. Birçok yöne gidebilirdi, hiçbiri iyi değildi. Ama Vodyan uzun bir iç çekişle alnını ovuştururken sakinliğiyle beni şaşırttı.

Yorgun bir ifadeyle başını kaldırmadan önce "Çözülmemiş," diye mırıldandı.

ifade. "Peki, bu durumda çocuklarınızdan birine ne söylerdiniz?" Başımı salladım, parmaklarım ona dokunma isteğiyle kaşınıyordu.

"Onlara acı çekmeye hakları olduğunu söylerdim. Yaşadıkları her ne ise, bunun adil olmadığını ve bunu hak etmediklerini. O zaman seilmeyi ve korunmayı hak ettiklerini ve şimdi de bunu hak ettiklerini söylerdim. Ayrıca geçmişte başlarına gelen her türlü kötü şeyden daha büyük olduklarını da söyleyebilirim. Kendinizi daha küçük ve sizi kontrol ediyormuş gibi hissedebilirsiniz, ancak bunu aşmanın yolları vardır. kontrolü geri almak. Boku o kadar küçültmenin yolları var ki, orada olduğunu bile fark etmiyorsunuz."

Bana baktı, bakışlarının yoğunluğu beni kıvrandırdı. Ruhuna bir bakış atmıştım ama haklı olup olmadığını bilmiyordum ve o da bunu doğrulamadı. Yüzü tamamen boştu ve ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yoktu. düşünmek.

"Bu konuşma için teşekkür ederim," dedi sonunda, nazik ve çekingen bir tavırla. "Şimdi bir sınır belirlemek istiyorum. Gerekli olmadıkça artık sana dokunmak konusunda kendimi rahat hissetmiyorum ama konuşmaya açığım."

Ağzım gevşedi, hayal kırıklığı içime saplandı.

Ortada *reddedilecek* bir şey olmamasına rağmen gülünç bir şekilde reddedilmiş hissettim. Ama benim için böylesine muhteşem bir deneyimken

ona sarılmamdan nasıl nefret edebilirdi ki?

Belki de sadece dokunmaya açtım ve bu yüzden bu kadar iyi hissettiriyordu. Tıpkı açken yemeğin tadının çok daha güzel olması gibi. Evet, bu mantıklıydı ve ayrıca kendimi biraz daha iyi hissetmemi sağladı.

Ama fazla değil.

"Elbette," dedim toparlanmaya çalışarak. "Evet. Anladın sen onu."

Vodyan beni izlerken kendimi garip hissederek oradan uzaklaştım. Yüz ifadesi hâlâ nötr ve soğuktu. Gözlerimin yaşadığını hissettiğimde ona bakmaya devam edemeyerek -saçma, aptalca- arkamı döndüm ve odama yöneldim.

"Bana ihtiyacın olursa seslenmen yeterli," dedim, çoktan kapımdan içeri süzölmüşüm.

Yatağında yastığa sarıldım ve kendimi kontrol altına almaya çalıştım. Bunun için ağlamamalıyım. Çok fazla hissetmemeliydim Bu yüzden ne kadar anlamsız olduğunu hatırlamadan önce orada olmaması gereken her şeyi bastırmak için uzunca bir süre harcadım.

İyi ya da kötü, duygularım oradaydı ve eğer gitmelerini istiyorsam, akıp gitmelerine izin vermeliydim. Ne kadar acı verici, rahatsız edici ve aşağılayıcı olurlarsa olsunlar.

Bu yüzden yastığıma sarılıp ağladım, kendimi aptal gibi hissediyordum ama en azından beni rahatlatı. İşim bittikten sonra kendimi neredeyse normal hissettim. ve dışarı çıktığında Vodyan'ı oturma odasındaki barı kullanarak barfiks çekerken buldu.

"Vay anasını," diye mırıldandım nefesimin altında, kollarındaki kasların kasılmasını ve dişlerinin ortaya çıkmasını izliyordum.

Tüm dokunaçları yerden kalktı ve keskin bir sesle Nefes verirken tüm gövdesi eforla dalgalanıyordu. Sırtındaki kaslara baktım, her biri parıldayan pulların altında yontulmuş ve belirginleştirilmişti. O baktı Heykel gibi.

Bir vodnikin tam olarak ne kadar ağır olduğunu bilmiyordum ama En azından birkaç yüz kilo olduğu açıktı. Ve tüm bunları sadece kollarını kullanarak kaldırabiliyordu. Etkileyicinin de ötesindeydi ve parmaklarım Onun güzel, simetrik şeklinin izini sürme dürtüsüyle kasıldı.

Uh-uh. Kötü Zoe.

"Demek böyle antrenman yapıyorsun?" Vodyan barı bırakıp bana döndüğünde sordum. Ter görmeyi bekliyordum ama tabii ki vodnikler terlemezdi.

ter bezleri vardı. Sıcaklıklarını başka yollarla düzenliyorlardı.

"Çok yönlü bir rutin yüzeysel şeyleri de içerir, evet," dedi, yüzünde küçük bir gölge belirdi. "Yine de egzersizlerimin çoğunu buradaki havuzda yapıyorum."

Çoraplı bir ayağımı diğerinin üzerine sürterek garip bir şekilde kendimden emin oldum. Hiçbir zaman sporla aram iyi olmamıştı ve birden

kendimi yetersiz hissettim.

onunla karşılaştırıldığında.

"Muhtemelen ben de daha fazla hareket etmeliyim, çünkü burada sıkışıp kaldık ve her zamanki kadar çok dolaşmıyorum. Kendimi çok yumuşak hissediyorum," dedim kendimi küçümseyen bir kahkaha atarak ve elimi karnımda gezdirdim.

Vodyan hareketsiz kaldı, dokunaçları bir hareketin yarısında dondu. Gözleri elimin kalçamda olduğu yere yapışmıştı ve içgüdüsel olarak elimi yumruk haline getirdim. Gözlerini kaçırdı. Yutkundu, boğazı çalışıyordu.

"Yumuşacık," diye mırıldandı nefesinin altında. Nedenini bilmesem de kızgın görünüyordu.

"Ne?" diye sordum. Kollarımı göğsümde kavuşturarak sordum.

"Hiçbir şey," diye ısırdı. "Bu kelime beni şaşırttı."

O mutfakta kayboldu ve ben de kelimeyi yanlış kullandığımdan korkarak sözlüğü almak için kitaplığa gittim. Bu itiraf etmek istediğimden daha sık başıma geliyordu, özellikle de gergin olduğumda ya da uzun bir gün geçirdiğimde çocuklarla çevriliydi. Dili yaratıcı şekillerde kullanma konusunda ustaydılar.

Yine de sözlükte garip bir şey çıkmadı.

squishy, adj. yumuşak, akıcı ve ıslak nitelikte.

Tanıma birkaç kez göz kırptım, kelimedede yanlış bir şey bulamadım. Yumuşak ve boyun eğen biri idim. Belki de tam olarak *ıslak* değildim. Biri beni yeterince sıktağında ıslak bir şey çıkacağından oldukça emindim, yani doğruyd.

Harika. Şimdi de birinin bağırsaklarımı sıkıp çıkaracağını düşündüm. Matthias Carver, Vodyan kadar iri ve kaslı insanlar çalıştırıyorsa

ve 600 kiloluk bir ağırlığı kaldırabiliyorsa, o zaman bu kesinlikle bir olasılıktı.

Vodyan vücudum *boyun eğene* kadar beni sıkabilir miydi? Bu görüntü karşısında ensemde sıcak ve ılık karıncalanmalar oluştu, şaşırtıcı bir şekilde hiç de rahatsız edici *değildi*. Titredim ve başımı salladım. Evet, bu düşünce tarzına bir son vermenin zamanı gelmişti.

İçimi çekerek, yürüme minderini televizyonun önüne koydum ve bir film açtım. En azından bu şekilde egzersiz beni gözyaşlarına boğmayacaktı.

Vodyan yemekten sonra dışarı çıktığında, tek kelime etmeden bana katıldı ve filmi birlikte arkadaşça bir sessizlik içinde izledik. Yine bir aksiyon filmiydi, bu sefer arabalar yerine motosikletler vardı. Bir saatimi Filmin gülünç derecede büyük bir kısmı gözlerimi her on saniyede bir ona bakmak yerine ekranda kalmaya zorluyor.

Çok garip bir şekilde çekiciydi ve nedenini anlamıyordum.

Genel olarak, o gün çok hoş bir gelişme oldu. Ondan sonra her gün takıldık. İki hafta geçti ve ben onları şaşırtıcı bir şekilde İlkine kıyasla mükemmeldi çünkü artık bir arkadaşım vardı.

Her birimizin biraz yalnız zamanı olsa da, günün çoğunu birlikte geçiriyorduk. Ben onunla konuşurken Vodyan çoğunlukla dinliyor, ona işimden, ailemden, komşularımdan ve aklıma gelen her şeyden bahsediyordum.

Ona tüm komik hikayelerimi anlattım. Hediye olarak bir saksı bitkisi aldığımı ve bir yıl boyunca onu düzenli bir şekilde suladıktan sonra Sahte. Ya da ilk işimde tuvalette arkadaşıma telefonda müstehcen bir şaka yaptığımı ve işim bittikten sonra patronumun yan kabinden çıkıp her şeyi duyduğunu.

Bana o kibirli, etkilenmemiş bakışını attı ve gözlerim panikle açıldığında kahkahayı patlattı. Ondan sonra arkadaş olduk.

Vefat eden kedimden ve ayrı düştüğüm arkadaşlarımdan bahsettim. Çünkü ben bekarken onların birçoğu evlenmiş ve çocuk büyütüyordu.

Bir gece mini barı açtım ve sözde lüks bir viski içtim, bok gibi yanıyordu ve gerçekten çok kötü gitti, ama yine de içtim. Sadece ellerim Vodyan'ın dokunaçlarını avuçlayıp yüzüme bastırma ihtiyacıyla kucağımda sarsıldığında durdum.

Bu dürtü çok saçmaydı ve neredeyse sürekli savaştığım bir şeydi. Sanki onun sınırı, dokunuşunu arzulamama neden oluyordu -yasak meyve ve tüm bunlar. Ama kendimi tuttum, çünkü parmaklarımı kaslarında ne kadar kaydırmak istesem de onu rahatsız etmek istemiyordum. Omuzlarına dokunduğumda önce gerildiğini, sonra rahatladığını hissediyorum.

Yalnızken ona dokunmanın hayalini kurdum. Oldukça masum olsa da gerçekten utanç vericiydi. Sadece sarılmak ve belki biraz dostça okşamak istiyordum.

Konuştuğumuzda hassas konulardan kaçındım, bu yüzden gönüllü çalışmalarımın neredeyse hiç bahsetmedim. Her ne kadar Vodyan dikkatli bir dinleyici olsa da ve ben saatlerce konuşmayı sevsem de, onu sonsuz derecede merak ediyordum, bu yüzden onu sorularla açmak için elimden geleni yaptım.

En sevdiği yemek neydi? İşini seviyor muydu? Koruma olmadan önce başka ne işler yapıyordu? Hangi süper gücü seçerdi, görünmezliği mi yoksa uçmayı mı? Favori bir böceği var mıydı? Kahve fincanı? Konserve ton balığı markası mı?

Sorularımdan birkaçı onu kısa bir gülümsemeye ikna ettikten sonra, kendimi kaptırdım. Gittikçe daha saçma sorular buluyordum. oyun. Kendime puan verdim: kısa bir gülümseme için iki, büyük bir gülümseme için beş ve tam bir kahkaha için on.

Yine de henüz gülmemiştii. Ama ben kararlıyıldm.

"Bir Yay burcuyla mı yoksa bir İkizler burcuyla mı çıkmayı tercih edersin?" Ağzıma bir avuç fıstık atmadan önce sordum.

Oturma odasındaıydık ve ben kanepede uzanırken Vodyan yere yayılmıştı, dokunaçları her tarafına yayılmıştı. Bir koltuğa yaslanmıştı. Gözleri kapalıydı, ifadesi yumuşaktı ve bir sürüngen gibi bakmamak için ara sıra kendimi başka tarafa bakmaya zorlamak zorunda kalıyordum.

Aptalca bir soruydu ve içten içe ürperdim, çünkü Açıkçası, ben bir ikizler burcuydum. Kendimi, aşık olduğu kişinin kendisinden hoşlandığına dair kanıt arayan bir ergen gibi hissediyordum. Ve tamam, *belki* korumama biraz aşık olmuştum ama hepsi bu kadardı.

Ve bunun nedeni dokunma yasağıydı, bundan emindim. *Yasak* olmasaydı bu sağlıklısız saplantıyı geliştirmezdim.

"Bunların ne anlama geldiğı hakkında hiçbir fikrim yok," dedi konserve balıktan yaptığı bir parça suşiyi yutarken. "Ama ne olursa olsun, kimseyle çıkmıyorum."

Kaşlarım şaşkınlıkla çatıldı. "Yapmıyor musun? Hiç mi? Ama nefes kesecek kadar seksisin, neden..."

Elimi ağzıma bastırdım, ağzımdan çıkanı fark ettiğimde hıçkırdım. Vodyan daha dik oturdu ve bana delici bir bakış fırlattı. Birbirimize baktık ve yüzümün kıpkırmızı olduğunu biliyordum.

Beynimle bağlantıyı kesmek için mümkün olan en kötü anları seçen bir ağza sahip olmanın dezavantajı buydu.

Kaşlarını çattı, bir şey söylemek için dudaklarını araladı ama sonra kaşları daha da çatıldı ve dudaklarını birbirine bastırdı. Gözlerimi kapattım. Utanmışım ve onları açtığımda Vodyan daha yakınımıdaydı, bakışları yüzümde geziniyordu.

"Zoe, ben..."

Ancak bu düşüncesini tamamlayamadı, çünkü gürleyen bir alarm güvenli evde çınladı ve şoktan çığlık atmama neden oldu. Vodyan arkasına bile bakmadan odasına gitti ve ben kanepede tek başıma kaldım, üzerime fıstıklar saçılmıştı.

Bir dakika sonra dışarı çıkmıştı, ağzı sert bir çizgi halindeydi.

"Saldırı altındayız. Bir saat içinde dönmezsem, odamdaki büyük kırmızı düğmeye basın."

Ve sonra, kilidin kapısı arkasından tıslayarak kapanırken gitmişti. Ayağa fırlayıp güvenlik ekranlarına bakmaya koşmadan önce korku dolu bir an boyunca hareketsiz oturdum.

BÖLÜM 11

Vodyan

I Kilidin silindirik boşluğu suyla dolarken silahımı taktım. Çenem sıkılıydı, dokunaçlarım gerginlikten titriyordu. İki kamera çoktan parçalanmıştı ve kim bilir kaç tanesi daha parçalanacaktı. ben çıkmadan önce yok edildi.

Ancak kaç kişi kalacağına bakılmaksızın, burası yakıldı. Ve hepsi benim hatamdı. Sonunda canlarına tak etti ve peşime düştüler ve şimdi Zoe risk altındaydı.

Kilit tamamen doldu ve solungaçlarımdan hava çektim, kapıyı açmak için direksiyonu çevirdi. Dışarı fırladım ve kimse içeri girip Zoe'ye saldırmazın diye kapıyı arkamdan çarparak kapattım. İçeride, birden fazla kilit mekanizmasının arkasında güvendedeydi ve bana bir şey olursa MSA'yı doğrudan uyaran tehlike sinyali.

Ben olmasam bile onun iyi olacağını bilmek endişelerimi uzak tuttu ve daha ilkel duygulara yer açtı. İlk sıritan lamia Bir çığlık atarak bana doğru hamle yaptı, ben de içimde biriktirdiğim tüm öfke ve hüsrarla ona saldırdım.

Bugün, kan devam umurumda değildi. Hepsi ölecekti ve onlarca yıl yasını tutacakları parçaları kesmektense onları öldürmenin daha merhametli olması önemli değildi. Son üç haftada bir şeyler değişti ve önceliklerim değişti.

Temelli ortadan kaldırdığım her lamia, Zoe için bir tehdit eksiltiyordu. "Asla... argh!" Boğulurcasına bir hırıltıyla sözünü kesti.

Dokunaçlarımı başının etrafına sardım, daha sıkı sıkıttım ve Öfkeyle daha da sıkılaştı. Kuyruğu savruluyor, pençeleri pullarımı sürüklüyordu ama

Kafatasının Zoe'nin konserve şeftalilerinden biri gibi basınç altında patlaması sadece birkaç saniye daha sürdü.

Gevşedi ve tam arkadaşı kuyruğunu arkadan boğazıma doladığı sırada onu ittim.

Hayatım boyunca lamyaların bir araya geldiğini bir düzineden daha az gördüm.

-İlki annemi öldürdüklerinde. Yalnız yaşayan yırtıcılardı ve birlikte avlanmaya zorlanmaları için çok güçlü bir uyarıcıya ihtiyaçları vardı.

Ben

Sonunda güçlerini birleştirecek kadar kızdırdılar.

Jet silahıma uzandığımda çevremde kırmızı pullar parladı, uzun süredir lamileri silahsız yenme serimi umursamıyordum. Bugün işimi şansa bırakmayacaktım.

Lamia'nın parçalanmış kuyruğu, vücudum baskıdan sarsılana kadar boğazımı sıktı. Omzumun üzerinden nişan aldım ve körlemesine ateş ettim.

Jet tabancasının suyu emerek yoğun bir akıntıya dönüştüren güçlü bir motoru vardı. Doğru hedeflendiğinde, örneğin gözlere, öldürebilirdi.

Ama lamia'nın gözlerine isabet ettirmedim. Jet onu geriye fırlattığında beni sertçe çekti, ama acı işe yaradı ve lamia kuyruğunu çözerek uzaklaştı ve başka bir atıştan kaçındı.

Jet silahlarının tek dezavantajı kara mermi silahlarından biraz daha yavaş olmalarıydı. Su, havadan daha fazla direnç gösteriyordu ve attığım jetler çok dikkat çekiciydi, suyu düz bir çizgide kesiyorlardı.

Ateş ettiğimde lamia eğildi ama kaçmadı. Büyük bir kayanın arkasına saklanmış, kendinden emin bir şekilde gülüyordu.

"Faydası yok!" diye seslendi, böbürlenerek. "Çok değerli bir kargonuz olduğunu biliyoruz. Alıcıları var."

Ne oldu? Yani benimle ilgili değildi. Zoe için buradaydılar.

İçimden öfke ve korku fişkırdı. Ona doğru bir jet daha gönderdim. Siperinin arkasına saklandı, ben de bir saniyeliğine durdum, nişanımı bıraktım ve kayayı vurdum. Jet onu itecek kadar güçlüydü ve lamia'nın şaşkınlıkla çılgılık atmasına neden oldu.

"Çık ortaya, korkak," diye homurdandım. "Bana şu alıcılardan biraz daha bahset."

Shanta'dan bahsediyor olabilir. Ne de olsa ilk tanıştığımızda çalmaya çalıştığı şey buydu. Yine de içimdeki korkunç bir korku bana bunun bununla ilgili olmadığını söyledi.

Lamia çirkin bir kahkaha atarak, "İnsan milyonlar değerinde!" dedi.

Yaklaşıp silahımı kaldırdığımda soğuk omurgamdan aşağı süzüldü. Kayanın arkasından fırladığını gördüğüm an hazırdım. Ona doğru bir el ateş ettim ve kuyruğunun yan tarafına isabet ettirdim. Bu onu rotasından saptırdı, ta ki dibe yığılana kadar, düşüşü bir çamur bulutu oluşturunca kadar.

Altan ittim ve güçlü bir hız patlamasıyla üzerine atıldım. Ayağa kalktığında, hareketsiz kalana kadar onu yakaladım. I Dokunaçlarımı kuyruğunun ve kollarının etrafına doladım, sadece tek bir şeyi serbest bıraktım

-Konuşabilmek için kafasını.

"Sana yaptığım küçük süslemeyi beğendin mi?" Öfkemi dışa vurarak sordum. Sırıttım, onu kontrol altına aldığım için mutluydum. "Ne yapacağım biliyor musun? Bana istediğim her şeyi söyleyene kadar seni vurmaya devam edeceğim."

Hırladı ama ben tutuşumu sıkılaştırdım sesi kesildi. Bir şey kırıldı ve inledi.

"Ya da seni kırmaya devam edebilirim. Göreceğiz."

"Diğerleri de biliyor!" diye çığlık attı, elimde çaresizce kıvranıyordu. "Geliyorlar!"

"Gördün mü?" Kuduz bir sırıtişla söyledim. "Zor olmadı. Kaç kişi?" "Herkes!" diye ısırdı, gözleri acıdan kızarmıştı. "Bütün lamias!"

Jet tabancasının namlusunu yanına dayadım ve elimi sıktım. Tutun. Tetiği çektiğimde çığlık attı ve jet bizi gölün dibine doğru itti, ama ben sıkıca tutundum.

"Bu sefer doğruyu söyle," diye tersledim.

"Yapacaklar! Lütfen, yapılacaklar! Birçok kişiye söyledik!"

Dişlerimi sıktım. Tüm lamilerin tek bir iş için bir araya gelmesi kulağa pek olası gelmiyordu ama bu cevabı göz ardı edemezdim. Eğer doğruyu söylüyorsa, boka batmıştık.

Silahı yanağına, süt rengi gözünün tam altına dayadım. Lamia sanki vurulmasını engelleyecekmiş gibi pullu yüzünü buruşturdu.

"Burayı nasıl buldun?"

"Kameraları bulana kadar aradık ve aradık."

Elbette yaptılar, çünkü bir insanı koruduğumu biliyorlardı ve eğer biri onlara yaklaşıp bunu sorarsa, elbette lamia anlatırdı. O benden nefret ediyordu.

Beni Zoe ile gördüğünde onu öldürmeliydim ve yaşamasına izin verdiğim için hepsi benim hatamdı. Lamialar'ın Zoe'den daha güçlü olduğuna inandığım için çok kibirliydim.

Benden korktular. Onları hafife almışım.

Güvenli ev de çok iyi gizlenmişti ve yine de üç hafta sürmesine rağmen onu buldular.

Lanet olsun, bu lamyalar kararlıydı.

"Sana onun peşinden gelmeni kim söyledi?" Sesim tehditkâr bir gürültüye dönüşerek sordum.

"İnsan dalgıç!" diye bağırdı hemen. "Bize bir ödül teklif etti. Bize avans verdi. Kızı aldıktan sonra daha fazlasını."

"Peki teslimatı nerede bekleyecek?" Sonunda silahı elmacık kemiğine dayanana kadar daha derine bastırarak sordum.

"O söylemedi! Sadece onu al ve bekle dedi!" "Nerede bekleyecekmişim?"

Homurdandım.

"Gölün içinde! Lütfen! Bırak gideyim, bırak gideyim, bırak gideyim!"

Ağzımdan nefes verdim ve bir sürü baloncuk çıkardım. Ondan daha fazla bir şey öğrenemeyecekmişim gibi görünüyordu, bu yüzden omuz silktim ve namlu açık gözüne girene kadar silahı kaldırdım.

Tetiğe bastım. Gözü patlayarak açıldığında kan suya karıştı. Kasıldı ve hareketsiz kaldı.

Bir tehdit daha az.

Zoe'yi kontrol etmek için yanıp tutuşuyor olsam da dişlerimi sıktım ve etrafta daha fazla lami olmadığından emin olmak için bölgeyi tamamen taradım. Daha fazlasını bulamayınca, güvenli evin kilidini açtım ve içeri girdim, suyun kilitten dışarı pompalanmasını beklerken dokunaçlarım sabırsızlıkla kıvranıyordu.

Elimden geldiğince çabuk kapıyı açtım ve onu kapının önünde beklerken buldum.

diğer tarafa. Ellerini sıkıyor, endişeli ve korkmuş görünüyordu. Beni gördüğünde öne doğru düşüncesizce bir adım attı ve sonra durdu, gerginlikten titriyordu.

"İyi misin? Seni yakaladılar mı?"

Başımı salladım, o bana aynısını yaparken ben de onu tepeden tırnağa taradım. Bu benim açımdan çok saçmaydı. Zoe başından beri güvendeydi, güvenli evde kilitliydi ama yine de sistemimdeki adrenalin beni endişelendiriyordu
Aşırı derecede.

"Ben iyiyim ama gitmeliyiz," dedim, suçluluk ve utanç içimi kemiriyordu. "Carver'ın adamlarının gölde saklandığını bildiğinden şüpheleniyorum. Seni bulmak için Lamialar'dan yardım istediler. Burası

artık güvenli değil. Eğer biz

Kalırlarsa üzerimize üşüşürler ve yeterince akıllıarsa sistemlerimize zarar verebilirler."

Kendine sarıldı, çaresiz ve titrek görünüyordu. Ona dokunma isteğiyle öne atıldım ama son anda durdum. Hayır, o değildi. ihtiyatlı. Eğer bu sınırı aşarsam, kaygan bir zemin oluşurdu. Muhtemelen onu becermeye çalışırdım ve bu olamazdı.

"Zoe, elbiseyi giy. Bir de çanta hazırlayacağız. Sadece ihtiyaçlar, yiyecek ya da sıcak tutacak giysiler gibi. Onsuz hayatta kalamayacağın şeyler."

Başını salladı ve bana özlem dolu son bir bakış attı. Ellerinin nasıl titrediğini gördüm, avuç içleri yumruk şeklinde sıkılmıştı. Öne doğru eğildi, sanki vücudu çaresizce bana doğru çekiliyordu.

Onu bu rahatlıktan mahrum etmek zalimce görünüyordu. Dişlerimi sıktım.

kararlılık çatırdıyor. Elimi kaldırdım, omzuna koymayı planlıyordum ki Zoe topuklarının üzerinde döndü ve aceleyle odasına gitti.

Bir an için kolumu yarı kaldırmış, ona baktım. Sonra ben Öfkeli bir hışımla bıraktım ve hazırlanmak için aceleyle odama gittim. Eğer Lamia'nın söyledikleri doğruysa, çok az zamanımız kalmıştı.

On beş dakika sonra ikimiz de kilidin içindeydik ve su ayaklarımızın etrafında şırıl şırıl akıyordu. Zoe yanımda duruyordu, kolları iki yanında, omuzları gergindi. Şeffaf gözlüklerinin arkasındaki gözleri geniş, ağzının etrafındaki çizgiler normalden daha derindi.

"Yakında dolacak," dedim akan suyun sesi üzerine. "Şimdi seni kaldırabilir miyim?"

Onu yakaladım çünkü orada olacağından şüphelenmiştim. Yüzü rahatlamayla buruştu ve telaşla başını salladı.

"Özür dilerim," diye mırıldandım, bana yaslanana, kolları boynuma dolanana ve bacakları belimi sıkana kadar onu nazikçe kaldırdım.

"Ne için?" diye sordu, göğüsleri tamamen aramıza sıkışana kadar yaklaştı.

Vücudunun ne kadar yumuşak olduğunu farkındalığıyla omurgamdan aşağıya ısı aktı. Ne kadar sıcak. Benimkine nasıl da yapışmıştı. Kendimi sadece adrenalinle kontrol altında tuttum, dışarıda güvenli evdekinden çok daha fazla maruz kalacağımızı biliyordum. Tetikte olmalıydım.

Ve yine de, dikkatin altında vızıldayan zevki hissettim. O kadar iyi hissettiriyordu ki.

Su Zoe'nin bacaklarına ulaştığında "Fark etmez," dedim ve soğuktan nefesi kesildi, anında titremeye başladı. "Ben sadece öyleyim. Sıkı tutun."

"Sen de bana sarılabilirsin," dedi titreyen başını boynuma yaslayarak. "Nasıl rahat edersem öyle."

Su sırtının alt kısmına, kolumun olduğu yere kadar ulaşip hava tankının altına bastırırken durakladım. O ne yaptı...

Ve sonra anladım. Yavaşça, kolumu kıcının altına yerleştirene kadar indirdim, ön kolum onun oturması için bir çıkıntı haline geldi. Zoe bir şey yaptı

Ciyaklayan bir sesle elimi çektim, parmaklarım soğuk suyun içinde kasılıyordu.

"Sorun yok," dedi titreyerek. "Sadece üşüdüm."

Su boynuma kadar ulaştığında nefes verdim ve avucumla kıcını kavramaktan kaçınarak elimi tekrar yerine yerleştirdim. Ama bu Baştan çıkarıcı. Birlikte olduğumuz süre boyunca ona bakışlar attım ve biliyordum ki

güzel yuvarlak arkasının her kıvrımı. Göğüsleri gibi *yumuşacık* olduğuna bahse girerim.

Kilit tamamen doldu ve kendimi destekledim, her şeyi kovdum. uygunsuz düşünceler. Yüzerek çıktık ve Zoe rahatlayarak iç çekti, artık titremeyi bıraktığı için bana daha sıkı sarılıyordu.

İçimde küçük bir suçluluk duygusu daha belirdi. Geçiş sürecinde onu sıcak tutabilirdim. Belirli durumlarda vücut ısını yükseltmemi sağlayan hormonal bir mekanizma vardı. Ama o zaman, bu uygun değildi.

Yine de düzgün olmanın onu güvende ve iyi tutmak kadar önemli olmadığına karar vermek üzereydim. Bunun farkına varmak beni gerdi çünkü bu, muhakeme yeteneğimin tehlikeye girdiğinin açık bir işaretiydi.

İşte tam da bu yüzden sınırlar aşılmamalıydı. Kişisel duygular görüntüyü bulandırıyor ve beni işimde daha az güvenilir kılıyordu.

Zoe'ye baktıkça onu daha az koruyabilir hale geldim. Bu oldukça ironikti.

Nefes verdim, o bana tutunurken ben de alttan ittim, Parmakları akılsızca, muhtemelen kendini yatıştırıcı bir şekilde pullarımı hafifçe okşuyor.

"İyi misin?" Sesim çuval gibi titreyerek sordum.

Kıpırdandı, bacakları etrafımda sıkılaştı.

hafif bir iç çekişle göbeğini gövdemin üzerine bastırdı. Elektrik omurgamda dolaştı.

Ve şimdi *gerçekten* dikkatim dağılmıştı. *Hay sikeyim.*

"Ben iyiyim," dedi, sesi plastikten bozulmuştu. "Bu arada, dövüşünüzü güvenlik ekranlarından izledim. İnanılmazdın. Çok acımasızdın."

Şaşırmış bir kahkaha attım. "*Şaşırtıcı mı?* Katliam gibiydi."

Zoe o kadar alçak sesle bir şeyler mırıldandı ki tam olarak anlayamadım. Kulağa biraz "on puan" gibi geliyordu ama bu hiç mantıklı değildi.

"Sanırım bize zarar vermeye çalıştılar, bu yüzden onlarla başa çıkmanız iyi oldu," dedi, sesi uygunsuz bir şekilde takdir ediciydi.

Dürüst olmak gerekirse, her şeyi görseydi dehşete düşmesini ya da korkmasını beklerdim. Eğer izlediğini bilseydim.

iki lamyayı da boğdu. Bu en az dehşet verici ve çok etkili bir ölüm şekliydi.

"Seni kaçırmaya çalışıyorlardı," diye cevap verince bana daha sıkı sarıldı.

"Ve sen bunu önledin, bu yüzden minnettarım. Birkaç ay önce dehşete düşmüş olabilirdim ama Carver olaylara bakış açımı değiştirdi. Onu yakalayabilseydim, bizzat öldürürdüm. Çocukları seks kölesi olarak satan biri ve onun için çalışan herkes ölmeyi hak ediyor. bunu da hak ediyor."

"O lamiaların onun adına hareket ettiği neredeyse kesin," dedim, gerekli şiddeti kabul etmesinden dolayı içim ısınmıştı.

Çünkü bu gerekliydi. Bu benim temel inançlarımdan biriydi. Bazı kötüler asla değişemezdi ve onları başkalarına zarar vermekten alıkoymanın tek yolu ölümdü.

"Hak ettiklerini buldular," dedi acımasızca.

Göğsümde sıcak bir gurur duygusu parladı. Birdenbire Carver'ı kendim öldürmeyi diledim, sonra da tüm çalışanlarını ve destekçileri de. Sadece hak ettikleri için değil, aynı zamanda Zoe'nin minnettarlığını ve hayranlığını kazanacağım için.

"Peki, şimdi ne olacak?" diye sordu sıcak bacaklarıyla yanlarımı sıkarak. Nereye gittiğimizi açıklarken hızlandım.

"Gölde saklanmak ve kuru kalmak için çok az seçenek var," dedim üzüntüyle. "Kuru bir alanı olmayan küçük bir kulübeye doğru gidiyoruz ama uzak ve iyi gizlenmiş. Ben diğer olası yerleri düşünürken orada yeniden toplanabiliriz. İdeal olarak, ilerlemeye devam edeceğiz."

Zoe maskesini buğulandıran bir iç çekişle, "Bir hafta daha," dedi. "Tamam. Sanırım zor olacak ama uzun sürmeyecek. Tuhaf olan ne biliyor musun? Korkmuyorum bile. Başlarda korkuyordum. Bu göl beni *dehşete düşürdü*. Çok karanlık, tamamen tekdüze. Nerede olduğumuza dair hiçbir fikrim yok ama senin var. Ve sana tamamen güveniyorum."

Onun sözleriyle içimde bir şeyler koptu. Neredeyse fizikseldi, kaburgalarımın arkasındaki bir çatlak gibi.

Ve o zaman anladım. Onun güvenine layık olmak için her şeyi yapardım.

BÖLÜM 12

Zoe

W Vodyan'ın saatine göre dört saattir yoldaydık ve tutunmaktan kaslarım ağrıyordu. Ama bu acı çok tatlıydı, çünkü sonunda ona dokunmanın tadına varmıştım ve bu inanılmazdı.

Keşke bunu takım elbise olmadan yapabilseydim. Bu pozisyonda ten tene olmak harika olurdu ve çıplak bedenime karşı nasıl hissedeceğini gözümde canlandırmaya çalışarak hayal gücümün sınırlarını zorladım...

Öksürdüm, yüzüm alev alev yanıyordu. *Kötü Zoe.*

En azından rol yapmayı bırakmıştım. Korumamdan hoşlanıyordum ve birlikte olduğumuz sürece bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bu benim doğamda vardı. Biri gözüme çarptı mı, ona yapıştırdım. Yapışkan, dokunaklı ve aşırı şefkatli oldum.

Flört hayatımda büyük bir problemimdi. Önceki sevgililerimin çoğu Partnerlerin benim kadar büyük fiziksel ihtiyaçları yoktu ve buna seks de dahildi. I

Seksi *severdim* ama sadece doğru kişiyle. Önce onları tanımam ve duygularımı geliştirmem gerekiyordu, ama bir kez tanıdıktan sonra, günde birkaç kez sevişmeye hazırdım.

aylarca. Şaşırtıcı bir şekilde, önceki erkek arkadaşlarımın hiçbiri ayak uyduramadı.

Medya bana yalan söyledi. Erkekler inandırıldığının yarısı kadar bile azgın değilmiş.

Ama dokunmanın her türlüünü severdim. Sarılmak, el ele tutuşmak, saçlarını taramak ya da saçlarımin taranması, masajlar, toplum içinde küçük sevgi hareketleri, kucaklarına oturmak, hatta birbirimizi tımar etmek. Sevgilimin

Üniversitedeki erkek arkadaşım beni bir kez tıraş etti ve bu harika bir deneyimdi. İşin içine giren güven miktarı ve dokunma hissi inanılmazdı.

Yine de uzun sürmedi. Hiçbiri dayanamadı. Görünüşe göre, ben başa çıkılamayacak kadar fazlaydım.

Ve Vodyan da uzun sürmeyecekti, çünkü aramızda hiçbir şey olmayacaktı. Muhtemelen yasaktı, yine de adil olmak gerekirse, ajanlardan hiçbiri beni oturtup korumamla yatmamamı açıkça söylememiştii. Eğer bir şey olursa, cahil olduğumu iddia edebilirdim.

Ama tabii ki hiçbir şey yapmazdı. Vodyan mükemmel bir beyefendi idi ve şimdi bile ön koluyla kırımını desteklerken uygunsuz hissetmiyordu. Ellemeye bile çalışmamıştı.

Öte yandan ben ona sürünmek için can atıyordum ve bunu yapmamak için kendimi zor tuttum. Onu becermek sapıkça ve iğrenç olurdu.

onun rızası olmadan, her neyse, ve bu yüzden yapmadım.

Ama Tanrım, çok istiyordum.

"Biraz durabilir miyiz?" Bacaklarım titremeye başladığında sordum. "Sadece birkaç dakika dinlenmek istiyorum."

Yavaşladı ama durmadı. Onu görmek için başımı geri çektiğimde bana bakmadı bile, yüzü sert bir ifadeye bürünmüştü, gözleri ilerideydi.

"Sorun nedir?"

"Gitmene izin vermeden önce bir şeyi halletmem gerekiyor," dedi kısık sesle, sesi her kelimedede parlıyordu.

Ne kadar sevimli olduğunu aklım almadı. Ses çuvalı, kulaklarının yanındaki uçuşan zarlar ve vücudu hareket halindeyken parıldama şekli Batık kesinlikle çok lezzetliydi, özellikle de genel olarak *sevimli* olmadığı için. Hayır, hantal, güçlü ve ölümcüldü.

Ağzım sulandı. Kahretsin, tam bir baş belasıydım.

"Bir şeyle uğraşmak mı?" Şaşkınlıkla sordum. "Uğraşacak ne var? Ve ne kadar sürecek? Bacaklarım beni öldürüyor ve onları esnetmek için biraz zamana ihtiyacım var. Ya da belki de, bilmiyorum, Biz hareket ederken onları düzeltir misin?"

Bacaklarımı açmaya çalıştım ve Vodyan homurdandı, hareket etmemi engellemek için kalçalarımına bastırdı. Elimde değildi. Kukum kasıldı takdirle karşıladı.

Ağzımı açtığımda bir inilti çıkmayacağından emin olana kadar bir süre bekledim.

"Sorun nedir?" Onun bu yeni ruh halini merak ederek sordum. "Belki ben yardımcı olabilirim?"

Neşesiz bir şekilde güldü, sesi boğuk ve düzensizdi ve bunun için kendime yedi puan vermeye karar verdim. Mutlu bir kahkaha değildi ama yine de bir kahkahaydı.

"Hayır. Bu benim sorunum. Yardıma ihtiyacım yok."

Tartışmak istiyordum, gerçekten istiyordum. Doğam gereği ısrarcı bir insandım ama yıllar içinde zorlamanın nadiren işe yaradığını ve genellikle işleri daha da kötüleştirdiğini öğrenmiştim. Bu yüzden derin bir nefes aldım ve rahatladım, ağrıyan bacaklarım için daha iyi bir pozisyon bulmak için biraz kıpırdandım.

"Peki, en iyisini sen bilirsin. Ama teklifim geçerli, tamam mı? Ne zaman istersen."

Vodyan ağzından nefes verdi, bir sürü baloncuk çıkardı ve beni biraz daha yukarı kaldırdı. İç bacaklarım onun alt kaburgalarına sürtünüyordu ve sessiz kalmak için dilimi ısırarak zorunda kaldım.

"Bir saat içinde orada oluruz," diye mırıldandı, bana bastırarak daha yakın.

Yutkundum. Sesi daha alçaktı, lezzetli bir şeyle boğuklaştı cızırtılı, ve sadece *lanet*. Bana bu sesle bacaklarımı açmamı söyleseydi, itaat etmek için aceleyle kendimden geçerdim.

Ancak bu asla olmayacaktı, bu yüzden kendimi kontrol altına almak için dilimi ısırdım ve bir saat daha acıya ve dayanılmaz cazibeye katlanmaya razı olarak yerleştim.

Ama oraya hiç varamadık. Yaklaşık on dakika sonra, Vodyan nefesinin altında küfrederek rotayı tersine çevirdi ve suyun içinden bir roket gibi geçene kadar hızlandı. Yüzümü boynunun kıvrımına bastırdım.

"Neler oluyor?"

"Lamias."

Ona neden daha önce olduğu gibi onlarla savaşmadığını sormak istedim.

Arkamızdan gelen acımasız ulumalar ve çığlıklar beni ürküttü. Dört ya da daha fazla ses gibiydi. Muhtemelen savaşmak için çok fazlaydı, özellikle de ben onun önüne bağlıyken.

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, sol taraftan başka bir ses çığlık çığlığa bir kahkaha atarak katıldığında sıkıca tutundum.

Vodyan yeni düşmanından uzaklaştı ve karanlık suyu yararak daha da hızlandı. Umutsuzca ona bunun

Onlardan kaçmanın mümkün olup olmadığını ya da saklanabileceğimiz bir yer olup olmadığını düşündüm ama ağzımı kapattım. Sadece dikkatini dağıtırdım ve bizi bu durumdan kurtaracağı konusunda ona güveniyordum.

Yine de, yukarıdan bir çığlık daha geldiğinde ve Vodyan acı bir

şekilde küfrettiğinde, korkudan titrememi engelleyemedim.

"Bizi güdüyorlar," diye ısırdı. "Sorun yok. Seni güvende tutacağım." "Biliyorum," dedim boğazımdaki sıkışıklığın içinden.

Daha derine yüzdük, o kadar hızlı yüzüyorduk ki başım dönüyordu ve yine de takip hemen arkamızdaydı. Vodyan çabayla homurdandı, dokunaçları bizi güçlü itişlerle ileri itiyordu ve ben ona tutunarak gözlerimi kapalı tuttum.

Kendim için bile endişelenmedim. Onu sırtından vuracaklarından ya da başka bir şekilde inciteceklerinden korkuyordum ama hiçbir şey söylemedim.

Onun dikkatini dağıtmaktan korkuyorum.

Bırak iyi olalım. Lütfen, iyi olmamıza izin ver.

"Neredeyse vardık," diye homurdandı Vodyan, bir başka lamia yukarıdan üzerimize atlayıp çılgınca çığlık attığında.

Birdenbire durduk. Karanlık, kapalı bir alanda olduğumuzu görmek için gözlerimi tam zamanında açtım. Vodyan'ın göğsü kabardı, vücudu bana karşı titriyordu. Yer gümbürdedi ve tamamen karanlığa gömüldük.

Vodyan titreyerek nefes verdi ve ellerini başımın arkasından yukarıya, sırtımdan aşağıya hava tankımın etrafında gezdirdi. Dokunaçları yükseldi ve sanki düşmemden korkuyormuş gibi kalçalarım ve ayak bileklerime dolandı.

"İyi misin?"

Yüzünü gördüm, ses torbasından gelen yeşil ışıktaki bir maske gibi hayalet gibiydi. O konuşmayı bırakır bırakmaz ışık söndü ve ben de Boğaz.

"Evet. Ya sen?"

"Ben iyiyim."

Bırakmadım ve o da beni sıkıca tuttu, titrememi emdi. I Kalbim yavaşça sakinleşirken kutulu nefes almayı hatırlayıp doğru ritme geçene kadar daha derin ve daha derin nefesler yuttum. Vodyan devam etti Ellerini üzerimde gezdiriyor, dokunaçları bacaklarıma sürtünüyor ve okşamaları beni rahatlatıyordu.

"Kapana kısıldık, değil mi?" Neredeyse tamamen kapana kısıldığımda sordum.

Sakin ol.

Onaylarcasına mırıldandı, yumuşak parıltı karanlığı dağıtıyordu.

"Bu iyi haber, Zoe. Taştan kurtulabilmem için jet silahım. Sadece gitmelerini beklemeliyiz. Bir ya da iki koruma koyabilirler ama bununla başa çıkabilirim."

"Tamam. Sana güveniyorum."

Gerçekten de öyle. Hâlâ bir miktar korku vardı, ki bu doğaldı, ama göle ilk girdiğim zamanki panikten çok farklıydı. Çünkü şimdi, Vodyan

beni güvende tutmak iin buradaydı.

Daha da yaklaştı. Muhtemelen inme vakti gelmişti ama artık ona o kadar sarılmıştı ki, önce beni bırakmazsa inemezdim. Kaslarım ağrısa da, bana böyle dokunduğunda durmaya niyetim yoktu.

Vodyan da beni bırakmaya isteksiz görünüyordu. Yüzünü başımın tepesine bastırduğında nefesim boğazımda düğümlendi. Bu farklı görünüyordu.

"zgnm," diye mırıldandı. "Adrenalin yüzünden. Güvende ve iyi olduğundan emin olmak iin bir dakikaya ihtiyaım var."

"Sorun değıl," dedim, kalbim hızlanırken sesim nefes nefese çıkıyordu. "Neye ihtiyaın varsa onu yap."

Titriyordum ama artık korkudan değıl. Sesi şuna benziyordu Tekrar. ksrkl, boğuk ve çok lezzetli bir samimiyet.

Bir dokunaç kalçamda ve sırtımda kayarak ilerlediğinde irkildim. Bir diğeri onu takip etti ve bir diğeri, beni yavaşça kendine sararken emiciler bana baskı yapıyordu.

Vücudum derimin altındaki ısı patlamalarıyla uyandı. Daha da yaklaştı, onu görebilmeyi diledim ama göremediğim iin de minnettardım. Karanlık her şeyi gizliyordu ve eğer gizliyse, buna izin vardı.

Karnımın altından bir dokunaç szldğnde sertçe nefes verdim, o kadar aşağıdaydı ki kasık kemiğimin hemen üzerindeydi. Hafifçe titreşiyor, sanki kendini bana srtyormuş gibi küçük hareketlerle bedenlerimizin arasında kıpırdanıyordu.

Diğeri tüm uzuvları da bunu yaptı. Etrafım sürtünmeyle çevriliydi ve burada ışık olmadığı iin gzlklerimin bile nüfuz edemediğı zifiri karanlıkta dokunma duyum normalden daha da keskinleşti.

Karınalanmalar omurgamdan aşağıya doğıru ilerledi, cildim hassasiyetle iek açtı.

Nefesim titremeye başladı, dokunaçlarının ya da ellerinin her geçişi içimde sıcak ve arzulu bir şey oluşturuyordu. Etrafım sarılmıştı, içine batıyordum. Karanlık ve dokunuş... Boğazım yle çaresizce bir iniltiyle patladı ki, onu serbest bırakmazsam paralanacağımdan korktum.

Ama kendimi tuttum. Vodyan bir kez durduğunda bu işe ne kadar meraklı olduğumu fark ettim. Tek bildiğim, vodnik korumaların yaptığı tamamen masum bir işlem olduğıuydu. Kahretsın, bilmiyordum. Ama bunu garip hale getirmeyecektim.

Bir şey maskeyi dudaklarımın üzerine itti ve Vodyan ağızından kabarcıklı bir nefes çıkardı.

Kıpırdamadı, sadece bana sarıldı, vücudu her yanıma sarmıştı. Nefesim titrek ve hızlıydı ve parmaklarım onu tuttuğum yerde kasılıyordu. Umutsuzca kendimi gövdesine sürtmek ya da belki bana dokunmasını istemek istiyordum ama belli ki bu garip okşama ritüelini bitirmişti.

Ve bu en iyisiydi. Devam etseydi, gerçekten de daha fazla inleyecektim ve bu muhtemelen saygınlığıma mal olacaktı.

Yavaşça, sadece kolları beni kendisine bağlayana kadar kendini benden kurtardı. Kopan her bir uzvu, yası tutulacak akut bir kayıp gibi hissettim.

"Şimdi gitmene izin vereceğim, tamam mı?" dedi usulca. "Ama ihtiyacın olursa bana dokunabilirsin. Korkutucu olduğunu biliyorum."

"İyi olacağım," dedim, sesim rahat edemeyeceğim kadar tiz çıkıyordu.

Çok ileri gitmiştim ve ihtiyaçtan yarı delirmiştim. Amım açgözlülükle sıkıştı ve elleri üzerimden kayıp ayaklarım dibe değdiğinde kurtulmak isteyen hayal kırıklığına uğramış iniltiyi ısırdım.

Bırakması iyi oldu, diye düşündüm kendi kendime. Mesafe bana iyi gelecekti. Sakinleşmem gerekiyordu. Kendimi toparlamalıydım.

Evet, kesinlikle kendimi tutmam gerekiyordu, çünkü bunu bir daha yaparsa, dokunaçlarını yakalayıp üzerine falan binerdim ve bu sadece olamazdı.

Aşağı, kızım.

Ben zihnimin mahremiyetinde kendimi azarlarken, Vodyan usulca mırıldandı ve mağaramızın duvarlarını görünür kılacak kadar ışık yaydı. Geldiğimiz girişe doğru yürüdü ve yavaşça kenarları dürttü, girişi kapatan taşı itti.

"Biraz daha bekleyeceğiz," dedi, tekrar yanıma gelerek.

Mağara mesafemizi korumamız için yeterince büyüktü ama Vodyan o kadar yakındı ki dokunaçları kaval kemiklerime değiyordu. Burada uzun süre kalmanın ne anlama geleceğini fark ederek yutkundum. Zaten susamıştım, acıkmıştım ve mesanem doluydu.

"Bir ile on arasında bir puan verirsen, buraya işersem ne kadar rahatsız olursun?" Çok olmasa da biraz ürpererek sordum.

Gitmem gerekiyorsa gitmeliydim ve bunun için hiçbir şey yoktu.

Sessiz kaldı ve sonra şişen ses torbasından yumuşak, şaşkın bir kahkaha yankılandı. Yeşil bir parıltı mağarayı aydınlattı ve beyaz, keskin dişlerinin bir gülümsemeyle ortaya çıktığını gösterdi. Gözlerimi kırptım ve sonra bunu yaptığım için kendimi azarladım. Gözlerimin kapalı olduğu bir saniye bile, güldüğü zamanki muhteşem, yakışıklı yüzünün görüntüsünü kaçırdığım anlamına geliyordu.

"Kesinlikle sıfır," dedi durduğunda. Hâlâ göz kırpmaya cesaret edemiyordum, gözlerindeki iyi niyetli kıvılcımları içime çekiyordum. "Çiş sıcaktır. Üzerimizdeki taşın yarıklarından yukarı ve dışarı süzülür."

Ben de sııttım. "Evet, tamam. Ama sanırım önce ben içeceğim, sadece güvenli."

Ağzımdaki maskeyle uğraştım ve sonunda maskeyi çıkardım. Soğuk su dudaklarıma bastırdı ve burnumdan keskin bir nefes aldım. Sonra ağzımı açtım ve içtim.

Garip bir deneyimdi. Ağzımı açar açmaz su doldu ve tek yapmam gereken yutkunmaktı. Dipteki su içmek için güvenliydi. Düşük sıcaklık suyun bakterilerden arınmış olmasını sağlıyordu ve göl dalışıyla ilgili hızlandırılmış kursumda, yeterince derinde olduğum ve su temiz görüldüğü sürece içebileceğim söylenmişti.

Tek dezavantajı dondurucu olmasıydı. Daha fazlası olduğunda titredim. Yudumlar mideme vurdu ama doyana kadar içtim. Bitirdiğimde maskeyi ağzıma bastırdım ve suyu içine çekene kadar emdim.

"Bu acıtacak," diye mırıldandım, Vodyan'dan uzaklaştım, kollarımı duvarları hissetmek için uzattım. "Ama sadece kısa bir süre için. Burada çok düşünceli bir fermuar var. Çıkarmama bile gerek yok. İnsanların her zaman böyle hissettiğini hayal edin."

Vodyan bir an için parlayarak boğuk bir ses çıkardığında ona endişeli bir bakış attım.

"Sorun nedir?"

Gürledi. "Yok bir şey. Sadece yorumuna gülmemeye çalışıyorum. Sanırım burayı aydınlatmamı istemezsiniz."

"Şey, görececek bir şey yok. Ama evet. Karanlık olsun, ben de çenemi kapatayım. Ya da susmam. Bekle. Süzüleceğini söylemiştin. Yolda yüzüme çarpacak mı?"

Yumuşak bir şekilde ofladı ve sırtı bana dönük olacak şekilde arkasını döndü. yapar. "Bunu öğrenmenin tek bir yolu var, Zoe. Seni daha az sevmeyeceğim."

Kalbim küt küt atmaya başladı, midemde kelebekler uçuşuyordu. Onlara söylediklerinin benden hoşlandığı anlamına gelmek zorunda olmadığını açıklayamadan tam bir uçuşa geçtiler. Benden daha az hoşlanamayacağı anlamına da gelebilirdi, çünkü zaten benden nefret ediyordu.

Ama kelekler daha iyisini biliyordu ve buna razı olmadılar.

Sonunda yüzüme sıcak bir akıntı çarpmadı ama kukum delici bir soğukla bıçaklandı. Fermuarımı çektim, titriyor ve küfrediyordum, Vodyan da bana acıyarak mırıldandı.

Ondan sonra biraz daha bekledik. Bana lamiaların avlanma taktiklerinden ve genellikle açlık zamanlarında ya da kazanacakları çok şey olduğunda avlarını gütmek için nasıl nadiren bir araya geldiklerinden bahsetti.

"Carver'ın elçisi muhtemelen kellen için çok şey teklif etmiştir," dedi, ben titrediğimde dokunacı bileğime dolandı. "Ama endişelenme. Yakında buradan çıkacağız. Bu sefer nasıl oynayacaklarından emin değilim, ama lamialar genellikle avlarını birkaç gün tuzakta bırakırlar. açlıktan zayıflar."

Sonunda ayağa kalktı ve kayaya ateş etti. İlk başta Umut verici. Taş parçaları yontuldu ve Vodyan'ın ses çuvalından gelen soluk ışıktaki hareket ettiğini hayal ettim.

Ama zaman geçti ve Vodyan sinirlendi, jet silahının patlamaları arasında küfretti. Yaklaşık bir saat uğraştıktan sonra hırladı ve durdu, bana doğru yüzdü.

"Hadi yemek yiyelim," dedi ve güvenli evden aldığı su geçirmez sırt çantasına uzandı.

Bana ve kendisine mühürlü askeri nutripaste tüpleri getirdi. Tadı çok yavandı ama besleyici olması gerekiyordu.

Çoğu memeli türünü destekleyen bir kokteyl. Bir diğer iyi yanı da dudaklarımı dairesel açıklığın etrafına kapatabiliyor ve macunu ağzıma sıkabiliyordum.

Yemekten sonra, "Uyumaya çalış," dedi. "Ben de birkaç yere daha bakacağım. şeyler."

Uykuya dalmanın imkansız olacağını düşünmüştüm. ama yorgunluk ve Vodyan'a duyduğum güvenin birleşimi bir mucize yarattı. Suyu batmış olmanın verdiği ağırlıksız hisle bir anda uykuya daldım.

Bir süre sonra Vodyan jet tabancasından çıkan yoğun patlamalarla taşı tekrar patlattığında halsiz ve susamış bir şekilde uyandım. Yüzü vahşi bir odaklanmayla çizilmişti, kasları gergindi ve boğazından sürekli düşük bir uğultu yayılıyor, görmesini sağlıyordu.

Bu mermiyle işi bitip silahı indirdiğinde ayağa kalktım. Su kıpırdadı ve bana doğru döndü. "Zoe, altı saattir buradayız."

Esniyordum, yerinden çıkmaması için maskemi tutuyordum. "Bu kadar uzun süre uyuduğuma inanamıyorum," dedim utanarak. "Sen de dinlenebildin mi?"

Başımı salladı ve gergin bir ifadeyle beni izledi.

"Hayır. Saatlerdir bu lanet taşın üzerindeyim. Kımıldamıyor. Daha sıkı patlatmak istediğim birkaç nokta var ama zamanımız tükendi."

Birkaç kez gözlerimi kırıştırdım, keşke uykuyu gözlerimden silebilseydim. "Ne demek istiyorsun? Lamialar geri mi döndü?"

Vodyan çenesini sıktı ve burnundan baloncuklar çıkardı. Sonunda dokunaçlarını hafifçe iterek yaklaştı ve iki eliyle omuzlarımı tuttu.

"Hayır, Zoe. Ama tankınızdaki hava tükenecek."

BÖLÜM 13

Vodyan

I İlk başta beni anlamadığını söyleyebilirim. Hâlâ uykuluydu ve dinlenebildiği için mutluydum. Bana gelince, bu lanet mağarada sıkışıp kaldığımızdan beri geçen her dakikanın acı verici bir şekilde farkındaydım.

Hepsi benim hatamdı ama aynı zamanda o an için tek seçeneğim de buydu. Tuzağa düşürülmeme izin vermek yerine bu kadar çok kişiyle mücadele etseydim Zoe zarar görebilirdi. Bunu biliyordum ama yine de suçluluk duygusu Göğsümde bir taş gibi ağırlaştı.

Zoe'nin gözleri korkuyla açıldığı anda onu kollarıma aldım, bedenim onu rahatlatıcı katmanlarla sardı. İçimdeki o gerginlik Tanışmamızın başlangıcında var olan boğaz geri gelmişti ama bu sefer ona ne söylemem gerektiğini çok iyi biliyordum.

Yine de gerekli dilden yoksundum. Çünkü böyle bir şeyi nasıl söyleyebilirdim ki? Çılgıncaydı, imkânsıydı ve kulağa yalan gibi geliyordu.

Ona karşı kişisel duygular geliştirmemiş olsaydım tüm bunlar çok daha kolay olurdu. O zaman profesyonel olabilirdi. Temiz.

Ama kendime bağlanmaya izin vermiştim ve bu yüzden her şey büyük bir karmaşaya dönüşecekti.

Zoe ağladı, gözlükleri sıcak gözyaşlarıyla buğulandı. Sırtını ve kollarını okşadım, dokunaçlarım bacaklarından aşağı kayıyor ve ensesini okşuyordu

yatıştırıcı bir şekilde. Ona dokunma içgüdüsünü takip etmek doğal geldi. Sanki kendimi günlerce bu rahatlıktan mahrum bırakarak, şimdi uzuvlarıma rehberlik eden bu güçlü ihtiyacı büyüttüm.

Gittikçe daha fazla titrediğinde, sessizliğimin onu söyleyebileceğim herhangi bir kelimeden daha fazla incittiğini fark ettim, bu yüzden onu dinlemesi için ikna etmeye çalıştım.

"Zoe. Lütfen, ağlamayı kesmelisin. Zoe, sana bir şey söylemek zorundayım."

İşe yaramadı. Beni duyduğundan bile emin değildim, yaklaşan ölümünün dehşeti içinde kaybolmuştu. Kendime sessizce lanet ettim.

Tabii ki, ben

her şeyi yanlış ele aldım. Bu iş bittikten sonra sosyalleşme kursu falan alırdım.

Eğer o yanımda olmasaydı buna değmezdi. "Zoe. Hadi ama. Ağlamayı kes."

Bu da işe yaramayınca, yavaşça ittim ve yüzüm onunla aynı seviyeye gelene kadar kendimi alçalttım. Başını avuçlarımın arasında tuttum ve gözlerini açana kadar adını söyledim. Sonunda açtığında, ona en başından beri söylemem gereken şeyi söyledim.

"Zoe. Ölmeyeceksin! Hava tankı olmadan hayatta kalmanın bir yolu var. Beni duyuyor musun? Başını sallla."

Bir hıçkırık döküldü, sonra da bir hıçkırık. Sonunda titrek bir şekilde başını salladı ve ben de ona vurgulayarak karşılık verdim.

"Bu doğru, güzel insan. Ölmeyeceksin. İyi olacaksın. Öyle mi? Beni anlıyor musun?"

Burnunu çekti ve sonra yüzünü buruşturdu.

Gözy

"Az önce bana güzel insan mı dedin?" diye sordu titrek bir sesle. aşı.

Utanç içinde homurdandım. "Yaptım. Özür dilerim. Tamam, sen Ses.

Ben mi? Dinleyebilir misin? Çünkü konuşmak zorundayız. Tam olarak kırk altı dakikamız kaldı, ancak güvenli tarafta kalmak için otuz dakikada bitirsek daha iyi olur."

Bana kararsızca göz kırptı. Gözyaşları kirpiklerine yapışmıştı ve dokunaçlarımın uçları onları silme ihtiyacıyla karıncalandı, ama tabii ki gözlükleri engel oluyordu.

"Bunca zaman takip ettin mi?" diye sordu kuşkuyla.

"Tabii ki yaptım," dedim hafifçe gücenerek. "Seni hayatta tutmak benim işim. Tanktan ilk nefesi aldığından itibaren zamanın kaydını tuttum."

Kalın kalın yutkunarak başka tarafa baktı. "Bunu hatırlamam

gerekirdi."

"Bu benim işim," diye tekrarladım. "Ve gerçekten konuşmamız gerekiyor. Beklentim *şeyin* kendisi uzun sürmez, ama... Ugh. *Siktir.*"

Rahatsızlığımı görünce kaşlarını çattı. Gözlerimi kapadım, ağzımdan nefes verdim ve solungaçlarımdan uzun, serin bir nefes çektim.

Gözlerimi açtığımda merakla beni izledi, neyse ki sakindi. Bana güvendiğini hatırlıyordum ve bu, şu anda, bunu gerçekten kanıtlıyordu.

Ama onun güveni test edilmek üzereydi. Bana inanmazsa ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onu hayatta tutmak için zorlamak zorunda kalır mıydım? Bu düşünce tüylerimi diken diken etti.

Bana inansa *iyi olur.*

Ben birkaç kez homurdandıktan sonra Zoe, "Bu senin için zor," dedi, en iyi nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum. "Neden bana neden zor olduğunu söyleyerek başlamıyorsun?"

Göğsüm daraldı, kalbim hızla çarpmaya başladı. *Oh, Tanrı aşkına.*

"Çünkü senden sikimi yalamanı istemek üzereyim," dedim, sesim Cesur

. Kendimi ona bakmaya zorlayarak çenemi sıktım. Bunun başlamam için mümkün olan en kötü yol olduğunun farkındaydım.

Başını geriye attı ama geri çekilmedi, gülmedi ya da çılgılık atmadı. Aslında korktuğum şeylerin hiçbirini yapmadı. Bir süre sessiz kaldıktan sonra Zoe bir kez başını salladı.

"Tamam."

Geri çekildim, kafam karışmıştı. Bunu kastetmiş olamazdı. "Az önce ne dediğimi anladın mı?"

Tekrar başını salladı. "Evet. Sikini emmemi istiyorsun. Bu harika bir fikir. En azından ölmeden önce eğlenceli bir şey yapmış olurum. Boğulma tehlikesini aklımdan çıkarmış olurum."

"Ölmeyeceksin," diye homurdandım, o anda başım dönüyordu. anlaşıma. Hiç mantıklı gelmedi. "Demek istediğim, suyun altında nefes alabileceksiniz. Bir kere... yutkun."

Zoe yavaşça başını salladı, yüzü tamamen düz kalmasına rağmen boğazında histerik bir kıkırdama düğümlendi. Onu kaybettiğimi fark ettim.

Paniğe ya da bu her neyse ona teslim olmak üzereydi.

"Beni sihirli bir aletin olduğuna ikna etmek zorunda değilsin," dedi ve sert, ağlamaklı bir kahkaha patlattı. "Yine de yapacağım! Ha! Tek dileğim

ama burası çok soğuk. Elimden geleni yapacağım. Kırbaçla bebeğim!"

Alnımı ovuşturdum, bıkkınlık gözlerimin arkasında acı patlamasına neden oldu. Tabii ki her şeyi yanlış yapmıştım. Şimdi durumu kurtarmak zorundaydım.

çünkü zamanımız tükeniyordu.

En azından biraz istekliydi ve eğer zorlanırsa, bu yeterli olmalıydı. Ama Zoe histerik bir haldeyken, ölmeden önce onu kullanmaya çalıştığıma ikna olmuşken bunun olmasını istemiyordum.

Yüzünü tekrar ellerimin arasına aldım ve yakından baktım.

Gözler.

"Zoe, zor olduğunu biliyorum. İnanması zor biliyorum ve kulağa Gülünç. Beni dinlemeyi deneyecek misin? Lütfen?"

Kahkahası azaldı ama bana baktığında akli dengesi yerinde olmayan bir şekilde sırttı.

"İlgilendiğini bilseydim, güvenli evde sevişebilirdik," dedi, gözleri muziplik ve çılgınlıkla dans ediyordu. "Ama sanırım geç olması hiç olmamasından iyidir."

"Ne?" Şaşırmış bir halde ona baktım. Benden etkilendiğini mi söylüyordu? Dürüst olmak gerekirse bu bir olasılık gibi bile görünmüyordu.

Ama sonra bana nasıl nefes kesici derecede seksi dediğini hatırladım. Olabilir mi? Ama eğer öyleyse, ne kadar istekli hissettirse de bu iyi bir haber değildi. Ondan etkilenmem yeterince kötüydü. Bu zaten berbat ötesiydi.

"Şimdiye kadar çoktan sevişmiş olabilirdik," diye tekrarladı, gözleri büyürken ellerini gövdesinde gezdirdi. "Hadi ama. Yapmayacağımızı söylemiştin.

fazla zamanımız kalmadı. Hadi yapalım şu işi."

Parmakları göbeğimi geçtiğinde, bileklerini yakaladım ve Üzerime atlamasını engellemek için dokunaçlarımı ortasına doladım. Bir kez başladığında onu durdurabileceğimden emin değildim ve hala bunu daha iyi açıklamam gerekiyordu.

"Hayır, Zoe. Dur. Bu seksle ilgili değil. Bu tam anlamıyla senin hayatta kalmanla ilgili. Vodnik spermi insanlara geçici olarak nefes alma yeteneği verir.

Suyun altında. Pek bilinmez. Bu özelliğimizi aktif olarak gizliyoruz ve şimdi bu konuya giremem. Ama bu gerçek. Size gerçeği söylüyorum. Bana inanıyor musunuz?"

Omuz silkti, sinirli görünüyordu. Yüz ifadesi asıktı, tıpkı viskiyle sarhoş olduğu ve geceyi evinde oturarak geçirdiği o geceki gibi

ve bana yasak meyveyi istediğini ama meyvenin onu geri istemediğini söyledi. Bunun ne anlama geldiğini hâlâ bilmiyordum.

"Evet, sana inanıyorum. Şimdi başlayabilir miyiz?"

Öfkelendim, o kadar öfkeliydim ki onu sarstım istedim.

"Zoe, Tanrı aşkına. Beni dikkatle dinle. Eğer bu işe yararsa, hayatta kalma ihtimalin çok yüksek. Benimle misin? İşimiz bittikten ve masken olmadan nefes aldığını fark ettikten sonra bu mağarada birlikte bir hafta daha geçireceğiz. Lütfen bunu dikkatle değerlendirin."

Soldu, uzaklaştı. Ona izin verdim. Sonunda anlamış gibi görünüyordu. "Yani... Sen gerçek misin?" diye sordu, eli yüzüne gitti.

"Bu... Bu işe yarayabilir mi?"

Rahatlayarak nefes verdim. "Evet. İşe yarayacak. Ve doğru söylemedim, bu yüzden özür dilerim. Aslında sikimi emmek zorunda değilsin. Tek yapman gereken döllerimi yutmak."

Gözleri sikimin sıcak ama hâlâ yumuşak olduğu yarığa kaydı. Onu göremediğini biliyordum ama belli ki vücudumun tam olarak neresinde olduğunu biliyordu.

"Suyun içindeyiz," dedi yavaşça. "Eğer yutmam gerekiyorsa, ağzıma almam gerekir. Ama ne demek istediğini anlıyorum."

Başımı salladım. "Kendimi oraya götüreceğim. Garip olacak ama en azından hayatta kalacaksın."

"Yine de biraz ölmek istiyorum," dedi açıkça.

Hay sikeyim. Bu acıttı. Birkaç dakika önce ellerini benden uzak tutamıyor gibiydi ve şimdi döllerimi yutmaktansa *ölmeyi* tercih ettiğini mi söylüyor?

"Özür dilerim," dedim çenemi sıkarak. Bunu bekliyordum. Buna hazırdım. Yine de bu beni ne kadar acı verici olduğuna hazırlamamıştı.

"Çünkü sana karşı ne kadar azgın olduğumu o kadar belli ettim ki," dedi bana kızgınlıkla bakarak. "Sen kahramanca ve asilce davranırken ve bana sadece görevin gereği yardım ederken. Sence bu senin dölünü boğazıma aldıktan sonra mı garip olacak? Tatlım, zaten garip ötesi. Bırak burada öleyim."

Oh.

Omuzlarım parlak bir rahatlamayla çöktü. Baş döndürücüydü ve işleri daha fazla karıştırmamam gerektiğini bilmeme rağmen ona gerçeği söyleyecek kadar dilimi gevşetmişti.

"Güvenli evden yola çıktıktan sonra neredeyse tüm yol boyunca sertleştim çünkü bana karşı çok iyi hissediyordun. Bunu seni kurtarmak istediğim için yapıyorum, evet, ama bundan zevk de alacağım. Sana söz veriyorum, asil davranmıyorum. İşte oldu. Şimdi ödeştik. Utanmana gerek yok. artık."

Bir an bana baktı, sonra usulca nefes verdi. Başını salladı. "Bunun için teşekkür ederim. Bilgin olsun diye söylüyorum, artık kesinlikle canlı kalsın ki bunu daha sonra inceleyebilelim."

İrkildim. Evet, ona söylemek kötü bir fikirdi çünkü bundan sonra onu reddetmenin zor olacağını zaten biliyordum. Ve reddetmek zorunda kalacaktım.

Onu hayatta tutmak benim işimdi, bu yüzden mevcut koşullarımızda samimi olmakta bir sakınca yoktu. Ama tam anlamıyla cinsel bir ilişkiye başlamak hâlâ söz konusu değildi.

Neyse ki Zoe bir cevap bekliyor gibi görünmüyordu. Gülümsedi ve parmaklarını maskesinin ağzını kapatan parçasına bastırdı.

Çok masum bir jestti ama yine de çok *pis* hissettirdi.

Nefesimi tuttum, sikim hızla doluyordu. *Lanet olsun*. Nasıl olursa olsun

Kendimi bunun tamamen profesyonel bir ilişki olduğuna ikna etmeye çalışsam da işe yaramadı. Daha önce bir kadını hiç bu kadar çok istememiştim ve şimdi onun da beni istediğini biliyordum.

En azından hızlı olurdu. Utanç verici bir şekilde.

"Maskeyi çıkardıktan sonra konuşamayacağım," dedi Zoe usulca, ben bize ışık vermek için mırıldanırken parıldayan yeşil gözleriyle beni izliyordu. "Önceden konuşmak istediğin bir şey var mı? Herhangi bir sınır? Çünkü

Dürüst olmak gerekirse, sana sakso çekmek istiyorum. Eğer sorun olmazsa."

Omuriliğimin tabanından bir zevk patlaması yuvarlandı. Çaresizce başımı salladım, boğazım tekrar daraldı.

"Evet," dedim kısık sesle. "Her şey olur."

Bana hizmet eden seks işçilerine her zaman verdiğim katı sınırların bir listesi vardı. *Belden yukarısına dokunmak yok. Öpüşmek yok. Sevgi sözcükleri ya da sevgi sözcükleri yok. Sarılmak yok. Gülümsemek yok. Olduğundan daha fazlasıymış gibi davranmak yok.*

Ama Zoe'yle öpüşmek dışında her şeyi yapmıştım ve bunları sıralamanın bir anlamı yoktu. Ayrıca, bu benim yapacağım türden bir seks değildi. genellikle vardı. Bilmiyordum.

Tek bildiğim, bana istediği gibi dokunmasına aldırmadığımdı. Bu, çizgiyi aşmak için elime geçen tek fırsattı. Bundan sonra

normale dönmek zorundaydım, bu yüzden bu anı sonuna kadar sağlamak için çaresizdim.

"Pekâlâ," dedi dudaklarını yalamadan önce. "Bana gelince, gerçekten derin boğaz yapmam ama biraz boğulmayla başa çıkabilirim. Yani eğer istersen boğazımı sık, birkaç derin itme iyi olacak, ama bundan daha fazlası değil. Ve... mırıldanacak mısın yoksa konuşacak mısın? Görmek isterim."

Ona baktım, boğazına kaç kez sokabileceğini öğreten tüm o erkeklere duyduğum kıskançlıkla birden alevlendim. Derin ve serin bir nefes alarak kendimi bu duyguyu unutmaya zorladım. Biz bir çift değildik ve onun üzerinde herhangi bir sahiplenme duygusu hissetmeye hakkım yoktu.

Ben de sadece başımı salladım ve şu ana odaklandım. Sadece bu seferlikti. Sadece bir kez, ona sahip olacaktım ve içgüdülerimi takip edip ihtiyacım olanı alacaktım, çünkü bu benim tek şansımdı.

Maskesini çıkardı ve maskesinin olduğu yerde çizgiler olmasına rağmen tenine bastırıldığımda, onun şimdiye kadar gördüğüm en güzel manzara olduğunu düşündüm.

Komplocu bir gülümsemeyle bana yaklaştığında, kelimeler dilime dolandı, yarı biçimlenmiş ve hevesli, ancak konuşacak kadar bilgili değil.

I söylemeye cesaret edemedim ve bu yüzden sır olarak kalmak zorunda kaldılar.

Benim güzel insanım. Böyle sıcak, muhteşem bir kadın. Benim en tatlı, en sevimli şeyim.

Yine de çok pis, kirli bir kızsın. Seni diğer erkekleri düşünemeyeceğin kadar doldurmak istiyorum. Ağlayana kadar, çünkü ne kadar iyi olduğunu kaldıramıyorsun.

Canım benim.

BÖLÜM 14

Zoe

I Ona yaklaştığımda titriyordu, gözlerim yüzü ile göbeğinin altında, yarığının olduğunu bildiğim, geri kalanıyla kusursuz bir şekilde karışan pullarla kaplı bölge arasında gidip geliyordu.

Bu gerçeküstü hissettiriyordu. Vodyan yumuşakça mırıldandı, loş ışıltısı

Zümrüt rengi ışık yüz hatlarının üzerinde rüya gibi, hayali bir şekilde süzülüyordu. Sanki kendi hayatımda bir yabancıymışım gibi kopuk ve bağımsız hissediyordum.

Olanları hâlâ tam olarak idrak edememiştim. Bir an kendi ölümümün yasını tutarken, bir an sonra seks söz konusu oluyordu.

Ve sonra, bana ölmeyeceğim söylendi.

Çok kafa karıştırıcıydı, ama yaklaşıp yanağını avuçlayıp yüzüne baktığımda, bunun acı verici derecede basit olduğunu da fark ettim. İşte buradaydı, benim istediğim bir adamdı ve o da beni geri istiyordu.

Nasıl çözüleceğini bildiğim bir denklemdi.

Yüzünü elime doğru eğdi, sanki doyamıyormuş gibi daha da sokuldu. Diğer elimi göğsüne götürdüm ve güzel, yontulmuş şeklinin izini sürdüm, pulları örtülü parmaklarımın altında biraz pürüzlüydü. Kasları esneyip titriyordu ve ben ona çıplak elle dokunmayı arzuluyordum. Bu adama, bu katile, benim koruyucum olan bu canavara dokunmak bir ayrıcalık gibi geliyordu.

Alçak sesle zevk iniltisi çıkardığında, tam zamanında aşağı baktım ve sikiinin ortaya çıktığını gördüm. Burnumdan hırıltılı bir nefes aldım ve yavaşça dizlerimin üzerine çöktüm, su düşüşümü yumuşatıyordu.

Dokunaçları benim için ayrıldı, etrafımda dalgalanırken bile bana yaklaşmama izin verdi, kollarımı fırçaladı ve ellerimi yalvaran evcil hayvanlar gibi dürttü.

İnme. Dikkatim dağılmış bir şekilde onları okşadım, çünkü gözlerim onun uzun boyuna yapışmıştı.

İşte karşımdaydı, gözlerimin önündeydi ve muhteşemdi.

Vodnik horozlarının iki uçlu olduğunu ilk okuduğumda hayal edemedim, bu yüzden tam resmi elde etmek için biraz görsel araştırma yaptım. Yine de neye benzediğini bilmeme rağmen, onu gördüğümde küçük bir şok yaşadım ve karnımın alt kısmında bir sıcaklık patlaması oldu.

Uzun ve şişmandı, ucu sivri ve yukarı kıvrıktı.

Vodyan'ın nefes alış verişi çok hızlı olduğu için artık bozuk ve dalgalı olan mırıltısının yeşilimsi ışığında yeşil görünüyordu ama onu gün ışığında da görmek istiyordum.

Karanlık yarıktan çıkan kök onun en kalın kısmıydı ve acı verici derecede kalın görünüyordu. Şaftının yarısına kadar inanılmaz derecede kalın kaldı, burada daha küçük çatal ana shafttan ayrıldı ve kıvrıldı hafifçe yukarı doğru. Parmak ucu ritmik bir şekilde esnedi, dokunulmaya can atıyordu.

Ucuna doğru ilerledikçe siki inceliyor ama yine de sağlamlaşıyordu, ta ki en uca kadar daralana kadar. Başı dar ve sivriydi, tabanı ise bombeliydi.

Parmağımla dokundum ve Vodyan ürperdi, bir dalga Zevk, çırpınan göz kapaklarından seğiren dokunaçlarına kadar tüm vücuduna yayılıyordu. Boyu zonkluyor, her iki ucu da istekli bir ihtiyaçla avucuma doğru geriliyordu. Eğer tahrik olmaktan çıldırmış olmasaydım bu beni güldürebilirdi. İlk kez bir penisle uğraşıyordum ve sahip olduğu özerklik miktarı biraz ürkütücüydü.

Vodyan'ın uzuvları dışarı fırladı, ortama dolandı ve yavaş, titrek bir sürtünmeyle göğüslerime bastırdı. Başımı kaldırdığımda onu yüzüme bakarken buldum, dişleri vahşi bir ifadeyle açılmıştı.

"Zoe," dedi, sesi şimdiye kadar duyduğum en kısık, en *tırtıklı* sesiydi. "Yapmalısın... Zaman yok."

Gülümsedim ve eğildim.

Onu ağzıma aldığımda, dokunaçları büküldü ve birbirine karıştı, daha fazlası etrafımı sarmak için dışarı fırladı. Bana dokunmak isterse ona erişim sağlamak için duruşumu genişlettim ama Vodyan ya fark etmedi ya da fark etmek istemedi. Bu iyiydi.

"*Siktir*," diye nefes nefese kaldı. "Ne kadar ateşli bir ağzın var. Mükemmel. Beni içeride tutabilirsin ve boşalırım."

Zevkten tüylerim diken diken oldu. Yine de ne derse desin hareket etmeyi bırakmayacaktım. Artık tamamen bana ait olduğuna göre, sikini çok yakından tanımaya kararlıydım.

Sertti ama katı değildi, ucu ağzımın içinde sürtünme arayışıyla dalgalanırken eşit vuruşlarla damağımı okşuyordu. Üst kısmının çoğunu ağzıma sorunsuzca sığdırabiliyordum. Ucundan küçük ucuna kadar, ortalama bir insan penisi kadar kalın ve ondan daha uzundu, Ama idare edilebilir görünüyordu. Onu hevesle emdim, dilimi dalgalı yüzeyinde gezdirdim.

Tuzla keskinleşen ve yalaması hiç de kolay olmayan bir kayganlıkla kaplanmıştı. Doğal kayganlığının özellikle su altında seks yapmaya uygun olduğunu biliyordum ve bu yüzden dilimin tenine sürtünmesine rağmen kayganlığını koruyordu.

Bu kaygan kaplama ve alışılmadık şekil, onunla ilgili tek büyüleyici şey değildi. Başka bir sır daha saklıydı, sadece şu durumlarda ortaya çıkıyordu
yüksek uyarılma.

Bu yüzden emdim ve yaladım, parmaklarım etrafında buluşmasa bile daha kalın tabanını sıkmaya çalıştım. Kararlıydım ve sonunda ödülüm ortaya çıktı.

Onu ne kadar uzun süre çalıştırırsam, ucu o kadar açıldı, ta ki bir çiçeğin taç yaprakları gibi dört eşit parçaya ayrılana kadar. Altında onun en hassas parçası vardı, yumuşak, hafif şişkin ve bir dar yarık. Dölünün çıktığı yer burasıydı.

Küçük yalamalarla o hassas yeri okşadım, dokunaçlarının etrafımdaki her titreyişinin ve nabız gibi atan sıkışmasının tadını çıkardım. Onun yumuşak eti

Dilimin her hareketiyle daha da şişti, ta ki Vodyan'ın dokunacı boğazıma doğru fırlayıp gevşekçe etrafına dolanarak omuzlarımin üzerinden sarkana kadar.

Aleti aniden güçle büküldü ve dilimi ağzımın çatısına doğru itti, böylece onu daha fazla kızdıramadım.

Donup kaldım. Omuzlarımdaki ağırlık ağır ve samimiydi ve ben bunu seviyordum. Kaslarım anında gevşedi ve Bana ne yapacağımı söylemeden önce bile durmamı emretti.

"*Lanet olsun!* Yavaşla biraz. Yapamam... Bu..."

Onu ağzımın derinliklerine almadan önce dişlerimle etli, üçgen yapraklarını hafifçe ısırarak geri çektim. Mağarayı daha parlak bir ışıkla dolduran yüksek, iniltili bir ses çıkardı.

Aleti dilimle oynadı, ben onu yalarken sırtımı okşadı. Öpüşmek gibiydi ama aslında öyle *değildi*. Onun ne kadar esnek ve duyarlı olduğuna zaten aşkıttım ve içimde nasıl hissedeceğini bilmek için can atıyordum.

"Zoe," diye homurdandı. "Hiçbir fikrin yok... O yaramaz dil... Görünüşün..."

Sırayla inledi ve mırıldandı, zevk dolu sesleri dayanamayacağım kadar üzerime geliyordu. Sol elimi tabanının etrafına sardım. Sağ elim takım elbisemin içinden kendimi avuçlayana kadar aşağı inerken, emen ağzımla onu ritme uydurdum.

Hissettiğim şey giysilerimin içindeyken boşalabileceğimden bile emin değildim ama umurumda değildi. Vodyan'ın parçalandığını, soğuk zırhının parçalara ayrıldığını hissetmek ve görmek, şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şeydi. *Yapmak zorundaydım*. Kendime dokunmazsam patlayacağım.

"Nesin sen... Siktir. Zoe. *Siktir*. Sana dokunabilir miyim?"

Ağzım sikle doluyken kafamı kaldırdım ve çılgınca başımı salladım. *Evet, evet,*

Lütfen.

Ağzı açık kaldı, alını hafif bir kaş çatmayla çatıldı ve Sonra bir şey arkamdan bacaklarımın arasına girdi ve beni yavaşça ovdu.

Minnettarlığımı göstermek için onu daha sert emdim ve titredi. Dokunacı bacaklarımın arasındaki tüm boşluğu araştırdı, ucu sanki haritasını çıkarmaya çalışıyormuş gibi üzerimde gezindi. Kıyafet bunu kolaylaştırmadı ve dokunuşu istediğimi yapmak için çok hafifti.

Yine de iyiydi. Keşfederken tıngırdattığı sinir uçlarından hoş hisler akarken ritmi korumaya odaklandım.

Vodyan alçak, sinirli bir ses çıkardığında başımı kaldırdım. Dişleri açıktı, gözleri şiddetle parlıyordu.

"Genelde... Bilmiyorum... Bana gösterir misin? Seni nasıl iyi hissettireceğimi?"

Geri çektim ve o homurdanana kadar hassas ucunu dilimle ısırdım. zevk, dokunaçları etrafımda titriyordu. Onu emmeye devam ederken bacaklarımın arasındaki uzvu tuttum ve etli ucu dışarı çıkana kadar çektim. Bacaklarımın arasında bir strapon gibi. Aletini kavradığım gibi kavradığımda ve yavaşça pompaladığımda, parmaklarım emicilerin haritasını çıkardığında yumuşak bir şekilde küfretti.

Alt tarafı.

"Zoe, beni öldürüyorsun." Serçe parmağımın ucunu bir emicinin sığ deliğinin içinde sıkıtiğında inledi.

Parmağımın etrafında kapandı ve gerçekten de emdi. Titredim, bunun ne anlama geldiğini anladığımda sikiğinin ucunun etrafında sarsılarak yutkundum.

Daha yukarıda çok daha büyük emicileri vardı. Klitorisimi saracak kadar büyüktü. Biraz manevra ile onları kesinlikle iyi bir şekilde kullanabilirdim ve neredeyse beklentiyle titriyordum.

Ve sonra, beni daha da isteklendiren eğlenceli bir şey daha oldu. Emici parmağımı çekerken, Vodyan'ın siki ağzımdaydı. Aynı ritimle nabız atıyor, dilime karşı şişene kadar esniyordu, çaresizce kıvranıyordum. Homurdanarak büyük avucuyla başımın arkasını kavradı.

"Göster bana. Şimdi."

Titredim ve parmağımı kurtardım, merakla yukarı baktım. O Daha önce biraz belirsizlik ve tutarsız bir mutlulukla konuşuyordu ama şimdi sesi sert ve talepkârdı. Bir emir.

Ben de itaat ettim. Dokunacını yakaladım ve kendime doğru sertçe bastırdım, kalçalarımı hareket ettirerek ona sürtündüm.

Anında iyi hissettirdi, o kadar iyi ki, ritmimi kaybettim ve boğulana kadar onu çok derinlere aldım. Vodyan'ın boğazımın etrafındaki dokunacı sıkılaştı ve

Aleti ağzımdan çıkana kadar beni nazikçe geri çekti. Sanki ağzımın sıcaklığını arıyormuş gibi gerildi ve emme dürtümü kontrol etmek zorunda kaldım

onu yatıştırmak için.

"Neredeyse geldim," dedi, yeşil ışık parıldayan pullarının üzerinde süzülüyordu. "Önce senin geldiğini görmek istiyorum. Hâlâ zaman var."

Burnumdan hızlı hızlı nefes aldım, başım dönüyordu ve zevkten yanıyordum. Hala onun üzerinde sallanıyordum ve bir an sonra ritmimi yakaladı ve doğru şekilde sorunsuzca hareket etti. Titredim, parmaklarım Kaslı uzvunun etrafında sıkılaşıyordu. Ayrılmış bacaklarımın arasından gittikçe daha fazla uzunluk geçene kadar beni daha sert okşaması için onu teşvik ettim, uzun bir dokunaç şimdi uyluklarımın arasından dışarı çıkıyor, hareketle kıvranıyor ve parlıyordu.

Kalçamdan daha kalın bir parça beni kıyafetlerimin arasından ileri geri ovuşturdu, emici tarafı yukarıdaydı. Kocaman, kaslı, canlı bir seks oyuncağının üzerine oturmuş gibiydim. Dizlerimi yerden kaldıracak kadar basınç uyguladı ama diğer dokunaçları beni yerimde tutmak için aşağı doğru itti.

Ellerimi, boynumu, göbeğimi sardığını fark ettim. Hareket edemiyordum ve kontrol tamamen ondaydı. Vücudumu lanet bir çello gibi çalıyordu ve bacaklarımın arasındaki dokunacı kocaman, şişman bir yaydı.

"İşte bu. Çok güzel titriyorsun. Mükemmel küçük insan."

Sözleri beynimin derinliklerinde bir noktaya çarptı ve mutluluktan bayılmama neden oldu. Gözlerimi kapattım ve titreyerek yere yığıldım. Emicilerinin kenarları beni *en iyi* şekilde yakaladı, tam ihtiyacım olduğu kadar sertti ve neredeyse oradaydım. Doğru ritmi ve basıncı yakaladığı için artık gülünç derecede kolaydı. Mükemmeldi.

Vodyan hoşnutsuzlukla gürledi.

"Hayır. Bana bak. Yüzünü görmek istiyorum."

Bir başka sıcak mutluluk patlaması beynimden, dokunaçlarının her sert geçişinde nabızı atan bir emicinin kenarına takılan klitorisime doğru gitti. Başımı güçlkle kaldırdım, ağzım açıldı ve umutsuzca gözlerimin zevkle kapanmasını engellemeye çalışırken suyla doldu.

"Güzel. İşte böyle. Boşaldığında bunu gözlerinde görmek istiyorum."

Yüzüne baktım ve diğer her şey bulanıklaşıp kaybolurken o yüz görüşümü doldurdu. Soğuk ve vahşi görünüyordu, dişlerini gösteriyordu, gözleri tehlikeli bir şekilde daraldı. Her nasılsa, bu onu daha da ateşli yapıyordu. *Öfkeli* görünüyordu ve ben buna bayıldım.

Ayrıca, kontrolün onda olmasını seviyordu. Mutlulukla uyumluyduk.

Beni daha sert, daha hızlı ovuşturdu, dokunaçları beni yerinde tuttu, kasları güçle esnedi. İnledim, içimde tutamadım ve kabarcıklar ağzımdan uçup gitti. Yüzümün yanındaki hareket gözüme çarptı. Onu gördüğümde içim daha da büyük bir zevkle sıkıştı.

Elini becerdi, daha küçük olan ucu shaftına doğru sıkıca kavradı. Uzun parmakları kolanının etrafını kapatabilirdi, ama bu yakın bir görüşmeydi ve kendi horozuyla savaşıyor ve onu okşuyormuş gibi görünüyordu.

teslimiyet. Yumruğu tabana her indiğinde uç kıvrılıyordu ve eli yukarı çıkarken onu kontrol etmek için sıkıca bastırması gerekiyordu.

Ucunun etrafındaki yapraklar tamamen açıldı, hassas başı çıkıntı yaptı ve siki sırayla sulanan ağzım için gerildi.

O kadar *istekli*di ki. Ona her şeyi vermek istedim. yalvardı, ama Vodyan bunu istemediğini açıkça belirtti, bu yüzden sadece baktım, büyülenmişim, kalçalarım o hırlayana kadar artan baskı ile sarsıldı.

"Gözler. Yukarı."

İşte bu oldu. İçimdeki gerilim kırılma noktasına ulaştığında başımı zorlukla kaldırdım. Vücudum gerildi, bacaklarımın arasında elektrik çarpması oldu, ta ki kopana kadar ve coşku uzun, güçlü dalgalar halinde akıp gidene kadar. Gözlerim onunkilere kilitlenmişti ve o da bunu görünce gözlerini açtı.

"Siktir. Şimdi!"

Keskin bir çekişle yüzümü kasıklarına yaklaştırdı. Dudaklarımı sikinin etrafına daha yeni kapatmışım ki, ılık ve tuzlu döllere ağzıma doldu. Yutkundum ve yutkundum, hala mutluluğumun artçı şoklarıyla titriyordum. O kadar çoktu ki, zar zor yetiştim ve bittiğini düşündüğümde ağzımda sarsıldı ve daha fazlası çıktı.

Son damlasına kadar aldım. Sonunda artık gelmediğinde, son izler için dilimi etrafında gezdirdim. O gizli, etli kısım şimdi çok uzağa çıkmıştı. Şaftından dışarı, sünnet derisinden dışarı itilen bir horoz kafası gibi ve nazıkçe emdim, nasıl nabız attığını ve gerildiğini hissettim. Küçük bir sperm fışkırması daha dilimin üzerine düştü.

Vücudu etrafımda titriyordu, çünkü tamamen içine kapanmışım. tutuşunu.

Sonunda, kendimi beğenmiş ve memnun hissederek geri çekildim.

Bunu ben yaptım. Yaptım benim kapalı, düşünceli korumam geldi.

Ona sıırttım ama Vodyan bana soğuk ve gergin bir ifadeyle baktı. Gülümsemem duraksadı.

Bir sonraki nefesi almaya gittiğimde boğuldum.

Hiç hava yoktu.

BÖLÜM 15

Vodyan

Içalkalanıyordu. İçimde bir şeyler oldu, sıkı, sıcak ve acı verici, hepsi içimi bir bomba gibi parçalayan o güçlü orgazm tarafından serbest bırakıldılar.

Neler olduğunu anlamıyordum, sadece onunla yakınlaşmak beni olabilecek en kötü şekilde parçalara ayırıyordu.

Çok aptalca. Kendimi kaptırmamalıyım. Kesinlikle gerekmedikçe bana dokunmasına izin vermemeliydim ve ben de ona dokunmamalıyım.

Ama ben istedim. *Hem de çok.* Ve şimdi bedelini ödedim.

Bu kargaşa beni şok etti. Böyle *hissetmeyi* beklemiyordum. Sonuçta bu sadece seksti ve seks tanıdık ve güvenliydi. Evet, deneyimden en iyi şekilde yararlanmak için her zamanki sınırlarımı düşürdüm, ancak tepkim yine de aşırı geldi.

Sadece sikişiyordu. Neden kendimi tutamıyorum?

Göğsüm soğuk bir ıssızlıkla sıkıştı, kalbim göğsümde hastalıklı bir şekilde gümbürdüyordu. Zoe'ye baktım, odaklanmaya ve bedenimde olmanın kabusundan kaçmaya çalışıyordum ki onun elimde çırpındığını fark ettim.

Yüzü acı ya da dehşet içinde buruşmuştu ve hâlâ benim istekli dokunaçlarım tarafından tutulan ellerini kurtarmak için mücadele ediyordu.

Kollarını hemen bıraktım, fırtınaya eklenen bir korku acısı içimde demleniyordu. Zoe maskesini pençeleyerek umutsuzca çıkarmaya çalıştı. Ama bu hiç mantıklı değildi. Su altında nefes alma yeteneğinin önümüzdeki birkaç dakika boyunca ortaya çıkmaması gerekiyordu ve hala tankındaki havayı soluyabiliyor olmalıydı, yani ne...

Yüzündeki maskeyi yırttı ve bir sürü baloncuk çıkardı. Anlamıştım. Havası tükenmişti.

"Yanımdayım," dedim hemen, onu kaybetmek üzere olduğumu fark ettiğimde kişisel acımı unutmuştum. "Korkma. Sana hava vereceğim."

Onu çok hızlı kaldırdım, acelemle çok keskin hareket ettim. Omuzlarımı kavradı, ağzı açık, yüzü dehşetle gerilmişti.

Başının arkasını kavradım ve ağzımı onunkine kapatarak su yuttum.

İlk başta mücadele etti, ağzını kapattı. Kendini daha güvende hissetmesini sağlamak umuduyla dokunaçlarımı etrafına sararak onu daha da yakın tuttum. Dilimin ucuyla nazikçe dudaklarını ayırmaya ikna ettim. Dudakları açılır açılmaz havayı üfledim.

Ürperdi, nefes aldı ve sonra kolları boynuma dolandı, umutsuzca tutundu.

"Nefes ver, sana bir tane daha vereceğim," dedim ses çuvalımı kullanarak.

Havayı burnundan verdi. Ağzına büyük bir nefes daha üfledim ve bana daha da sıkı sarıldı, titriyordu.

Zoe kollarıma tamamen yerleşip vücudu yumuşayana kadar bir dakika boyunca bu şekilde devam etti. Bir ritmin içine düştük, istemeden senkronize bir şekilde nefes alıyorduk ve ben sıcak, dağınık Göğsümde toplanan duygular, çünkü ağzım onunkine bastırılmıştı ve bunu onlarca yıldır yapmamıştım. İhlal edici, tuhaf, heyecan verici ve ağzını sikime dayadıktan hemen sonra dünyadaki en iyi şey gibi hissettiriyordu.

Hareketsiz kalmak ve bunun ne olduğunu hatırlamak için elimden geleni yaptım - sadece ona hava veriyordum. Daha fazlası değil.

Ama Zoe'nin benim gibi takıntıları yoktu. Ona bir sonraki nefesi verdikten sonra dilini nazikçe benimkine değdirdi.

Sanki bu darbe en küçük bir yalama değil de bir yumrukmuş gibi sarsıldım. Boğazından dehşete düşmüş bir ses çıkardı, tamamen hareketsizleşti, sanki rahatsız olduğumu anladı.

Ve öyleydim. Öpüşmek... İyi değildi. Daha doğrusu, ben iyi değildim. Yıllar önce birkaç kız arkadaşım vardı.

Çok katı, çok kopuk ve genel olarak çok soğuk olduğumdan şikayet ediyorlardı. Bunların hepsi doğrudu, çünkü öpüşmek içimde saklı tutmam gereken acıyı dürtüyordu ve çok fazla bırakırsam beni tüketeceğinden korkuyordum.

Ama bu Zoe'ydi. Sıcaktı, güven veriyordu ve kelimenin tam anlamıyla benim havamı soluyordu. Aynı zamanda benim rahatlığımı.

Bana sarılışını hatırladım.

İçimdeki soğuk uçuşurumu sıcaklıkla doldurdu.

Şimdi, serbest bıraktığı şeyler hala kan dolaşımında yuvarlanıyordu ve acının durması için çaresizdim.

Bir daha denemedi ama yine de bana sıkıca sarıldı. Onu kollarımda nazikçe yeniden düzenledim, böylece yavaş, eşit bir şekilde nefes alırken bana sarıldı.

Ritim. Onu istediğim gibi yakaladığımda, sıcaklığını ve yakınlığını içime çektiğimde, ağzının hemen içinde tereddütle yaladım.

Titredi ve titreyen, arayış içindeki parmaklarıyla enseme okşadı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Pozisyonumuzun elverdiği ölçüde başını salladı, ben de tekrar yaptım. Bu sefer dili benimkiyle buluştu. Titredim, dokunaçlarım onu daha da yakınlaştırma ihtiyacıyla titreşiyordu. Sırtındaki hava tankı yolumun üzerindeydi, soğuktu ve

Sertti ve diğer yerlerine hiç benzemiyordu ama bir yerlerini kırmaktan korktuğum için çıkarmaya cesaret edemedim.

Daha sonra ihtiyacı olacaktı. Ne de olsa dölümün etkisi bir güne kadar geçerdi ve onu kesinlikle tekrar beslemeyecektim.

Çünkü sürdüğü sürece çok iyiydi, ancak sonuçları korkunçtu. Onun yakınlığıyla kısmen yatışan acı, hâlâ soğuk ve acımasız bir şekilde derimin altında dans ediyordu.

Ama bana karşı kıvranırken, alçak bir iniltiyle topuklarını sırtıma gömerken, o karanlığın bir kısmı dağıldı. Ve onu çalıştırdığında Ellerini başımdan ve ensemden aşağı indirip okşayarak ve yatıştırarak erimeye devam etti.

Bu öpücük tam olarak istediğim şey değildi. Dudaklarımızı gerçekten hareket ettiremiyorduk, hava alışverişi yapmak için onları birbirine mühürlü tutuyorduk, ama dilim onunkini yaladı, sürtünme ve sıcaklık aradı, farklı olan tadını kovaladı. her şey ve çok iyi.

Kollarımda titriyordu, tahrik olmuştu, güveniyordu ve *beni istediği* o kadar açıktı ki şaşkına dönmüştüm. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Sanki... Sanki ben yeterliymişim gibi.

Bu duygu baş döndürücüydü. Tamamen yabancı olduğu için dehşet vericiydi ve yine de içeri girmesine izin verdiğimde, çünkü ondan saklanmak yoktu.

Zoe kollarımdaydı, tenimin altında parlayan bir sıcaklıkla patlayana kadar gittikçe daha keyifli hale geldi.

Bu şekilde hissetmeye kolayca bağımlı hale gelebileceğimi

görebiliyordum.
Değerli. Uyuşturucu gibiydi ve Zoe de benim satıcımdı.

Boğuk bir iniltiyle kıvrılırken, bana doyamıyormuş gibi başımı daha da yakınırma çekerken, keskin bir düşünce mutluluğumu delip geçti. Gittim
Hala.

Oh, lanet olsun. Beni mahvetmiş miydi? Yalnız, acımasız hayatıma ve işlemsel seksin soğukkanlı kopuşuna geri dönebilecek miydim? Artık seksin ne kadar iyi olduğunu bildiğim için daha önce yaptığım gibi seksten zevk alabilir miydim?
olabilir mi?

Bu düşünceyi zorla bastırdım ve bu kolay oldu. İçimdeki diğer tüm dar ve kederli şeyler gibi, bu korku da Zoe'nin istekli okşamalarıyla kısa sürede silinip gitti. Onun ısıltılı sıcaklığı beni sarıp sarmalıyor, diğer her şeyi uzaklaştırıyordu. İnledim, inledim, onursuz, kırık sesler çıkardım ve bu sesler mağarayı, kapalı göz kapaklarımın arasından ışığı görebileceğim kadar aydınlattı.

Yine de sıcak dili benden daha fazla zevk almamı sağladı. Öpücüğün içinde kayboldum, ona hava vermeyi zar zor hatırladım ve sonra geri çekilip beni dudaklarıyla da öptü. Aramıza su girdi ve ona daha yakın olmak, sıcaklığını hissetmek, dilimi ağzının derinliklerine daldırmak için hevesle yuttum. O kadar iyi hissettiriyordu ki, sıcak teninin altında sürünmek ve yaşamak istiyordum.
Orada.

Sıcak baloncuklar yanağımı gıdıkladığında, Zoe'ye bir süredir hava vermediğimi fark ettim. Yine de, belli ki hayatta ve iyiydi. Nefes alıyordu.

Dudaklarına son bir yumuşak öpücük kondurarak ondan ayrıldım ve ona baktım. Soğuk suya rağmen yüzü sıcaktan kızarmıştı, gözleri ısıltılı ve büyüktü, dudakları müstehcen bir şekilde kırmızı ve şişmişti. Göz göze geldiğimizde sırttı ve baloncuklar üfledi.

"İşe yaradı," dedim şaşkınlıkla. "Oh, Zoe. İşe yaradı. Bir şeyin yok. İyi olacaksın."

Sahte bir öfkeyle kaşlarını çatı ve takım elbisesini karıştırarak geri çekildi. Bir an sonra, burnunu açıkta bırakırken maskesini ağzına yapıştırdı.

"Neden şaşırdın?" diye sordu, sanki bu kadar yakın olmamız tamamen doğalmış gibi geri gelip bana yerleşti. "İşe yarayacağından emin olduğunu sanıyordum."

Utana sıkıla alnımı ovuşturdum. "Öyleydin. Sadece yapmadım daha önce."

Abartılı bir anlayışla başını salladı. "Bunu hayal edebiliyorum Suyun altında takılabilmemiz için insan arkadaşlarınızın size üflemesi biraz

garip olabilir."

"Hiç arkadaşım yok," diye ağzımdan kaçırdım, filtrelerim ham, heyecanlı ve hararetle halimde kaybolmuştu.

Zoe gözlerini kırıştırdı ama sonunda gülümseyip koluma yumruk atana kadar başka bir tepki vermedi.

"Saçmalama. Ben senin arkadaşınım."

Hayal kırıklığı ve sevincin saçma bir karışımıyla ona baktım. Gerçekten öyle miydi? Arkadaşlık bu muydu? Ve neden bu bana neredeyse hiç yeterli değilmiş gibi geliyordu?

"Arkadaşlar böyle mi yapar?" İstedğimden daha kısık sesle sordum. "Az önce yaptığımız şey mi?"

Yumuşak bir şekilde güldü ve elini boynumda gezdirdi. parmakları solungaçlarımı hafifçe okşadı. Bu dokunuştan ürperdim, hassas zarlar aramızda olan her şeyden sonra aşırı hassaslaşmıştı.

Her şeyim hassaslaşmıştı ve birdenbire vereceği cevaptan korkmaya başladım. Farkında olup olmadığını bilmiyordum ama beni şu anda yok edebilirdi. Tüm savunmalarım gitmişti.

"Bazen, sanırım," diye yanıtladı Zoe. "Demek istediğim, ben senin arkadaşınım ve izin verirsen öyle olmaya devam edeceğim. Ve bir şey olabilirim

Daha fazlasını da. Eğer istersen. Bunlar birbirini dışlayan şeyler değil. Mesele şu ki, sen benim için sadece bir koruma değilsin. Tüm bunlar bittikten sonra rahat edeceğin herhangi bir şekilde takılabilirsin."

Solungaçlarım onun dokunuşuyla çırpındı ve şaşkınlıkla mırıldandı, ben bileğini yakalayana kadar parmaklarını tekrar üzerinde gezdirdi.

"Buradan çıkmamız gerek," diye boğuldum, göğsümü bir başka sıcak, çaresiz duygu dalgası doldururken sesimi sakın tutamadım. "Eğer sen Bunu yapmaya devam edersem yine dikkatim dağılacak."

Durdu ve elini göğsüme, çılgınca, kırılan *bir mutlulukla* çarpan kalbimin tam üzerine koydu.

"Teşekkür ederim," dedi ciddi bir ifadeyle gözlerimin içine bakarak. "Hayatımı sayamayacağım kadar çok kez kurtardın ve bunun senin işin olduğunu biliyorum ama benim için bu kadar aşırıya kaçmana gerek olmadığını da biliyorum. Ve yine de sen yaptı. Bunu asla unutmayacağım."

Zorlukla yutkundum, hâlâ dilimde kalan tadının keyfini çıkarıyordum.

"Bana izin verdiğiniz için teşekkür ederim," dedim sessizce.

Sırıttı ve geri çekildi, sonunda kapattığı o sıcak, açık gözleriyle beni izliyordu.

"Hepiniz bulanıksınız ve burası çok karanlık. Yüzeye çıkma şansımız var mı?"

Başımı salladım. Gidebileceğimiz ve güvende olabileceğimiz bir yer vardı ve oraya yıllardır gitmemiş olsam ve tekrar gitme düşüncesi bile tüylerimi tiksintiyle ürpertmiş olsa da gidecektim. Onun için.

Ondan sonra, nihayet bir tarafını patlatmak bir saatimi daha aldı. mağaranın ağzını kapatan kayayı patlattım. Açtığım yarık dardı ama birkaç patlamayla daha büyüttüm, sonunda kaya çatladı ve büyük bir kısmı yuvarlandı.

"Burada kal," diye Zoe'ye talimat verdim, dikkatlice yüzerek alan.

Mağaranın ağzına yakın durdum, yavaşça dönerek bir şey olup olmadığını kontrol ettim.

lamia muhafızları. Kimseyi göremediğimde gözlerimi kapatıp gölü içime çektim, nefesine, ritmine, pullarıma yumuşak dokunuşuna odaklandım.

Yakınlarda lamiaların olmadığından nihayet emin olacak kadar keskin hissetmeme rağmen, bir şeyler farklıydı. Üzerimi yıkayan suların dokunuşu hâlâ rahatlatıcı ve tanıdıktı ama yeterli değildi.

Bende bir sorun vardı.

Zoe'yi kollarıma çekerek, "Her şey yolunda," dedim. "Belki de Sıkılmışlardır. Ya da belki de hepsi paylarını alacaklarından emin olmak için seni satın almak isteyen kişiyi getirmeye gitmişlerdir. Lamialar pek takım oyuncusu sayılmazlar."

"Bizim için daha iyi," dedi bacaklarını belime dolayarak.

Kıpırdandı, yerleşti ve kolları boynuma dolandığında, sıcak ve güven dolu, kalbim biraz öldü. O mükemmeldi. Mükemmeldi. Mükemmeldi. Ve tek düşünebildiğim, ya onu koruyamadığım ya da başka bir şekilde berbat ettiğim için korkunç bir şekilde biteceğiydi.

Çünkü yapardım. Ben bunun için yaratılmamıştım... bu sıcaklık, bağlantı, dostluk ya da her neyse.

"Beni affedecek misin?" Dibi iterek Royale Adası'na doğru yol alırken sordum.

"Ne için?" diye sordu burnunu sokarak. Soğuktan korumak için alnını boynuma bastırdı.

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım zamanlar için," dedim yüzümü buruşturarak. Kulağa onu hayal kırıklığına uğratmaya niyetliymişim gibi geliyordu ama gerçek bundan daha farklı olamazdı.

Zoe usulca gülerek beni şaşırttı, ne incinmiş ne de kırılmıştı.

"Evet," dedi. "Seni affediyorum. Hem de binlerce kez."

Ürperdim, kolay ve kabullenici sözleri acıyan bir yere dokunuyordu. İçimde derinlerde. O acı, on yıllardır taşıdığım halde, delici ve taze bir şekilde canlandı.

Normalde geçmişimle çok iyi başa çıkabiliyordum. Sadece ara sıra, yaşımla ilerledikçe giderek daha nadiren ama son zamanlarda daha sık alevleniyordu. Zoe'nin savunmamın altına girip acıyı yüzeye çıkarma gibi bir yöntemi var gibiydi. Yine de onu suçlayamazdım. Bunu bilerek yapmıyordu. Kırılan bendim.

Saçma ve yorucuydu ama büyükbabam öleli neredeyse otuz yıl olmasına rağmen sözleri hala aklımda yaşıyordu, Ne zaman savunmasız olsam sürünerek dışarı çıkıyordum.

Hiçbir şeyi doğru yapamıyorsun. Her zaman başarısızsin. Tek yaptığın beni hayal kırıklığına uğratmak.

En çok kimi hayal kırıklığına uğrattın biliyor musun? Anneni. Sen olmasaydın hayatta olacaktı.

Hiçbir işe yaramazsın. Zayıfsın, kanıma layık değilsin. Herkes sensiz daha iyi olurdu.

Zoe homurdandığında, sanki içimdeki soğuk uçurumu beslemek için tüm sıcaklığını içime sıkıştırmaya çalışıyormuş gibi onu kendime çok fazla kuvvetle tuttuğumu fark ettim. Titreyen bir nefesle tutuşumu gevşettim ve o da neler yaşadığımı biliyormuş gibi enseme okşadı.

"Seni affediyorum," dedi, pullarımın üzerinde yatıştırıcı daireler çizerek. "Yanlış bir şey yapmadın ama yine de seni affediyorum. Sen mükemmelsin. Çok iyisin. Çok iyi, güzel, mükemmel bir adamsın. Sana hayatım pahasına güveniyorum, anlıyor musun? Sana güveniyorum ve iyi olacağımızı biliyorum."

Hızlandım, içimi parçalayan duyguları harekete yönlendirmeye çalıştım. Kendimi kontrol edebilmem ve uyanık kalabilmem için yeterince yardımcı oldu, ama sadece zar zor. İçim sıcak ve soğuk akımlarla çalkalanıyor, geçmiş gerçekler ve şimdiki gerçekler biri üste çıkana kadar çarpışıyordu.

Ona inanmaktan korkuyordum ve aynı zamanda elimde değildi. kendim.

Sonunda, o haklıydı. İyi olacaktık ve bunun nedeni Onun incinmesine asla izin vermezdim. Tüm hayatımı ne kadar güçlü, etkili ve ölümcül olduğumu kendime kanıtlayarak geçirdim. Vücudumu ve zihnimi keskin, ölümcül silahlar haline getirmiştım ve bunu kanıtlamak için bir rekorum ve yaralı lamialardan oluşan bir nüfusum vardı.

Endişelendiğim şey bu değildi.

Arkadaşlığımızın geleceğinden ya da bu her neyse ondan çok daha az emindim ama bir şey acı bir şekilde açıktı.
Onu koruyacaktım ve başarısızlık bir seçenek değildi.

BÖLÜM 16

Zoe

I Duygularımı kendime saklayarak ensesini okşadım. İçimden bir ses Vodyan'a hislerimi açarsam ona acıdığımı düşüneceğini söylüyordu ama bu acıma değildi. Birinin bu muhteşem, güçlü, güzel adamı incitmesine çok üzülmüştüm.

ve onu bir hayal kırıklığı olacağına ikna etti.

Beni affedecek misin?

Gözlerimi sıkıca kapattım ve yüzümü boynunun kıvrımına bastırdım. Bunu söylerken sesi kendinden o kadar emin değildi, o kadar üzgündü ki. Neredeyse kalbim kırılıyordu. Bunun nereden gelmiş olabileceğini anladığım anda, sevgi ve övgü sözcüklerine engel olamadım, çünkü onu yatıştırmayı ve ne kadar harika olduğunu göstermeyi arzuluyordum. Yine de bir an için çok fazla olmalarından korktum.

Vodyan'ın yaraları her neyse, onu ürkek yapıyordu, ki bu anlaşılabilir bir şeydi. Zaten çok fazla açılmıştı ve ben onu çok fazla zorlamaktan korkuyordum. Bu yüzden onunla sadece arkadaşlık değil, kesinlikle bir ilişki istediğimi bilsem de seçimi ona bıraktım. Bağlılık korkutucu olabilirdi, bu yüzden hafif ve eğlenceli görünmesi için elimden geleni yaptım.

Kalbimi kıran öfkemi kendime sakladım. Ona kimin bu kadar korkunç bir şekilde zarar verdiğini bilmek için yanıp tutuşsam da sormadım.

"Teşekkür ederim," dedi Vodyan bir süre sonra, sesi dikkatle nötrdü. "Bana güvenebilirsiniz. Seni güvende tutacağım."

"Biliyorum."

Ondan sonra sessizlik içinde seyahat ettik ama huzurlu ve rahattı. İmkânsız olması gerektiği halde su soludum. İçinde yüzüyordu

Burnumdan serin ve hoş bir ses geliyordu ve ilk başta boğulmayı, boğulmayı bekliyordum.

Ama Vodyan'ı öpmek, bu tuhaf, büyülü deneyime alışana kadar rahatlamama yardımcı oldu. Bunun nasıl mümkün olduğunu öğrenmek için can atıyordum ama ona sormayı sonraya erteledim.

Eşit bir şekilde yüzerken, gözlerimi kapalı tuttum, çünkü görmedim gözlüklerim olmadan hiçbir şey yapamazdım. Ama uyumadım. O zamanı Vodyan hakkında bildiğim her şeyi çözmeye çalışarak ve neden benim için bu kadar çabuk bu kadar önemli hale geldiğini merak ederek geçirdim.

En kötü ve yalnız olduğum zamanlarda etrafımdaki tek kişi o olduğu için miydi? Öyle düşünmüyordum ama sırf bu teoriyi test etmek için aynı senaryoyu onun yerine tanıdığım farklı insanların bana eşlik ettiğini hayal etmeye çalıştım.

Ve yanlış hissettirdi. Çünkü diğer insanların hiçbiri böyle gülümsemiyordu.

Nadiren de olsa her gülümseme sarhoş edici bir zafer gibi geliyordu. Benim aptalca saçmalıklarımı, harika bir öğretim görevlisi için ayırılacak bir dikkatle dinlemediler. Aptalca sorularıma cevap verme zahmetine girmediler ve sadece sessiz, koruyucu bir şekilde yanımda oldular.

Çekingenlikten kaynaklandığından şüphelendiğim o utanmaz, doğrudan konuşma tarzları yoktu. Vodyan az konuşan bir adamdı, bu yüzden kelimelerini akıllıca kullanırdı.

Ve yine de, bütün bir dünya olduğu hissinden kurtulamıyordum. İçinde volkanlarca kelime kaynıyor ve dökülmek için doğru anı bekliyordu. Kelimeler döküldüğünde onları duyan kişi olmak için can atıyordum ve bunu o kadar çok istiyordum ki, bu özlem göğsümün derinliklerinde acı veriyordu.

Bana kendisinden pek bahsetmedi ve yeteneklerini keskin tutmak için çalışma ve eğitimle dolu yalnız hayatına sadece bir bakış atabildim. Onun

Varoluş çok ıssız görünüyordu, tıpkı gölün su altı manzarası gibi. Bulanık karanlık su, sürekli soğuk ve derinlerde saklanan canavarlar.

Vodyan'ın hayatı da böyle miydi?

Kasları etrafımda sertleşirken kısık, hırıltılı bir ses çıkardığında korkudan titredim.

"Lamias?" Fısıldadım.

"Hayır," diye cevapladı Vodyan alçak ve hırıltılı bir sesle.

"Tehlikeli bir şey yok. Merak etmeyin."

"Tamam," dedim ama rahatlamadım.

Beni kendisine doğru tuttuğu eli kalçamda kasıldığında, merakım beni konuşmaya itti. Açıkça görölüyordu ki ve bu noktada, ona kimin zarar verdiğini ve hala hayatta olup olmadıklarını bulmaya yatırım yaptım, böylece... Şey, henüz ne yapacağımı bilmiyordum, ama bir yolunu bulacaktım. Acımasız ve acı verici olacaktı. belli.

"Tehlikeli bir şey değil ama belli ki hoşuna gitmiyor," dedim dikkatlice.

Bu bir paylaşma davetiydi ama soru değildi, çünkü bunlar diğer kişi üzerinde baskı yaratabilirdi. Ve ne kadar meraklı olursam olayım ona baskı yapmak istemedim. Onun zaten yeterince derdi vardı.

Vodyan bir süre sessiz kaldı ve ben de kendimi bir daha asla Derinliklerde hangi korkunç, karanlık şeyin saklandığını öğrenmek onu gerginleştirdi, o zaman konuşarak beni şaşırttı. Yavaşladı. hareket ediyor.

"Az önce bir gemi enkazı mezarlığının yanından geçtik. Bölgedeki en büyük göl."

Bunlar hakkında okuduğumu hatırlayarak ürperdim. Şimdi minnettarım. görmedim. Çürümeyen cesetlerin bulunduğu o batık gemilerde ürkütücü bir şeyler vardı, kimse mezarlıklara saygısızlık etmesin diye tüm yapılar dev kafesler içine alınmıştı.

Kimse bunu yapmamalı. Ama o kafeslerin gerekli olmasının sebebi -Hastalık derecesinde meraklı insanları uzak tutmak için. Ölüler yalnız bırakılmalı.

"Ve sen onları sevmiyor musun?" Vodyan biraz rahatladıktan sonra sordum, boğazını aydınlatan ama her yerde bulunan kasveti delmeyen alçak bir mırıltı çıkardı.

"Hayır. Onlardan nefret ediyorum. En çok da bundan."

Sesinde sertlik yoktu ama vücudunun daha da sertleştiğini hissettim. İçinde bastırılmış o kadar çok duygu vardı ki, hepsini içinde tutuyor, dışarıya vurmamak için kendini zor tutuyordu.

"Bana anlatmak ister misin?" Onu korkutup kaçırmaktan korktuğum için dikkatlice sordum.

Bir süre hiçbir şey söylemedi ama sonra ağzından nefes verdi ve yavaşlayarak dururken etrafımda dönmeye başladı. Ön kolu Açık avucunun içine oturana kadar popomun altından kaydı. Parmakları zorlayıcı bir aciliyetle içime girdi.

"Ne yardımcı olacaksa onu yap," dedim düşünmeden. "Ne yaparsan istiyorum."

Alçak bir hırıltı çıkardı ve yüzümü boynuna bastırdı. Onun kavraması
ensem gergindi, çıkardığı sesler şiddetliydi ama yine de korkmuyordum.

"Bunu bana yapmaya devam ediyorsun," diye bağırdı, sesi ancak çuval gibiydi

Aydınlandı, sesi çok kısıktı. "Bütün bu şeyleri ben boğulana kadar uzatıyorsun. Bu senin işine gelir. Hıncımı senden çıkarırsam."

Parmağı bacaklarımın arasına girene kadar elinin açısını değiştirdi. Ani elektriksel zevk patlamasıyla inledim. Kahretsin, *çok kızgındı*. Ve uygun olmasa da, başımın döndüğünü ve istekli olduğumu hissettim.

"Tamam," dedim basitçe. "Hıncını benden çıkar."

Titredi ama hareket etmedi. Vodyan uzun, köpüklü bir nefes verip yüzmeye devam edene kadar sessizdik, olduğumuz yerde yüzüyorduk.

"Dört yaşındayken o mezarlıklardan birinde mahsur kaldım," dedi Sessizce.

Avuç içi kığımın altında kaldı ama parmaklarını hareket ettirmedi. I bir şey söylemedi, devam etmesini bekledi ve bir süre sonra devam etti.

"Annemle dışarıdaydım. Oynuyorduk. Büyükbabamın olmadığı nadir bir anda beni gizlice yanına aldı. Oyun zamanına göz yummazdı. Ya da onsuz gölde bir yere gitmemize izin vermezdi."

Boğazına doğru başımı salladım ve parmakları boğazıma doğru büküldü.

Kalçamı. Beni kendisine daha sıkı bastırdı ve ben de kollarımla ona daha sıkı sarıldım.

"Büyükbabam lamiaları avlardı. Bu onun... Onun yaşam biçimiydi. Onun çağrısı. Ve annem... O gençti. Beni doğurduğunda On altı. Bazen... düşüncesiz olabiliyor."

Kalbim güm güm atıyor, vücudum elbisenin altında soğuk bir terle kaplanıyordu. Her ne olacaksa korkunç olacaktı, biliyordum. Bir parçam onun hikâyesini dinlemekten zaten nefret ediyordu ama anlatmanın çok daha kötü olduğunu biliyordum ve en azından dinleyebilirdim.

Taş gibi sert olan ensesini okşamaya çalıştım ama Vodyan "Yapma!" diye havladı.

Parmaklarım anında durdu ve göğsü uzun, kontrollü bir nefesle bana doğru genişledi.

"Kımıldama Zoe," diye tekrarladı sessizce.

"Tamam."

O tekrar konuşana kadar gergin bir sessizlik içinde yüzdük.

"Her şey çok hızlı oldu. Birlikte yüzüyorduk. Güldü.

Çünkü o balığı kovaladım ve ne zaman yakalasam elimden kayıp gidiyordu. Çok güzel bir kahkahası vardı ama çok nadirdi."

Kalbim acıyla sıkıştı ve hareket etmek için can attım, çünkü bu gerginliği azaltacaktı. Ama Vodyan'ın bana hâlâ ihtiyacı vardı, ben de itaat ettim.

"Çıktıklarında çok şaşırdı. Bilirsiniz, benim Büyükbabam bana yaptığı gibi onu da acımasızca eğitti ve muhtemelen bir, hatta iki tanesini alabilirdi. Ama üç tane vardı."

Çenemi sıktım ve bedenimi tamamen hareketsiz kalmaya zorladım. Parmakları etime acıyla saplandı ama itiraz etmedim. Bu bir bakıma rahatlatıcıydı. Odaklanacak bir şey.

"Bana kaçmamı söyledi. Beni sonraya bırakmaya karar vererek ona yaklaştılar. Çok küçük olduğum için uzağa gitmeyi başaramayacağımı düşündüler. Ve bir şeyi anlamamız gerekiyor."

Başımı boğazından uzaklaştırdı, ensemden tutarak Sıkı ama acısız bir tutuş. Başımı ona bakmam için eğdiğinde hareketsizdik, yavaşça daha derin bir karanlığa gömülüyorduk. Konuştuğunda, ışığı yüzünün keskin ve acımasız açılarında oynuyordu.

Ses çıkarmaya cesaret edemedim.

"Anlamalısınız. Dört yaşındaydım. Çocuktum ve çok korkmuştum. Bana ne dediyse yaptım, çünkü o benim annemdi ve itaat etmek üzere yetiştirilmiştim. Anlıyor musun?"

"Evet," diye boğuk bir ses çıkardım, kalbim ikiye bölünmüştü.

Bu konuya bu kadar önem vermesi çok anlamlıydı. Kendisini çok suçladığını hayal ettim.

"Güzel," dedi, tekrar hareket ettiğimizde yüzümü boynunun kıvrımlarına bastırarak. "Büyükbabam kalmam gerektiğine inanıyordu ve savaştı. Onun yerine ben ölmeliydim."

"Ne?" Zalimlik karşısında şoke olmuş bir şekilde ağzımdan kaçırdım. "Ama sen... Sen küçük bir çocuktun! Sen yapmadın... Bu senin hatan değildi! Bunu nasıl söyleyebilir? Oh, bebeğim."

Ürperdi ve sanki hareketsiz kalmamı hatırlatırcasına neredeyse hayvani bir şekilde enseme bastırdı.

"Söyleme. Hiç kimseye söylemedim. Artık başladığıma göre her şeyi anlatmalıyım. Eğer böyle şeyler söylersen... Sadece söyleme. Sessiz ol."

"Yapacağım," diye fısıldadım.

Kendini toparlamak için bir an bekledi, sanki başımı hareket ettirmemden ya da tekrar konuşmamdan korkuyormuş gibi parmaklarını enseme sıkıca tuttu. Ama ben tamamen hareketsizdim, sonunda buna neden ihtiyaç duyduğunu anlamıştım.

O korkunç, acımasız deneyimi yeniden yaşarken kendini kontrolden çıkmış hissetmiş olmalı. Nasıl hissettiğini hayal bile edemezdim ama anladım ki hareket ederek ve konuşarak sadece bu kaosa katkıda bulunuyordum. Bana hareketsiz ve sessiz bir şekilde ihtiyacı vardı, böylece varlığım acıyı beslemek yerine yatıştırıracaktı.

"Yüzerek uzaklaşırken çığlıklarını duydum. Onlarla savaştı, o kadarını biliyorum, ama sonra... Sesler değişti. Acı çekiyordu, o kadar çok ki

onunla birlikte kükredi. Ve daha hızlı yüzdüm. Çünkü bunu duymak istemiyordum." Yutkundum, boğazım düğümlendi, o da hırlayarak beni bastırdı.

daha yakın.

"Ve sonra durdu. O sustu, onlar güldü ve bağırdı. Çok hızlıydılar. Tam arkamdaydılar. Ben de düşünebildiğim tek şeyi yaptım. ve ben şanslıydım, Zoe. İnanılmaz derecede şanslıydım. Hak ettiğimden çok daha şanslıydım."

Aniden homurdandı, alaycı ve soğuk.

"Ya da belki de değil. Belki de ölüm daha nazik olurdu."

Tekrar konuşabilecek kadar yavaşça gevşeyene kadar sığ nefes aldım. "Yanından geçtiğimiz gemi enkazı mezarlığı yaşadığımız yere. Onlar beni yakalamadan önce oraya ulaştım, kafeste yeterince büyük görünen bir delik gördüm ve sıkışarak içeri girdim. Çok öfkelenildiler. Saatlerce kafesin etrafında dönüp içeri girmeye çalıştılar ve giremeyeceklerini anladıklarında beni korkutup dışarı çıkarmaya çalıştılar. Bana gemi enkazına musallat olan hayaletleri anlattılar. Canavarlar beni yakalayıp yiyeceklerdi. Onlar Annemin hayaletinin bana musallat olacağını söyledi, çünkü o ölmüştü, karnı deşilmişti."

Acı dayanılmaz olana kadar dilimi ısırđım ve sonra ağlama dürtüsü geçene kadar daha sert ısırđım. Vodyan titriyordu ve artık hızlı hareket ediyorduk. Vücudu sarmal bir enerjiyle titreşiyordu.

"Beni yalnız bıraktıklarında dışarı çıkmaya çalıştım. Ama çıkamadım. Bütün delikler benim için çok küçüktü. Hangisi olduğunu bile hatırlayamıyordum. geldiğim yön."

Vücudum doğal olmayan bir şekilde hareketsiz kaldığı için

ağrıyordu, kaslarım
ığlık atıyordum. Gözlerim ve boğazım dökülmemiş yaşlarla yandı.
"Büyükbabam o gece geç saatlerde geldi. Beni yatağa bastırılmış
kafesin içinden, titreyerek ve hayaletler hakkında mırıldanarak. Biliyorum,

Çünkü o anda ne kadar zayıf olduğumu bana sık sık hatırlatırdı. Ben bile hatırlamıyorum."

Çıkmak isteyen şok olmuş nefesi acımasızca yuttum. "İçeri girdiğimden beri kendim çıkmam gerektiğini söyledi. Ve eğer yapmazsam, hayır kaybettim. Çünkü annemi öldürttüm, yani onun gözünde ben zaten ölüydüm."

Oh Tanrım. Aman Tanrım. Oh Tanrım.

"Bu yüzden ayağa kalktım ve denemeye devam ettim, ta ki sonunda içinden çıkabileceğim tek ve daha büyük bir delik bulana kadar. Eve yüzdüm. Ceza olarak iki gün yemek yememe izin vermedi... Ne olduğunu unuttum. Annemi öldürmediğim için, O değil. Başka bir şeydi. Bir görevde çok uzun süre kalmak ya da bir hedefi çok fazla ıskalamak gibi aptalca şeylerden biri."

Hıçkırmadan, titremeden sessizce ağladım. Gözyaşları sıktı Soğuk su onları yıkamadan önce göz kapaklarımın altında sıcaklıklarını zar zor hissediyordum.

Vodyan derin bir nefes aldı ve sonunda vücudu ve tutuşu bir parça gevşedi. Tereddütle başımın arkasını bir kez okşadı.

"Benden nefret etme, Zoe," dedi yumuşak, alçak bir sesle ve gözlerime bir başka sessiz gözyaşı dalgası gönderdi. "Özür dilerim. Sana kötü davrandım."

"Konuşabilir miyim?" Kekelediğim için kendimden nefret ederek sordum.

Başımı ve sırtımı çılginca okşadı. "Evet. Özür dilerim. Yapmamalıydım..."

"Sorun değil," diye araya girdim, sesim gözyaşlarımdan o kadar gergindi ki, zar zor kendime ait olduğunu fark ettim. "Buna ihtiyacın vardı ve sorun değil. Benim için hiç sorun değil. Ne... Şimdi neye ihtiyacın var?"

Sert bir kahkaha attı, o kadar sert ve acımasızdı ki irkildim ve daha sıkı tutundum, parmaklarım omuzlarındaki pullara saplandı.

"Biraz kestirmenin faydası olmaz," dedi, neredeyse eğlenerek, ama sesinde sert bir ton vardı.

"Hayır, şekerleme değil," diye kabul ettim. "Ama sana sarılabiliyorum. Ya da seks yapabiliriz. Ya da senin yalnız kalman için bir yol bulabiliriz. Şu anda hangisi daha iyi hissettiriyorsa."

Aniden durdu ve yüzüne bakana kadar başımı ensemden geriye doğru çekti. Bir sarsıntıyla görebilmem için yeterince ışık olduğunu fark

ettim. Yüzeye yaklaşmıştık.

"Benimle seks mi yapacaksın?" diye sordu, keskin ve inanmaz bir sesle. "Sana söylediklerimden sonra mı?"

Gözlerimi kırıştırtarak onu daha net görmeye çalıştım ama suyun içinde bu imkânsızdı.

"Evet. Yoğun duyguları işledikten sonra seksin bir rahatlama olarak ne kadar faydalı olabileceğini bilerseniz şaşırırdınız. Ben eskiden..."

Dişlerini göstererek enseme sıktı. "Hayır. Şu anda geçmişte nasıl sikiştiğinden bahsetme. Yapamam... Lütfen."

Kalın kalın yutkundum. Sıcaklık karnımda birikti, ısrarcı ve Muhtaçtım ama bunu kontrol etmek için elimden geleni yaptım. Kıskançlığı inanılmaz derecede ateşli olsa da kararını etkilemek istemedim.

Lanet olsun. Tüm bunlardan sonra sekse ihtiyacı olan bendim, sadece ona hayatta ve burada olduğu için ne kadar minnettar olduğumu hareketlerimle göstermek için bile olsa. Sevgiye ve zevke ne kadar layık olduğunu.

Ve evet, kendim için de buna ihtiyacım vardı. Bana söylediği her şey bağırsaklarımda uğulduyor, soğuk ve kıvranıyordu ve umutsuzca bir şekilde onunla barışmaya ihtiyacım vardı, böylece bu kadar acıtmayacaktı.

Ama benim ihtiyaçlarım şu anda ikinci plandaydı.

"Tamam, yapmayacağım," dedim kolayca. "Sadece burada olduğumu ve tamamen müsait olduğumu bil. Benden ne istersen."

Başını salladı, kızgın görünüyordu ama su dalgalandığı için emin olamadım.

"Ama sana söyledim... Korkunç, aşağılık şeyler. Nasıl kaçtığımı, Zoe. Kalabilirdim, savaşılabildim ama kaçtım. Onu arkamda bıraktım."

Dehşet çığlıklarımı ve gözyaşlarımı tutmaktan boğazım kalıcı olarak sıkılmış gibi hissediyordum. Soğuk sudan derin bir nefes aldım.

"Evet. Dört yaşındaydın, koştun ve iyi iş çıkardın. Çok iyiydin. Tam olarak doğru şeyi yaptın. Sana koşmanı söyledi ve sen daha çocukken o bir yetişkindi. Senin güvende olmanı istedi. İyi iş çıkardın, bebeğim. Her şeyi doğru yaptın. Ama yapmamış gibi hissetmende sorun yok. Böyle şeyler hissetmek normal, tamam mı? Sadece... Kendini cezalandırma."

Beni daha da yaklaştırdı ve kalbinin göğsünde ne kadar hızlı çarptığını hissettim. Kendinden geçer gibi olana kadar uzun bir süre öyle kaldık.

"Şimdi ortaya çıkacağız. Gidebileceğimiz güvenli bir yer var. Ben de elimden geleni yapacağım."

Boynunun kıvrımına doğru başımı salladım ve hazırlık için maskemi ağızımdan çektim. Dokunaçlarının birkaç hamlesiyle yüzeyden ayrıldık. Buz gibi rüzgâr yüzümü kırbaçladı ve şoktan nefesim kesildi.

Sonra öksürerek su çıkardım. Vücudum sarsıldı, şiddetli bir öksürük ciğerlerimi parçaladı. Vodyan beni tuttu, nefesinin altında küfrediyordu.

Ben titrerken dokunaçlar etrafımı sarıyordu. Boğazım yandı ve nihayet tam bir nefes aldığımda, soğuk hava ciğerlerimi içten dondurmuş gibiydi.

"Benim tatlı kızım. Seni sıcak tutacağım. Sadece bir yolunu bulman gerek," dedi rüzgârın sesini bastırarak.

Gözlerimi kırptırdım, günün serin gri aydınlığında gözlerim yaşardı.

Kıyıya yakındık, gölü ormandan ayıran dar bir kayalık şeridi vardı.

Gözlerimi kısıtım, dişlerimle gözlerimdeki suyu kırptırdım.

ve birkaç öksürük daha bedenimi sarstı. Kıyıda kaba yontulmuş ve büyük bir taş ev vardı. Göle doğru uzanan kendi ahşap iskelesi vardı, ahşap kararmış ve eskimişti.

"Lanet olsun. Bunu nasıl yapacağımdan emin değilim," diye mırıldandı Vodyan. "Zoe? Seni öpebilir miyim?"

Ona titreyerek başımı salladım. "Evet. Tabii ki."

Avuç içiyle kıcımı kavrayarak beni yukarı kaldırdı ve zar zor ısınan dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Soğuktan titredim ama elimden geldiğince onu öptüm, ta ki dilinin ağzımda ısınmaya başladığını fark edene kadar, vücudu

hızlı ısıyor.

Muhtaç bir iniltiyle daha da yaklaştım ve etrafımı sardı, kollarının ve dokunaçlarının katmanları muhteşem, mutluluk verici Sıcak. Öpüşmeye devam ettik, beni her yanımdan sararak rüzgârdan koruyan bir kozaya dönüşürken inlemelerim daha da yükseldi.

Dudaklarımdan çekildi ve yüzüme hevesli, beceriksiz öpücükler kondurdu, her biri buz gibi tenimi yalıyordu.

"İşe yarıyor, güzel kızım. İşte böyle. Sıcacık ve güzel."

Bunu nasıl yaptığı ya da nasıl mümkün olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

tüm gücümle ona saldırdım. Etrafımıza su sıçradı ve bir de baktım ki kıyıda'yız, taş eve doğru gidiyoruz.

Sanki doyamıyormuş gibi yüzümü öpmeye devam etti. Sevimli ve mutluluk vericiydi, dudakları yanağımdan aşağı, çenem boyunca, dudaklarıma ve diğer yanağıma doğru bir ısı yolu çiziyordu.

"Bu çok iyi hissettiriyor bebeğim," diye boğuldum, sıcaktan titriyordum. "Çok iyi hissediyorsun."

Bir kez inledi ve dudaklarıma bir öpücük bıraktı, ama daha fazlası için ağzını yakalamaya çalıştığımda başını salladı.

"Zoe, sakın olmanı istiyorum. Eskisi gibi. Lütfen."

"Tamam," dedim, meraklı ve istekliydim. "Başka ne var?"

Gözleri eve doğru kayd, yüzü bir an için buruştu.
Bir an sonra bana baktı, yüz hatları kararlılıkla sertleşmişti. "Seni becermek
istiyorum."

BÖLÜM 17

Vodyan

I Kendimi kontrolden çıkmış hissediyor, acıyı ve öfkeyi bir şekilde içimden söküp atma ve uzaklara savurma ihtiyacıyla dolup taşıyordum. Aynı zamanda

Sonunda Zoe'yi ısıtmak için tetiklediğim hormonal reaksiyon beni acı verici bir şekilde sertleştirdi ve hepsi birleştiğinde sistemimde saatli bir bomba gibi hissettim.

Zoe'nin sözleri hala aklımda ve kalbimde yanıyordu ve onlarla ne yapacağımı bilmiyordum. Öğrendiğim diğer her şeyle uyuşmuyorlardı ama yine de onları öyle inanarak söylemişti ki, çok doğru geliyorlardı.

En acı verici, en yakıcı şey onun beni kabul etmesiydi. İşte buradaydı, en büyük utancımı biliyordu ve yine de beni koşulsuzca istiyordu. Ona acımı ondan çıkaracağımı söyledim ve o da sadece evet dedi.

Bu noktada kimin daha deli olduğunu bilmiyordum, ben mi o mu?

"Gerçek dışısın amına koyayım," dedim, evin etrafında dolanıp ön kapıya doğru giderken dudaklarımı başına bastırarak. "Sanki seni rüyamda görmüş gibiyim."

Titredi ama kıpırdamadı ve bir minnettarlık patlaması daha kalbimi boğdu. Nedenini bilmesem de buna ihtiyacım vardı. Tek bildiğim, eğer enseme o yatıştırıcı tarzıyla okşarsa ya da bana sıcak, küçük ölürdüm.

Bununla başa çıkamazdım. Bu çok fazla olurdu.

"Bebeğim, sana söz veriyorum ben gerçeğim," diye fısıldadı.

Gözlerimi kapattım, sıcacık kıcını avucumun içinde sıktım, o kadar güzel oturmuştu ki, sanki onun kişisel küçük tahtıymış gibi elimin üzerine oturmuştu. Çünkü öyleydi. Ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu ve ben de bunun tam boyutunu kavrayamamıştım ama bildiğim bir şey vardı: şimdi,

bundan bir ay sonra ya da yirmi yıl sonra ona sahip olacaktım.

Gitmesine izin vermezdim.

Metal kapı sağlamdı ama kolun etrafı biraz paslanmıştı. Elektrikli kilidi örten kaba sandığı kaydırarak açtım. Bir düğmeye bastığımda yanıyordu, yani su altı jeneratörü hâlâ çalışıyordu.

Jeneratörler son teknoloji ürünü bir vodnik icadıydı, Su altındaki yaşamı bir anda dönüştürdü. Son derece ucuz, yenilenebilir enerji ürettiler, sadece jeneratörün kendisi ve maliyeti Bakım. Tuzlu su ortamları için benzer bir teknoloji icat etme girişimleri olduğunu biliyordum, ancak şimdilik hiçbiri başarılı olamadı.

Nefesimin altında homurdandım. Büyükbabam nefret ederdi. Medeniyet ve yine de bu onu kıyıdaki ayrılıkçı kalesine kendisini lamyalardan koruyacak elektrik ve kameralar yerleştirmekten alıkoymadı.

İki yıldır bu eve gelmemiştim. Büyükbabam öldüğü için artık bana aitti ve evrak işlerini tamamlayıp kendi adıma kaydettirme zahmetine katlanmışım ama buraya nadiren geliyordum. Neredeyse ölmek üzere olduğum o günün anısı bu evin her taşına sinmişti ama Zoe için yüzeyde ve güvenli olduğunu düşündüğüm tek yerdi.

Evin etrafında kötü niyetli tuzaklar ve vahşi hayvanları uzak tutan bir çevre vardı. Arazinin etrafına birkaç kamera yerleştirilmişti ve eğer kilit çalışıyorsa, umarım onlar da çalışırdı.

"Burası neresi?" diye sordu ben şifreyi girerken ve kilit mekanik bir şekilde ötüp kapıyı açmama izin verirken.

"O benim," dedim basitçe, şu anda gerisini getiremiyordum, varlığım zaten acı verici bir itirafla gerilmişti. "Burası güvenli bir yer."

"Tamam," dedi, yüzünü boynumun kıvrımına bastırarak.

Bu beni çözdü. O kadar güveniyordu ki, şüpheden tamamen yoksundu. Bu güven canımı yaktı. İnsanlar benden hayal kırıklığından başka bir şey beklemezken, onları gerçekten hayal kırıklığına uğratabirdim. Ama Zoe? Eğer çuvallarsam, onu incitecektim ve bu düşünceye katlanamazdım.

Yine de beni çoktan affetmişti. Benim inanılmaz, güzel insanım.

"Fazla bir şey değil," dedim dar koridora girdiğimizde. sonunda büyük bir mutfağa açılıyordu.

İki yatak odası koridoru çevreliyordu ve tereddüt ettim. Birinde büyükbabama aitti, diğerinin ise benim olması gerekiyordu.

Sonunda suyun dışında daha uzun süre kalabilecek kadar şartlandıktan sonra. Beni *eğitmek* için bağladığı yerdi.

Sonunda, ona ait olan oda yerine o odayı seçtim. Yatak odası çıplaktı, bir şilte ya da sığ bir havuz bile yoktu. Kirli bir pencere gölün dalgalı sularına bakıyordu ve süslemesiz taş bir duvarın içine yerleştirilmişti. Koyu renkli ahşap zemin tozluydu.

Hala Zoe'yi tutuyor, ona sıcaklık akıtıyordum. tamamen sıcaktı. Gerçi evin ısıtması yoktu ve yakınımda kalmak zorundaydı. Bu mükemmeldi, çünkü zaten gözümün önünden ayrılmasına izin vermezdim.

Yatak odasına bitişik banyo da aynı şekilde çıplaktı. Bir Çatlak, beyaz porselenden yapılmış dikdörtgen tuvalet zeminle aynı seviyedeydi. I insan tuvaletlerinden farklı olduğunu biliyordu ama umarım Zoe bunu kullanabilirdi.

"Oh, alaturka tuvalet," dedi omzumun üzerinden bakarak. "Anaokulunda onlardan var."

Göz kırptım. O zaman iyi olacaktı.

Tuvaletin dışında, duvarın yanında küçük bir küvet duruyordu. Muhtemelen Zoe sığardı ama ben sığmazdım.

İrkildim, zihnimde bir anı canlandı. Büyükbabam, göle kaçmayayım diye beni tekrar bağlamadan önce hortumla yıkamak için yüzey eğitime ara vermişti.

"Her şey yolunda mı?" Zoe yumuşak bir sesle sordu.

Kendimi silkeledim. "Evet. Tuvalete falan mı gitmen gerekiyor?"

Başını salladı. "Sadece bu kıyafeti çıkarmam gerekiyor. En azından senin sayende ısınıyorum."

Ayağa kalkmasına izin verdim ama geri çekilmedim, onu sıkıştırdım. Bu noktada bu içgüdüsel bir ihtiyaçtı. Çok uzaklaşmasına izin verirsem ortadan kaybolacağı gibi saçma bir fikre kapılmıştım.

Zoe aldırmadı. Kırmızı dudakları ve parlak gözleriyle bana gülümsedi. Elbisenin üst kısmını kafasından çıkarmadan önce solunum tankını çıkardı ve dağınık bir şekilde örülmüş siyah saçlarını ortaya çıkardı.

"Bana yardım eder misin?" diye şakacı bir şekilde sordu, göğüs kafesine ulaşana kadar önündeki fermuarı açtı.

Anında tepki verdim ve bileklerini yakaladım. "Evet. Yapacağım."

Ellerini iki yanına gevşekçe bıraktı ve yukarı baktı, hâlâ kontrolcü davranışım gayet normal bir şeymiş gibi gülümsüyordu.

"Tamam."

"Hemen kabul etmeyeceğın bir şey var mı?" Fermuarı yavaşça kasık tepesine kadar açarak sordum.

"Bilmiyorum," dedi başını yana eğerek. Çıplak vücudunu yavaşça bana gösterirken beni izledi ve o kadar Bu konuda lezzetli bir şekilde utanmaz. "Zorlamaya devam et ve öğrenelim."

"Ya sana iki deliğini de tıka basa dolduracağımı söylesem?" Takım elbiseyi omuzlarından itip göğüslerinin ağır kıvrımlarını ortaya çıkarırken, koyu renkli meme uçları sivrilirken, tüylerim diken diken olurken aletim aceleyle sertleşti.

"Evet, lütfen derdim ve kıcıımı sikerken yavaş olmanı isterdim," dedi nefesi kesilerek.

Büyülenmiş bir halde bir dokunacımı kaldırdım ve alt tarafını yavaşça yumuşak, sıcak memelerinin üzerinde gezdirdim. Titreyerek dokunuşuma doğru eğildi. Odaklandım ve bir sonraki geçişte bir emici meme ucuna yapıştı. Emerken başını geriye atarak haykırdı. Sikim sıcak ve ağır bir şekilde nabız gibi atıyordu.

İhtiyacım vardı, dışarı çıkmak için zorluyordum ama kendimi tuttum.

Bu bir mücadeleleydi. Aletim yarığımın içinde esniyor, birazcık da olsa dışarı bakmaya çalışıyordu. Zoe'ye ulaşmaya.

Artık sikimin en sevdiği kişiydi.

Zevkten buruşmuş yüzünü izledim. Elleri Yumruklarını sıkmış, iki yanında titriyordu ve ağzı açıktı. O kadar...

Çok tatlı. Çok pis. Çok anlayışlı, sıcak, sevecen, arsız.

Çok uysal ve seksi, tamamen sınır tanımaz. Çok korkusuz. Çok iyi. Çok komik. Çok nazik. Çok erotik. Çok değerli. Çok muhtaç.

Şok edici bir şekilde benimle ilgileniyor.

Onun arzusu benimkini besledi ve tam olarak söylediğim şeyi yapma ihtiyacıyla titrememe neden oldu. Gitmeyene kadar onu doldurmak için. Onu aylarca doyurmak için. Onu tuzağa düşürmek, böylece kalmak zorunda kalacaktı.

Onu yetiştirmek için.

Bu düşünce beni şok etti ve karnımdaki arzusun ardından gelen gümbürtü, görüşümün kenarlarını kararttı. Sikim dışarı kaydı, ağır ve sertti, hemen başlamak için can atıyordu.

Başka bir dokunacı kaldırdım ve ağzına soktum. Gözleri Dudaklarını etrafımda kapatıp emmeden önce sadece bir an süren şokla açıldı.

"Siktir, tatlım," dedim, paslı ve alçak sesle.

Gözleri büyüdü ve beni cesaretlendirmek istercesine daha sert bir şekilde emdi. Ama ağızımdan çıkmak isteyen sözcükleri yuttum. I Ona pek çok şey demek istiyordum, çünkü nihayet kelime dağarcığım vardı, ama çok fazla şey söylemekten korkuyordum.

Damarlarımda dolaşan şehvet beni çılgına çevirdi.

Beni yavaşlatacağı için sallanmayı reddeden dokunaçlarımla, elbisesini yerde birikene kadar vücudundan aşağı kaydurdım. Gördüğüm kadarıyla

Eti soğuktan çakıl taşına dönmüştü, onu kucağıma aldım ve etrafına dolandım, emiciler göğüslerinin tümseklerine bastırıyor, eller kıcını yoğuruyor, dokunaçlar sıcaklığını hissetmek için uyluklarının arasına giriyordu.

Bağırdı, uysal ve kolay, tam da onu istediğim gibi. Ben kıvrılan, kayan, et arayan bir kütleydim ve o da tam ortamdaydı, aradığım ve yutmak için can attığım şeydi.

Onu öpmek için kaldırdım, dilimi derinlerine soktum. ve ayağı, muhtemelen ilk seferinde sığmayacak olan aletimin üst ucuna sürtünene kadar onu konumlandırdı.

Ama onu esnetmek, şekillendirmek, beni bütünüyle kabul etmeye hazırlamak için daha çok zaman, daha çok fırsat olacaktı.

"Sen insanların en güzelisin," diye nefes aldım ve yüzümü göğüslerine gömüp önce birini, sonra diğerini emebilmek için onu daha da yukarı kaldırdım.

diğerini, her ikisini de avucumla sıkıca birbirine bastırdım, ta ki taşana kadar.

Sikim ayağının etrafını sararak ona doğru okşarken inledi. Islak bir ses çıkardı, doğal kayganlığım tenini işaretliyordu. Bu beni daha da sarstı, bana bir fikir verdi ve bir an sonra, sıcak ve ıslak olduğu yerde bir dokunaçı içime kaydurdım. Titriyordum zevk.

Çıktığında omurgasından aşağı doğru okşadım ve onu benim olarak işaretledim. "Ne kadar yumuşak, boyun eğen bir kız," diye

homurdandım, aklımı başımdan alan bir şeyle

şehvetin ötesindeydi, ihtiyacın ötesindeydi. "Seninle her şeyi yapmama izin vereceksin.

güzel delikler, değil mi tatlım? Seni doldurmama ve boşaltmama izin vereceksin, sonra da ben içine boşalana kadar seni çiğ çiğ sikeceğim, tamam mı?"

"Oh, Tanrım," diye yalvardı. "Evet! Hepsi, evet!"

"Çok mükemmel," diye fısıldadım, dilimi kulak memesini boyunca gezdirdim ve sonra kenarını ağızımda emdim.

Ona doyamadım.

"Ama önce banyoya," diye söze girdi. "Gerçekten işemem lazım."

Sakinleřtim, biraz mantıđım geri geldi. Evet, sonuçta plan buydu. Ama o kadar bitkin dūřmūřtūm ki, onun için o kadar delirmiřtim ki, kaybolmasına izin veremezdim.

"Kapıyı açık bırak ki seni izleyebileyim," dedim dūřünmeden.

Nefesi kesildi ve bunun kulađa ne kadar űrkūtūcū geldiđini fark ettim, ama geri alamadan Zoe bana arsızca sırttı.

"Tamam."

Her talebime her seferinde sōylediđi aynı kelimeydi. Yeřil gōzleri, biraz da meydan okuyan bir gūlūmsemeyle parlıyordu ve ben beni zorladıđını anladım. *Daha fazlasını* talep etmemi istiyordu.

Bu bir oyun muydu? Oynamaya hevesliydim.

Onu yere indirdim, yolda meme ucunu çimdikledim, dudađını okřadım, dokunaçlarımın ucuyla kalçasının kıvrımıyla alay ettim. O Titredi, sırtışı yūzünden kayarak muhtaç ve yalvaran bir ifadeye būrūndū. Onu bıraktıđımda, dengesini sađlamadan űnce ayaklarının űzerinde sallandı.

"Peki, devam et o zaman," dedim sessizce, gōzūmū kırpmadan onu izleyerek.

Dudaklarını gergin bir hareketle birbirine bastırdı ama bu aynı zamanda bir gūlūmsemeydi. Dōnūp banyoya girdiđinde, sođuk havada titreyerek kalçalarını kışkırtıcı bir řekilde salladı.

Tuvaletin űzerine ōmeldiđinde nefesimi tuttum.

Elbette yūzūnū duvara dōnūp bana sırtını ve gamzeli poposunu gōsterebilirdi. Ve tabii ki yapmadı.

İřerken bacaklarının arasındaki manzaraya baktım. muhteřem, pembe ve kırmızı sıcaklıđı, uzaktan bile gōrdūđūm yumuřaklıđı ve eřsiz, bűyűleyici řekli. Geniřçe ōmeldi, gergin olmasına rađmen en ufak bir űz-bilinç belirtisi gōstermeden bana dođru açıldı.

İlk defa birinin űnūnde bōyle iřiyor muydu? Bu onu tahrik etti mi? Beni tahrik etti. Onun her řeyini arzulayan bir hayvandım ve bu da onun bir parçasıydı.

İşi bittiğinde etrafına bakındı ve dudağını ısırđı. "Tuvalet kağıdı yok."

Akıcı bir řekilde ayađa kalktı ve banyoya dōndū. Onu izlemek için yaklařtım, Ama ben hāla dıřarıdaydım, kapının yanında sinsice bekleyen bir rōntgenciydim. Ellerini sođuk spreyin altında yıkadı, űnkū burada hiç sıcak su olmamıřtı ve sonra birazını avucunun içine alıp bacaklarının arasına gōtűrdű.

Hemen harekete
geçtim. "Ben

yaparım."

Doğruldu ve omzunun üzerinden bana baktı, gözleri kararmıştı.

"Tama

m." Tam arkasında durdum, sikim sırtının alt kısmına yaslanmıştı. Ta ki kıvrımı omurgasının tam şeklini alana kadar. Onu yakınımda tutarak, banyoya metalik bir şekilde çarpan spreye uzandım ve parmaklarımı ıslattım, dokunaçlarımı bacaklarının etrafına sararak onları daha da ayırdım.

Zoe duruşunu genişletirken nefesi kesildi. Islak elimi bacaklarının arasına götürdüm ve önce iç uyluklarında nazikçe gezdirdim.

yüzümü boynuna gömdüm ve onu içime çektim.

"Yıkanmalıyım," dedi titreyerek. "Saatlerdir bu kıyafetle yemek yapıyorum, kokuyor olmalıyım..."

"Mükemmel," diye sertçe araya girdim, ensesinin kenarından uzun bir şerit yaladım. "Yemek için yeterince iyi."

Titredi ve daha fazla su almak için uzandım, parmaklarımı önce onu ayırmadan üzerinde kaydardım. Köprücük kemiğinin omzuyla birleştiği yeri yaladım ve sonra yüzümü koltuk altına yaklaştırıp içine çektim.

"Vodyan," diye mırıldandı, sesi dehşete düşmüş gibiydi.

"Mükemmel," diye tekrarladım, elimi tekrar ıslatarak. "Senin olduğun her şey mükemmel."

Bu kez onu nazikçe ayırdım ve ıslak, ılık parmaklarımı sıcak teninin üzerinde gezdirdim. Burada çok yumuşaktı, çok istekliydi. Onun haritasını çıkardım.

tepkilerine göre ayarladım. Parmaklarımın ucuyla açıklığını daire içine aldığımda usulca iç çekti. Daha yukarılara çıktığımda nefesi kesildi ve ben de o yeri bulana kadar araştırdım.

İşte o küçük, nabız gibi atan kısmı, şişmiş ve muhtaçtı. Parmağımı keşfedici bir daire çizerek üzerinde gezdirdim ve titreyen bir iç çekişle bana doğru sarktı.

"Eskiden çok bencildim," diye fısıldadım, klitorisini derinlemesine, rahatlatıcı daireler çizerek ovuyor ve bundan hoşlanıp hoşlanmadığını izliyordum. "Ve şimdi, her şeyi öğrenmek zorundayım, çünkü kararlıyım, Zoe."

"Hangi konuda kararlıyım?" diye sormadan önce sesli bir şekilde yutkundu. "Seni o kadar çok boşaltacağım ki bir daha asla başka bir sik istemeyeceksin. ama benim."

Haykırdı, vücudu gerildi. Kaygan elimi ağzıma götürdüm ve parmaklarımı ağzımın içine çektim. Bana geniş ve şaşkın gözlerle baktı,

yüzünü bana döndü.

"Gerçekten de yenecek kadar iyisin," diye mırıldandım gülümsemeden, gözlerinin içine bakarak. "Seni yiyebilir miyim?"

Sustu, çenesi gevşedi. Bir süre şaşkın bir sessizlik oldu ve sonra sııttım, alçak bir kahkaha atarak keskin dişlerimi gösterdim.

"Psikoloji," dedim, yüzünü yukarı çevirmek için başının arkasını kavradım. "Bu sefer nefes nefese 'tamam' demek yok, tamam mı? Öp beni, seni tatlı şey."

Ağızına derin bir şekilde sahip olurken cevabını beklemedim, susamış bir öpücük. Onu yemek istiyordum ya da öyle hissettiren bir şey. O benim olmalıydı, her şeyiyle. Sanki tüm hayatım boyunca onun, benim utanmaz, güzel, güven dolu Zoe'min ortaya çıkmasını beklemiştim ve şimdi tüm bastırılmış ihtiyacım ona odaklanmıştı.

Bu beni korkutuyordu ama aynı zamanda kaçınılmazdı. Nasıl yapacağımı bilsem bile durduramazdım.

"Hepsi senin suçun," dedim, titreyip inleyene kadar boynundan aşağı öptüm, parmakları terazimi kavradı. "Her şeyi halletmiştim ama sonra sen geldin ve her şeyi paramparça ettin. Ve şimdi ben varım, iyi ya da kötü. Artık ben varım."

"Anlamıyorum!" diye boğuk bir ses çıkardı, elimde kıvranıyordu.

"Sorun değil. Yapacaksın," diye söz verdim, tekrar ağızına kadar öptüm. "Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?"

Çılgınca başını salladı ve açgözlü kalbim hayal kırıklığıyla çarptı. Ama şimdi değilse başka bir zaman.

"İğne oldum. Bir ay daha geçerli." Daha fazla alamayacaktı.

"Ben temizim," diyerek tenine bir öpücük kondurdum.

Her ay seks randevumdan bir hafta sonra test yaptırıyordum. Bu, rejimimin titiz bir parçasıydı.

"Ben de," diye iç geçirdi, ensemini tutarak. "Ee, Vodyan?" "Evet, tatlım?"

Zorlukla nefes alarak geri çekildi ve öpücüklerimle kızarttığım dudaklarıyla bana muzip bir gülümseme verdi.

"Beni yiyemezsin, ama beni *dışarıda* yiyebilirsin."

BÖLÜM 18

Zoe

I Ne olduğunu anlamamıştım ama hoşuma gitmişti. Sanki kabuğu, zırhı, tüm bariyerleri ve savunmaları paramparça olmuş ve benim için doymak bilmeyen bir iştahla aç, çılgınca tutkulu canavarı ortaya çıkarmıştı. Bu korkutucu olmalıydı. Korkutucu derecede yoğundu, her dokunuşu, her öpücüğü, her kelimesi sahiplenici ve ateşliydi ama korkmuyordum.

Daha da fazlası, onu içime çektim. İçimde az dokunulmuş, az sevilmiş, az takdir edilmiş tüm o yerleri besledi ve ben de daha fazlası için açgözlülükle hepsini içime çektim.

İkimiz arasında Vodyan dokunulmaya daha aç biriydi ve ona ne kadar sarıldığımı, okşamalarını ne kadar arzuladığımı görünce şok oldum. Ve o da *verdi*. O kadar cömert ve açık bir elle verdi ki, benimle aynı dili konuşuyordu.

onun yapabileceğini düşünmemiştim.

"Ah, bu güzel küçük amcığı yiyeceğim," diye söz verdi, beni gelini gibi banyodan çıkarırken. "Seni nasıl boşaltacağımı bulana kadar yemeye devam edeceğim, bu saatler sürse bile. Bana yardım etmene izin yok."

Başım dönüyordu, şehvet ve kafa karışıklığı beynimi yavaşlatıyordu. "Ne?" "Kıpırdama," dedi, dokunaçlarını kalçalarımın doladı ve

koltuk altlarımda bir korse giyene kadar.

Dokunaçlardan biri dizimin altına dolandı ve bacağımı yana doğru çekti. Hafifçe, açık bir avuç içi ile amıma tokat attı. "Ve benim olana dokunma."

Tanrım. Onun benim suskunluğumla aynı kişi olduğuna inanamıyordum.

Üç kelimeyi zar zor bir araya getiren bir koruma. Yine de anlamlıydı. Bu sözü daha önce de duymuştum - sessiz olanların en kötüsü olduğu hakkında.

Mümkün olan en iyi şekilde en kötüsüydü.

"Tamam," diye boğuk bir ses çıkardım.

Başım ve omuzlarım dokunaçları tarafından yastıklanana kadar beni geriye yatırdığında şoktan haykırdım. Bacaklarımı kaslı omuzlarına bağladı ve beni koklarken burnunu kalçalarımın arasına gömdü.

"Siktir!" Nasıl koktuğumdan utanamayacak kadar azmış bir halde boğuldum.

"Evet. Çok sikilebilir," diye doğrudan dudaklarıma doğru konuştu, dudakları benimle alay ediyordu. "Çok güzel." Uzun bir yalamayla beni açmaya çalıştı. "Çok lezzetli."

"Tanrım!" Titreyerek haykırdım. "Sen çok... çok..."

Doğru kelimeyi bulamadım ve bana karşı gülümsedi, gözleri kalçalarımın arasında elektrik mavisi parlıyordu.

"Sana da gelecek," dedi yumuşak bir sesle, uzun bir yalama için daha eğilerek. "Bana da öyle oldu."

Anlamadığım başka bir şey daha vardı ve boşverdim. Muhtemelen beynim buna uygun değildi ya da belki de bir tür şifreyle konuşuyordu. Önemli değildi, çünkü ağzı klitorisimin etrafında mühürlenmişti, emiyordu. Nazikçe ve dokunaçları göğüslerimin üzerinde kayarak her bir meme ucunu bir emicinin içine çekti.

Topuklarımı sırtına saplamaya çalışarak bir çığlık attım ama ayak bileklerim de dokunaçlar tarafından kavranmış ve vücudundan uzak tutulmuştu. O

Kalçalarımı ellerinin arasına aldı ve düşecekmişim, şehvetinin derin, geniş gölünde boğulacakmışım ve bir daha kendimi bulamayacakmışım gibi hissettim. Kendimi sabitlemek için belimdeki dokunacı kavradığımda, klitorisimin etrafında mırıldandı.

"İstediğin kadar sıkı kavra, güzel şey. Tamamen seninim."

Ben inledim, o da inledi, özür dilemeden ve istekli bir şekilde geri çekildi, uzun, susamış yalamalarla beni tattı. Dili içeri girene kadar açıklığının etrafında döndü ve ben kemerli ve ayaklarımı tekmelemeye çalıştım, ama beni tamamen kısıtladı.

"Siktir," diye yemin ettim. "Lütfen! Yapmak zorundayım... Yapmam gerek..."

Ama neye ihtiyacım olduğunu bilmiyordum, tek bildiğim içimdeki ateşli, güçlü gerilimin baş edilemeyecek kadar sıcak olduğuydu. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

hiç bu kadar dikkatle yutulmamış, hiç bu kadar kesin bir şekilde emredilmemişti.

"Benim lezzetli kızımın gelmesi gerekiyor," diye konuştu, sesi çuval gibi, hırıltılı ve soğuktu. "Zavallı sevgilim. Kötü mü? Söyle bana."

"Sen delisin," diye hıçkırdım, emicileri meme uçlarımda etrafında daha sert titreşirken, ağzı dilinin uzun bir hareketiyle klitorisime geri döndü.

"Sadece beni öyle yaptığın için," diye cevap verdi ağzıyla, ses torbasından çıkan sestten daha sıcak ve zengin bir sesle.

"Ne yaptım ben? Siktir, durma! Durma!"

Beni sertçe emerken ıslak ve kaygan bir şey açıklığımı dürttü, hafifçe içeri itti. Vodyan durmadı. Yumuşak yeşil bir parıltı cevap verdiğinde kalçalarımın kenarlarını yıkadı.

"Beni kırdın, Zoe. Geri dönüşü yok."

Amımdaki basınç arttı, kalın, esnek bir uzunluk beni ağzına kadar doldurana kadar içeri itti, açıklığım etli etin etrafında gerildi.

Artık ses çıkaramıyordum. Boğazım düğümlenmişti, ağzım sessiz bir çığlık halinde sonuna kadar açıktı ve ya boşalacağımı ya da öleceğimi biliyordum, çünkü başka çarem yoktu. seçenek.

Beni daha sert emdi, dilini etrafımda gezdirirken, amıma gömülü dokunaç beni eşit itişlerle becerdi.

Milyonlarca tutarsız parçaya ayrıldım, kelimeler olmadan hıçkırığa hıçkırığa ağladım, vücudum olması gereken en mükemmel form gibi hissettiren gergin bir kemerdi.

Kulaklarıma hücum eden kanın arasından, bir sonsuzluk sonra bitene kadar beni emmeye ve sikmeye devam ederken memnuniyetle mırıldandığımı duydum.

Gevşek, sessiz ve doymuş bir şekilde düştüm ve Vodyan geri çekildi, dokunacı hareket etmeyi bıraktı, içimin derinliklerine gömüldü.

"Çok uzun sürmedi," dedi hafif bir hayal kırıklığıyla. "Sen pis bir kızsın, benim değerli şeyim. O kadar mükemmelsin ki."

"Kirli... ve mükemmel?" Beline sarılıncaya kadar beni yavaşça çevirdiğinde, hala artçı şoklarla spazm geçiriyordum.

Dokunacı dışarı kayarken amım çaresizce hiçbir şeyin etrafında kenetlenmedi. O kadar kötü titriyordum ki, muhtemelen kendi başıma ayakta duramazdım, ama o

Beni tuttu ve her hareketimi kontrol etti. Endişelenmeye gerek yoktu, bu yüzden içimde parlayan, doygunluk hissine teslim oldum.

"Mmm," diye mırıldandı ve beni bir öpücük için yukarı kaldırdı. Alt dudağımı yaladı, ağzımın köşesini öptü ve geri çekildi. "Benim için mükemmel."

"Tamam," diye fısıldadım.

"Şimdi sevişeceğiz, güzel kızım. Ya da ben seni becereceğim. Kabul etmekten başka bir şey yapmayacaksın."

Dünyayı sarsan böyle bir orgazmdan sonra tekrar azgın hissetmek imkânsızdı ama yine de hissettim. Gözlerinin içine merakla baktım, berrak mavinin derin göllerine daldım.

"Büyük bir sikin var," diyebildim, bu endişe sisli mutluluğumu aşmayı başarmıştı. "Tam olarak sığmayabilir. Özellikle ikinci yarısı."

O beyaz, keskin dişlerini göstererek sırttı ve sıcak ve ıslak bir şey kuyruk sokumumdan aşağı kayarken düşünce trenini kaybetmeden önce kendime beş puan verdim.

"Endişelenme, Zoe. Ben her şeyi halledeceğim," dedi ve gülünç bir şekilde bu kadarı yeterliydi.

Ona bu kadar güveniyordum. Bu gerçek olamazdı.

"Ama her şeyin bir sırası var," diye mırıldandı ve beni kendime yaklaştırdı.

yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm. "İkinizin de tatlı deliklerini dolduracağıma söz verdim, değil mi? Benim için nefes al."

Anala yabancı değildim ve zaten beni orgazmı rahatlatmıştı, bu yüzden dokunacının içeri girdiğini hissettiğimde, içeri girmesine izin vermek için eğildim. Bu

İçime kayd, beni gerdi ve ben haykırdım, tırnaklarım onun pürüzsüz, parıldayan pullarında kayıyordu.

"İşte," diye mırıldandı, titreyerek. "İçiniz çok sıcak, Tatlım. O kadar kaygan yaptım ki, hemen girdi. Çok iyi hissediyorsun. Çok iyi. Siktir, izin ver..."

Beni yeniden düzenleyerek kalçalarımı gövdesinden hafifçe uzaklaştırdı, ta ki am dudaklarımın arasında başka bir ıslak uç titreyene kadar.

"Ah, kahretsin," diye nefes aldım, her tarafım titriyordu.

"Seni böyle sıcak tuttuğumda, tüm vücudum sikişmeye hazır hale geliyor," diye mırıldandı, diğer kaygan dokunaç amımda kayarken, kışkımdaki hafifçe kıpırdandı, gerçekten itmedi. "Bunu her yerde hissediyorum. Acaba dokunaçlarımla seni becererek boşalabilir miyim? ama bunu başka bir gün denememiz gerekecek. Bugün sikimi alacaksın."

"Tamam," dedim hemen, kelime yarıda kesildi çünkü amımdaki uzunluk daha derine itti.

"Ne kadar tatlı bir şekilde her şeyi kabul ediyor. Söyle bana, tatlım. Sen de 'tamam' diyecek misin, seni ölene kadar becermek istediğimi söylediğimde?

Hamile mi? Çok kolay olurdu. Türlerimiz uyumlu olmanın ötesinde. Çocuk

istiyor musun?"

Kıçımdaki dokunaç hareket etti, çekilmeden önce biraz daha derine itti. Titrek bir "evet" diye inledim.

Evet, çocuk istiyordum. Bu yüzden hayatımı çocuklara adadım, değil mi? Ama hiçbir erkek bir aile kurmak için doğru kişi değildi.

"Evet, öyle," dedi adam, sesi daha alçak, daha aç bir aralığa düşerek. "Benim için bebekler doğuracak mısın, güzel kız? Benim olur musun sonsuza dek?"

"Tamam," dedim, o kadar sayıklıyordum ki ne dediğimi, onun ne dediğini tam olarak kavrayamadım.

Tek bildiğim her şeyin tam olarak doğru olduğuydu: sözleri, dokunuşu, beni her yönden saran okşamaları.

"İşte benim kızım," diye inledi ve büyüleyici bir öpücük için eğildi.

Çılgınca sallandım, onu özensiz bir şekilde öptüm, bedenim ve beynim temel bir düzeyde bağlantısızdı. Kontrolden çıkmıştım.

Kısa süre sonra, kaygan bir dokunaç ucu arka deliğimi tekrar dürttü. Tekrar içeri girdiğinde inledim, öncekinden daha kaygan ve sıcaktı. Ben itiraz edencesine homurdanana kadar daha da derine itti. Ucu yeterince dardı, ama hızla genişleyerek daha geniş bir çevreye dönüştü.

"Sana daha fazlasını almayı öğreteceğim," diye mırıldandı, titreyen bir eli saçlarımı yumuşatırken. "Çok iyi. Çok cömert. Hiçbir fikrin yok. Hiç kimse... Hiç kimse. Senden başka kimse."

Sıcak karıncalanmalar omurgamdan aşağı inerek beni güçsüzleştirdi.

Başımı salladım.

Sarsılarak, açık ağzımı onun pullarına bastırdım, aç nefesler yuttum. İçimdeki uzunluklar birbirinin yerine geçebilen bir ritimle hareket ediyordu. Biri daha derine ittiğinde, diğeri geri çekiliyordu ve sürtünme çılgıncaydı.

Dikişlerim patladı ve her itişte, çenem gevşeyene, beynim gevşeyene kadar sadece bir inç daha derine inmeye çalıştı gibi görünüyordu. umutsuzca gerçekliğe tutunmaya çalışıyorum.

Kahretsin, *tka* basa doydum.

Kukumdaki dokunaç, emicilere kadar hafifçe döndüğünde Ön duvarıma bastırıldığında haykırdım, sürtünme anında *daha da arttı*. Daha derine ittiğinde inledim, kelimeler olmadan yalvardım.

Ve emiciler kilitlendiğinde, kemerli ve sızlandım, Bu şeyin neden bu kadar *iyi* hissettirdiğini anlayamıyordum. Sanki... Sanki *alttan* klitorisimi emiyorlardı.

İtişler sığlaştı, küçüldü, emişi ortadan kaldırmadan bana sürtünme sağlayacak kadar hareket etti. Vodyan saçlarımı ve ensemini okşadı.

Titrek bir elle, vücudu güçlü, kaslı etten sonsuz ipler halinde etrafımda dalgalanıyordu.

Birkaç hamle daha yaptıktan sonra tekrar havalandım ve terazisine hıçkıra hıçkıra boşalmaya başladım.

"Lanet olsun! Daha fazla bekleyemem."

Onun elinde bir bez bebek, mutluluk ve sudan bir varlıktım. Amımdan çıktığında zar zor iç çektim ve beni aşağı indirip sikini içime soktuğunda, bunu kelimelere dökemeyecek kadar mutlu bir şekilde gülümsedim.

"Doğru, benim için gülümse. Seni çok mutlu edeceğim," dedi, kelimeler hızlı ve ateşli bir şekilde geliyordu.

Yarisına kadar soktuğunu görmek için zamanında aşağı baktım, üst çatalın çıktığı yerde durdu. Bu itme ile klitorisime karşı düzleşti ve sonra beni *ovuşturdu*. Mini bir dokunaç gibi.

Zavallı, aşırı hassas, yanan klitorisim bir şekilde temastan zevk aldı.

"Uh-oh," dedim, gözlerimi yavaşça kaldırıp bana baktığını gördüm. yüz.

Dudakları ayrılmıştı, gözleri geniş ve parlaktı ve kulakları çılgınca çırpındı.

"Çok tatlısın," diye mırıldandım, kulağına dokunmak için uzandım.

Bileğimi nazikçe yakaladı ve avucumu omzuna yerleştirdi.

Köprücük kemiğinde kalp atışlarının yankılarını hissettiğimi fark ettiğimde irkildim.

"Kıpırdama," dedi boğazı düğümlenerek.

Tüm kontrolü ve emir veren, kendini kaptırmış tavrı gitmişti.

Gözleri korku ya da merakla açılmıştı, durgun yüzü her nasılsa daha önce hiç görmediğim kadar genç ve açıktı. Başımın yan tarafını kavradığında eli sertçe titredi, parmakları saçlarıma dolanana kadar bana doğru kasıldı.

"Hiç böyle hissetmemiştim," dedi, sesi kırılabilir ve sıcak bir şeyle gergindi.

Titreyerek başımı salladım, çünkü haklıydı. *Hiç* böyle hissetmemiştim. Acaba şimdiye kadar yanlış şekilde mi seks yapmıştım diye düşündüm. Neden böyle hissettiğimi

Bu çok daha fazlası gibi geldi. Dokunaçlar bile değil, tarif edilemez, kutsal bir şeydi.

Etrafımdaki tutuşu sıkılaştı, kaslı uzuvları kalçalarımı, ortamı ve boynumu sardı, kıcımdaki uzvu yavaşça iterken

Yavaşça neredeyse tamamen dışarı çekti ve klitorisimi okşayarak tekrar içeri kaydırıldı.

"Kahretsin," diye nefes aldım, titreyen, mutluluktan uçan kaslarımda yeniden gerginlik oluştu. "Sen... Ben dağılacağım. Yapamam."

"Şşşt," dedi, alnını alnıma bastırarak, o kadar yavaş hareket ediyordu ki, daha hızlı gitmesi için çığlık atmak istedim, böylece bitecekti.

Tüm sinir uçlarım gerilmiş, her yerim açık ve çıplaktı. Beni ondan ayıran hiçbir şey yoktu. Sanki derim, kaslarım ve kemiklerim yok olmuştu ve biz ruh ruha, dayanılmaz derecede yakındık.

"Çok iyisin," diye uzun, acı dolu bir iniltiyle boğuldu. "Benim için al. Sadece biraz daha."

"Tamam," diye fısıldadım, tekrar içeri ittiğinde, patlayacak gibi hissedene kadar beni her iki delikten de doldurdu. "Ama yapamam."

"Şşş, şşş, şşş." Beni zorlayıcı bir şekilde susturdu, aleti içimde durgun bir rahatlıkla sürükleniyor, dokunaçlarını ince bir duvarın içinden geçiriyordu.

akıllara durgunluk veren bir sürtünme içinde. "Yapmak zorundasın, çünkü sen tek kişisin. Senden başka kimse yok. Bu yüzden yapmak zorundasın. Tamam de, sevgilim."

"Tamam," diye hıçkırdım.

"Çok mükemmel."

Daha sert itti, omurgamda acı veren bir zevk sarsıntısı oldu. Kendimi kaybetmişim, dilim benden uzaklaşıyordu. Ona durması, devam etmesi, boğulmama izin vermemesi, beni doldurması, derisinin altında sürünmeme izin vermesi, asla gitmeme izin vermemesi için yalvardım.

Her talebimi kabul etme sırası ondaydı, ta ki her sarsıcı itiş iniltili bir "tamam" ile noktalanana kadar. Çıkardığı seslere doyamıyordum, o kadar şehvetli ve tutkuluydu ki, beynimin derinliklerindeki bir noktayı gıdıklayan erkek inlemeleri ve sızlanmaları, dayanamayana kadar daha sıkı sarılmama neden oluyordu.

Şimdi beni sertçe beceriyordu, tüm vücudum onun sıkı kavrayışında sarsılıyordu ve klitorisime tam olarak vurduğunda, zevkini inleterek, paramparça oldum. Vücudum parçalara ayrıldı ve geriye sadece o ve beni yakıp yok eden mutluluk kaldı.

Daha sert ve daha sert, durana kadar beni becerdi, vücudu sert bir gerilim sarmalıydı, kendini daha da derine itmeye çalışarak sarsıcı, acı verici itişlerle kendini içimde geçirdi. Sıcak dölünün içimi doldurduğunu hissettiğime yemin edebilirim, sikişinin her darbesi içimi kendisiyle kaplayana kadar bana daha fazlasını veriyordu. Sakinleştğinde, zor nefes aldığı anda, onun

bitti. Ama bir saniye sonra derinden inledi, daha sert titriyordu. Sıcak bir şey karnımın alt kısmını kapladı ve tenime yapıştı.

"Kahretsin," dedi dişlerini sıkarak, titreyerek. "Ben hiç... Zoe... Sen ilksin..."

Ne demek istediğini anlamamıştım, ama bunun bir önemi yoktu, çünkü o

Beni ona doğru bastırdı, karnımdaki jel benzeri ıslaklık ikimize de yapıştı. İçimde kaldı, beni tutarken titriyordu ve ben de titriyordum, onun kucağında rahat ve güvendedim.

"Benim kızım," diye mırıldandı saygıyla saçlarıma. "Sonsuza dek benim."

BÖLÜM 19

Vodyan

Z Bana öylesine sarılmıştı ki, vücudunun bir santimi bile görünmüyordu, sadece yüzü, göz kapakları ağırlaşmış, ağzı kıvrılmıştı. yumuşak, durgun bir gülümseme. Ben de onun içindeydim, bir dokunaç döllerimi içeride tutmak için amını tıkıyordu. Bu şekilde olmak zorundaydı. İçgüdülerim buna izin vermezdi.

Aramıza mesafe koymak için.

Suyumuz ve yemeğimiz vardı ve tekrar işedi, dokunaçlarım onu destekliyordu, çünkü çok sert titriyordu. Ona dokunmadan duramıyordum.

"Nasıl hissediyorsun bebeğim?" diye sordu, eli kıpırdanıyordu. Büyük, titreyen bir emiciyi okşamak için sargılarımın altında bir yerde.

"Yardıma oldu mu?" "Oh, evet. Yardımcı oldu," dedim, parmak eklemimi kaşının üzerinde gezdirerek.

hayranlıkla.

Çok güzeldi. Başlangıçta bunu fark etmemiştim - o zamanlar idare ederdi sanırım. O benim insan müdürüm olduğu ve başka bir şey olmadığı için görünüşü hakkında fazla düşünmedim bile.

Ama şimdi, o benim evrenimin merkezidi. Onun her bir parçası, gözünün köşesindeki küçük bene kadar her bir detayı beni benden alıyordu. büyülendim.

Gülümsemesi genişledi ve o çok takıntılı olduğum köpek dişini ortaya çıkardı. "Sevindim," dedi usulca. "Sen... Sen iyi hissetmeyi hak ediyorsun. Olmak için

Mutlu. Ve özgür. Dünyadaki en iyi şeyleri hak ediyorsun."

"Sen dünyadaki en iyi şeysin," dedim hiç düşünmeden.

Özgürce konuşmak çok doğaldı. Dilim gevşedi ve Bir şekilde, beynimle ses tellerim arasındaki yol kısaldı.

Zoe söz konusu olduğunda önemli ölçüde. Ne düşündüğümü söylememi güvenli hale getirdi. Yine de nasıl cevap vereceğini merak ederek ürperdim.

"Sen de," dedi keyifli bir iç çekişle ve kalbimin titreyerek kekelemesine neden oldu. "Bebeğim, ben... Hiçbir fikrin yok. Ne kadar iyisin. Ne kadar ateşli. Bu dünyanın dışındasın."

"Güzel," dedim rahatlayarak.

"Ama benim hakkımda her şeyi bilmiyorsun," diye devam etti, daha rahat bir şekilde yerleşti, ayak parmakları içimde bir yerlerde esniyordu etrafına yığılmıştı. "Son derece yapışkanım. Sarılmaktan bahsediyorum, bebeğim. Sürekli dokunmaktan. Benden bıktıktan sonra bile günde birkaç kez seks. Bu geçmişte hep anlaşılmayı bozan bir şeydi, biliyor musun? Görünüşe göre, çok muhtacım, çok azgınım, çok her şeyim."

İnanılmaz bir şekilde güldüm, zevkle iç çekene kadar uzuvlarımı nazikçe üzerinde kaydırdım. İçine de birkaç kez pompaladım ve kırık bir şekilde inledi, sıkı kucağımda sırtını eğmeye çalıştı.

"Sen yapışkanlığın ne demek olduğunu bilmiyorsun. Kelimenin tam anlamıyla tuvalete yalnız gitmene izin vermeyeceğim," dedim, içimi garip bir gurur kapladı.

Görünüşe göre geçmişinde hiç kimse onun ihtiyaçlarını karşılayamamıştı. O zaman onu yanımda tutmak için başka bir yolum vardı, çünkü benim kızım asla seks ve sarılma istemezdi.

Çünkü *ben* de ona dokunmaya devam etmek için yanıp tutuşuyordum. Ona söylediğim gibi, o beni kırdı. Belki de hayatım boyunca dokunmaya ve yakınlığa ihtiyacım olmadığını düşünerek kendime yalan söylemişim ve o bu yalanı ortaya çıkardı.

Ne olursa olsun, şimdi o şeylere sahip olabilseydim, açgözlülükle alırdım.

ondan. Onun açık sözlülüğünden ve cömertliğinden yararlanmayacağımı düşünüyorsa aklını kaçırmış demektir.

"Bunu şimdi söylüyorsun," dedi, sesine bir parça hüzün karışmıştı. "Ama bundan altı ay sonra..."

"Seni taşıyacağım ve ne zaman istersen sikeceğim. Muhtemelen daha fazla. İçimde bir canavarı uyandırdın, tatlım," dedim, ne demek istediğimi kanıtlamak için içine girdim. "Anlamış gibi görünmüyorsun. Yaptığın şey... Bu bir ömür boyu hapis cezası. Benden kurtulamayacaksın."

"Ben ne yaptım?" diye fısıldadı, sert bir nefes verirken gözleri parlıyordu ve titremeye başlamıştı.

Aletim ısındı, ama ona sadece zevk vermekle yetindim.

Şimdi.

"En derin sırrımı içimden çekip çıkardın," dedim ve o haykırana, kasları kasılana kadar acımasızca derine ittim.

izinsiz giriş. "Beni kendine bağladın. Beni hiç kimsenin istemediği bir şekilde *istiyorsun*. Oyun bitti, güzel insan. Gitmene izin vermeyeceğim."

Dokunaçlarımı daha önce onu paramparça eden şekilde çevirdim. Bu bir şans eseri idi ve emicilerimin onun *içinde* bu şekilde kilitleneceğini bile bilmiyordum, onu bu kadar sert boşaltacağından bahsetmiyorum bile. Ama artık biliyordum ve bu bilgiyi acımasızca kullandım.

"Siktir!" diye bağırdı, mutlak bir güven jestiyle boğazını bana gösterene kadar boynunu geriye doğru eğdi. "İşte böyle! Oh, işte böyle!"

Sırıttım ve elimi istekli uzuvlarımın kıvranan kütlesinin içine soktum, ta ki uyluklarının tepesini ve bir anlık beceriksizlikten sonra klitorisini bulana kadar.

"Hayır, hayır, hayır," diye bağırdı, her tarafı titriyordu.

Bunu anlamam bir anımı aldı ve donakaldım, irkildim ve anında pişmanlık duydum. Onu incitmiş miydim?

"Hayır, durma," diye miyavladı acınası bir şekilde, kalbim burkuldu. "Hayır dedin." Kafam karışmıştı ve hâlâ hareket etmiyordum.

"Çünkü çok iyi!" diye boğuldu. "Lütfen, görmezden gelin! Tut Gidiyoruz!"

Gözlerimi kırıştırdım, emin değildim ama o acı dolu bir ses çıkardı, ve bu beni harekete geçirdi. Yine de onu nazıkçe becerdim, dikkatlice klitorisini okşadım. Hayal kırıklığıyla hırıltılı bir ses çıkardı.

"Daha sert."

Ama hızlanmadım. "Zoe, hayır dediğinde seni görmezden gelmemi istiyorsan, sana zarar verip vermediğimi anlamaman başka bir yoluna ihtiyacım var. Senden daha büyük ve daha güçlüyüm. İstemediğin sana zarar vermemin pek çok yolu var."

"İyi!" diye tükürdü, gözlerini açarak bana kötücül bir bakış fırlattı. Geri çekildim. Bana çok kızmıştı.

"Benim güvenli kelimem tabasco ve eğer beni hemen boşaltmazsan, seninle bir daha asla konuşmam!"

Şaşırmış bir halde ona baktım, ta ki o şirin hırıltısını çıkarana kadar, tamamen tehditkâr olmayan bir şekilde. Güldüm, dokunaçlarımı derine iterken klitorisini daha hızlı ovuşturdum, emicilerin kilitlenmesine izin vermeden önce onu tamamen doldurdum.

"Kızginken çok tatlı oluyorsun," dedim ona, klitorisini deneysel olarak çimdikleyerek.

Uluyarak eğildi ve ben de geniş bir sırtıyla başımı salladım. "Ne açgözlü bir kız," dedim, bir emici onu bulana kadar ayarladım meme ucu. "İğrenç, dediğim gibi. Şimdi ne yapmak istiyorum biliyor musun? Seni o kadar çok boşaltacağım ki bu kelimeyi gerçekten kullanacaksın. Bu eğlenceli olurdu."

"Yapabilirsin... deneyebilirsin..." diye nefes aldı, sonra titreyen, inleyen bir kadın yığınınna dönüştü.

Tatlı amcığı dokunacımın etrafında kasıldı ve ben çekip onu yukarı kaldırmadan önce sürmesine izin verdim, bacaklarını kalçalarımaya sarılacak şekilde düzenledim. İçine doğru ittim, hâlâ sonuna kadar girmemiştim ama en iyisi buydu.

Eğer fişimi onun içine sokacaksam, o zamana kadar doğum kontrolünü bırakmış olsa iyi olur.

"Şimdiden mi?" diye nefes nefese boynuma sarıldı ve ben de kendimi güçlü hissederek güldüm.

"Denememi söylemiştin."

Zevkten titreyerek, kayganlaştırmak için içime bir dokunaç kaydardım ve yumuşak bir kayma ile kıcına girdim.

Başını geriye attı, terlemiş ve lezzetli bir şekilde kızarmıştı.

Onu sertçe becerdim, içine boşaldım ve sonra beş orgazm sonra teslim olana kadar dokunaçlarımla onu becerdim.

"Tabasco! Lütfen! Tabasco!" diye umutsuzca haykırdı, onu boşalttıktan hemen sonra ağzımı şişmiş, titreşen klitorisinin etrafına koyduğumda.

Gülümsedim, onu sarsan nazik bir öpücük verdim ve onu bıraktım, doymuş bedeninden çekildim. Benim yatağıma gömülmüştü, o kadar rahatlamıştı ki tüm kasları yumuşamıştı, nabızı çıplak boğazında çılgınca atıyordu.

Yine de devam edebilirdim. Hiç bu kadar doyumsuz olmamıştım daha önce. Ama aynı zamanda tüm hücrelerimi saran derin ve ısıltılı bir şekilde tatmin olmuşum. Çok iyi hissettirdi ve bu ezici, her yerde bulunan rahatlık içinde ona her şeyi anlatma isteğini buldum.

"Büyükbabam bir ayrılıkçıydı," dedim terli saçlarını yüzünden okşayarak. "Son kalanlardan biriydi. Ayrılıkçı ilkelere deliliğe varan bir şekilde inanırdı."

"Ayrılıkçı nedir?" diye mırıldandı.

"Organize toplumun kusurlu mantık ve zayıflık üzerine kurulu olduğuna inanan biri. Buna *çürüme* diyordu. Ona göre, vodnikler lamyalar

gibi yaşamalıydı. Bir bakıma onlara saygı duyuyordu. Lamialar anarşisttir.

Kanunları yok ve yüzeydeki kanunlar buraya çok az ulaşabildiğinden, türlerimiz kendi kendilerini yönetiyor."

Başını salladı. Uykulu olduğunu düşünmüştüm ama bana bakarken gözleri parlak ve meraklıydı.

"Yani deden toplumun dışında yaşamayı mı seçti?"

Başımı salladım. "Öyle yaptı. Aptalca bir seçimdi, lamiaların yedikleri etin duyarlı bir türden gelip gelmediğini umursamadıklarını düşünürsek. Onlar avlanır

Ama büyükbabam bağnaz biriydi. Kızı doğduktan kısa bir süre sonra ailesini şehir dışına götürdü, böylece kız büyümeyecekti. medeniyet tarafından *zehirlendi*."

İçimdeki gerilim büyüdü, büyükbabamın neden olduğu gereksiz acıya karşı öfke uğulduyordu. Hepsi onun suçuydu ama onun seçimleri olmasaydı ben doğmayacaktım. Ne ironi ama.

Zoe sessiz ve hareketsizdi, tam da ona ihtiyacım olduğu gibi. Artık uyarılmasına bile gerek yoktu. Kalbimde minnet duygusu kabardı ve onu okşadım.

Saçlarını şefkatle.

"Karısı bir yıl sonra lamyalar tarafından parçalandı. Bu onun akıl sağlığından geriye ne kaldıysa paramparça etti. Hatayı kendisinde bile görmedi - lamyalar en büyük düşmanı oldu. Kızını tamamen izole bir şekilde büyüttü ve ona annesinin intikamını almak için lamiaları öldürmeyi öğretti. Ona nasıl davrandığını bilmiyorum, çünkü onu seviyordu, ama benimle olduğu gibi bir şeyse, kaçmasına şaşmamalı."

Zoe eşit bir şekilde nefes aldı, gözleri tamamen açıktı, dudakları birbirine yapışmıştı, vücudu yumuşak ve hareketsizdi. Gözlerimi kapatarak derin bir iç çektim.

"Şehre kaçtı. Tam olarak ne olduğunu bilmiyorum, çünkü büyükbabam bana hiç anlatmadı, ama bir yıl sonra bir bebekle ona geri döndü. On altı yaşındaydı. Hamile kaldığında on beş yaşındaymış."

Zoe yutkundu, belli ki sıkıntılıydı, ama neye bulaştığını anlaması için gerçeği tamamen açıklamak istiyordum. A Hastalıklı bir merak beni de harekete geçirdi. Sonunda iğrenecek ve beni uzaklaştıracak mıydı? Bu neye mal olacaktı?

"Başımdan beri benden nefret ediyordu. O zamanları pek hatırlamıyorum, çok küçüktüm ama bazı belirsiz hatıralarım var. Açlık ve soğuk. Çaresizlik. Kesin bir şey söyleyemem ama yıllar geçtikçe Ya annem benim ihtiyaçlarımla ilgilenmek istemedi ya da nasıl yapılacağını bilmiyordu ya da daha büyük olasılıkla annem onu yasakladı. Beni yeterince beslemesine izin verilmediyse ya da

Beni tutun... Bende yanlış olan her şeyi göz önünde bulundurursak bu mantıklı olurdu."

"Senin hiçbir sorunun yok. Sen mükemmelsin," diye fısıldadı Zoe kısık sesle.

Başımı salladım ve onu reddettim.

"Hayır, değilim ama olacağım," diye söz verdim ona.

Bana karşı çıkmadı ve bunun için minnettarım. Beni dinleme şekli çok yardımcı oldu. Beni nasıl hissettiğim için yargılamadı ve bu da ona dürüstçe göstermemi sağladı.

"Bu ev onundu," diye devam ettim bir anlık sessizlikten sonra.

"Karada yaşamak büyük bir avantajdı. Gölün derinliklerinde birkaç saklanma yeri, kulübesi vardı ama lamiaları avlamayı kendine görev edindiğinden beri onu geri avladı. Lamialar yüzeye çıkmayı sevmedikleri ve karada çok daha zayıf oldukları için burada yaşamamız için baskı yaptı. Ama ben çok gençtim. henüz."

Soğuk odanın etrafına bakındım, taşların arasındaki paslı çatlakları hemen fark ettim, buralara halatların metal kancaları takılmıştı. Ben Bu evin benim olduğunu iddia ettiğimde onları çıkardım, ama pas lekeleri ele verdi.

"Biliyor musunuz bilmiyorum ama bebek vodnikler sadece Su altında. İnsan-vodnik melezleri için de aynı şey geçerli, çünkü vodnik ırkı esasen bir insan-vodnik melezidir. Bu yüzden biz... insanlarla üreyebiliyoruz."

Hiçbir şey söylemedi, beni ürperten kararlı bir açıklıkla bana bakıyordu. Destekleyici bir nefes aldım ve gerçeği ertelemeyi bıraktım.

"Vodnik çocuklar beş yaş civarında yüzeye çıkabilir, ilk başta solunum cihazlarını eğitmek için her seferinde sadece birkaç dakikalığına. Bu

Ciltleri bunu kaldıramayacak kadar hassas olduğu için tamamen ortaya çıkmaları cesaret kırıcıdır.

"Büyükbabam beni ilk kez yüzeye çıkardığında Annemin ölümünden sonra. Beş yaşındaydım. Beni tam bir saat boyunca bu odada tuttu, tamamen kuruydum. Ondan sonra iki hafta boyunca hastaydım."

Titredi, yüzü acıyla gerildi ve ben zorlukla yutkunarak başka tarafa baktım.

"Sürekli süreyi uzatıyordu. Antrenman olduğunu söyledi. O yaşlanıyordu ve birkaç kez lamyalar ona saldırdı. Bir dokunacını

kaybetmişti,

O dövüşlerden kalan yara izleri vardı. Onu pusuya düşüremesinler diye yüzeyde kalmak istedi ama ben buna engel oldum.

"Yedi yaşımdayken beni göndermesi için ona yalvardığımı hatırlıyorum. Benden çok nefret ediyordu Zoe ve ben de onu *mutlu* etmek için uzaklara gitmek istiyordum.

Komik, değil mi? Ne kadar büyük bir sorun olduğumu, ne kadar büyük bir yük olduğumu unutmama asla izin vermedi ve hayatından çıkarsam, en azından daha kolay olacağını düşündüm. Çocuklar aptaldır."

Gözlerini kapattı, kirpiklerinin altından yaşlar dökülüyordu. Onları nazikçe sildim.

"Ama o yapmazdı. Onun hiçbir kanının zehirli olmayacağını söyledi. ya da lamalara verildi. Bu yüzden beni tuttu, neredeyse öldürene kadar eğitti."

Bir kez hıçkırdı, sanki içinde tutmaya çalışıyormuş gibi çenesini sıkı. Onu izledim, canı yandığı için acı çekiyordum ama kendi acım konusunda hissizdim.

"Beni burada, bu odada çok uzun süre bağlı tuttu. Orada Vücudumun her yerinde yaralar vardı ve boğuluyordum. Cığerlerim iflas etti. Hazır değildim. Vodnikler yüzeyde daha uzun süre kalabiliyorlar. ergenlik. Sekiz yaşındaydım."

Titriyordu ve ben saçlarını okşadım, dokunaçlarım onu rahatlatmak için umutsuz bir çabayla çıplak teninin üzerinde kayıyordu.

"Sus, tatlı kız. Her şey yolunda. Gerçekten sorun değil. Özür dilerim."

"Üzölme!" diye bağırdı, artık tamamen ağlıyordu. Sıcak, tombul gözyaşları yanaklarından aşağı süzölüyordu ve ben onları silmeye yetişemiyordum. "Asla üzölün olma! Çok şey yaşadın ve benden bir daha asla özür dilemeyeceksin!"

Başımı hafif bir gülümsemeyle salladım ve onun benim için feryat edişini izledim. Ve bu çok garipti. Sanki benim için duyduğu keder, öfkesi ve üzüntüsü içimde bir şeyleri hafifletiyordu. Benim için ağlıyordu ve bu benim acımın onaylandığı, ıstırabıma tanık olunduğu anlamına geliyordu.

"Buraya gel," diye fısıldadım, sıcak bir rahatlama içimde uzun yıllardır sıkı ve uyuşuk olan bir şeyi gevşetiyordu ve şimdi hayata alevlendi. "Sarıl bana."

Onu yukarı kaldırdım ve tüm uzuvlarıyla bana sarıldı, titriyor ve köprücük kemiğime doğru ağlıyordu.

"Beni burada ölüme terk etti," dedim hikâyeyi tamamlamak için. Beni kendine çekerek feryat etti. "Ama iplerden kurtulmayı başardım. "Ama

iplerden kurtulmayı başardım.

ve ölene kadar onu bir daha görmedim. Yani sonu iyi bitti. Ve şimdi, sen varsın."

Ellerini enseme ve başımda gezdirerek, "Evet, öyle," dedi. "Bana sahipsin."

Sakinleşmesi biraz zaman aldı ama ben onu rahatlatmak için. Kendimi tuhaf bir şekilde boş ve hafiflemiş hissettim, sanki ona bunu söylemek üzerimdeki büyük bir baskıyı kaldırmıştı ve o olmadan çok daha hafıftım.

Sonunda bana sarılmış, beslenmiş ve sulanmış olarak uykuya daldığında derin bir iç çektim ve göle bakıp düşündüm. Şimdiki amacım Duruşmaya kadar onu hayatta tutacak, sonra da Carver'ın peşindeki adamlarının isimlerini öğrenip onları teker teker avlayacaktım. Ben bırakırdım

hiçbir şey şansa bırakılmaz.

Tüm tehditler ortadan kalkarsa, istifa ederim. Muhtemelen taşınırdım. Superior Gölü'nde çok sayıda Lamia düşmanım vardı, ancak Erie Gölü'nde gelişen bir vodnik topluluğu vardı, bu da bir olasılıktı. Yeni bir başlangıç yapabilirdik ve bunu başarmak için yeterince birikimim vardı.

Zoe hiçbir şey istemezdi.

İletişim setimin titreşimi beni planlarımdan alıkoydu. Minimum temas konusunda anlaşmıştık, çünkü en güvenli kanal bile konumumu ele verebilirdi, bu yüzden Malgeri arıyorsa ciddi olmalıydı.

"Ne var ne yok?" Kulağıma dokunarak sordum.

"Carver'ın işi bitti," dedi söze girmeden, sesi acımasız çıkıyordu. "Federaller bir şey itiraf etmedi ama yine de şüpheli görünüyor. Az önce süper-maksimum hücrelerinden puf diye çıktı ve bu da bana içeride onun için ipleri elinde tutan biri olduğunu düşündürüyor."

"Siktir," diye mırıldandım, Zoe'ye bakarak. "Mantıklı. Gölde olduğumuzu biliyor. Bir köstebek olmalı."

Malgeri patlayana kadar birkaç saniye sessiz kaldı, "Ne demek istiyorsun, nerede olduğunu biliyor mu? Ne zamandan beri? Neden rapor etmedin?"

Oh, kahretsin. O haklıydı. Farkına vardığımda çenemi sıktım. Müdürünüzle yatmak bu yüzden yasaktı. Çünkü aklım tamamen işimde değildi ve büyük bir hata yapmıştım.

"Lamialar dün bize saldırdı. Bir insanın Zoe için onlara ödeme yapmaya hazır olduğunu öğrendim," dedim, daha *dün* olduğunu fark ederek sarsılmış olsam da sesimi sakın tutarak. "Telsizlerin çalışamayacağı kadar derindeydik ve ben bizi çıkarmayı başarana kadar saatlerce kapana kısıldık. Ama

Haklısın. Sizi birkaç saat önce, yüzeye yaklaştıktan sonra arayabilirdim."

"Neden yapmadın?" Malgeri tükürdü, öfkesi taşıyordu. Bir iblis olarak öfkesini asla kontrol altında tutamazdı.

Bunun için bir şey yoktu.

"Çünkü ona aşık oldum," dedim. Muhtemelen numara yapmalıyım. Daha fazla bağdırmamak için pişmanlık duydum ama umurumda değildi. "Ve eğer beni davadan alırsanız, istifa edip onu korumaya devam edeceğim, bu yüzden beni kovabilirsiniz."

Sessizlik çöktü, öylesine tamdı ki, uğursuzdu.

"Müdürünüzün güvenliğini çoktan tehlikeye attığının farkında mısınız?" Malgeri, sesi aldatıcı bir şekilde soğukkanlıydı.

"Evet. Bir daha yapmayacağım bir hataydı. Yine de ona sikimi vererek hayatını kurtardım."

Tükürdü ve ben de çenemi sıktım. *Çok ileri gitmişti.* Onunla bu şekilde alay etmemeliydim.

İblis patronum küfretmeyi bitirdiğinde derin bir nefes aldı, sesi gergindi ama daha sakin görünüyordu. "Anlıyorum. Senin özel eşyaların yüzünden, değil mi?"

"Çiftleşme adaptasyon süreci," diye yardımcı oldum. "Bu Başka bir vodnik tutmadığınız sürece su altında hayatta kalmasına yardımcı olmak için kimsenin kullanamayacağı bir şey."

Bunu söylemek bile göğsümün öfkeyle sıkışmasına neden oldu. Başka kimse benim Zoe'ye dokunamazdı.

Malgeri derin bir iç çekti. Seçeneklerini düşünürken bir başka tedirgin sessizlik çöktü.

"Başka kimsem yok. Pekâlâ. Sen işte kalacaksın, ben de sana destek olacak bir ekip hazırlayacağım. Saklanmaya devam et. Carver tehlikeli bir pislik ve küçük girişiminin beyni ve o yokken, işiniz sizin için biçilmiş kaftan. Şimdilik tek başınasın. Federaller Yeseera'ya şüpheli insan dalgıçları teslim etmesi için bir talep gönderdi, ama bu hiçbir işe yaramayacak. O göl çok büyük ve Yeseera onun sadece küçük bir parçası."

Gördüğüm en güzel haberlerden biriydi bu. Sırıttım, Zoe'yi nasıl güvende tutacağımı zaten biliyordum.

"Mükemmel fikir için teşekkür ederim."

BÖLÜM 20

Zoe

"W Ayağa kalk, tatlı kız. Aç şu güzel gözlerini. İşte böyle. Merhaba." Sözleri hâlâ kafamda çınlarken, Vodyan'ın benimkinin üzerinde gezinen ciddi, pullu yüzüne göz kırptım.

"Kimsin sen, tatlı dilli yaratık ve korumama ne yaptın?" Uykulu bir şekilde sordum.

Bir sıra keskin dişini göstererek sııttı. Kahretsin, gülümsediğinde çok yakışıklı oluyordu. Ve tehlikeli, çok ateşli bir şekilde.

"Buna alışsan iyi olur. Sana söyleyecek bir sürü tatlı şey bulacağım. Ama şimdilik gitmemiz gerekiyor. Carver hapisten çıktı."

Birden dik oturdum, başım döndüğü için görüşüm bozulmuştu.

"Ne? Ne zaman?"

"Dün, ancak bugün rapor edildi. Gölde bir yerde olduğumuzu ve benimle birlikte olduğunu zaten biliyor. Ayrıca iyi bir kaynağa sahip ve eğer yeterince zekiyse benim adıma olan mülkleri kontrol edebilecek imkânlara sahip. Bu yüzden burada kalamayız."

Başımı salladım. "Tamam. Giyineyim ve gidelim. Geri içine göl?"

"Evet. Yeseera'ya gideceğiz."

Ben hazırlanırken, Vodyan kısaca Yeseera'nın Etkili ve iyi finanse edilen yetkililer Carver'ı arıyor olacaktı, bu da şu anda bizim için en güvenli yerin orası olduğu anlamına geliyordu.

"Suyun altında dezavantajlı olacak," dedi. "Bu yüzden gölde kalıyoruz. Şehre giremez ve lamyalar da

izin verildi. En güvenli yer orası ve burada olduğunuzu zaten bildiğine göre saklanmanın bir faydası yok."

Ben giyinirken, Vodyan mutsuz bir şekilde yüzünü buruşturarak etrafı kontrol etmeye gitti.

"Döndüğümde burada olsan iyi olur," dedi ve bana derin bir öpücük verdi.

Hazır olduğumda, tekrar dolu olduğundan emin olmak için hava tankımı kontrol ettim. Maskemin üst yarısını ancak takmıştım ki Vodyan içeri daldı ve tek kelime etmeden beni kaldırdı, kolları gerginlikten sertleşmişti.

"Bir kamera çevreyi kontrol eden bir insan yakaladı," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Sıkı tutunun."

Evin içinde hızla ilerlerken ona sarıldım, Mutfaktaki kapıdan dışarıdaki iskeleyle doğru ateş ediyorduk. Bu aceleyi anlayamadım, çünkü her şey buraya geldiğimiz andaki kadar ıssız ve sakin görünüyordu.

Sonra bir silah sesi duydum. Vodyan'ın nefesi kesildi. "Ne..."

"Bir saniye," diye homurdandı.

Kısa sürede iskelenin sonuna ulaştık ve yüzeyin altında kaybolduk. Ama daha derine gitmedik. Yüzeyin hemen altında yüzüyor, suyun içinde nefes kesici bir hızla ilerliyordu. Bir çılgılık duyduğumda

Aşağıda nedenini
anladım.

Lamias.

Bize kim ateş ettiyse onlarla koordineli çalışmış olmalı. Mideme soğuk, yapışkan bir korku yayıldı. Eğer bizi şimdi yakalarlarsa Bizi tuzağa düşürmek için çobanlık yapıyorlar. Hayır, Vodyan'ı öldürüp beni alacaklardı ve sonra Carver kafama bir kurşun sıkacaktı.

Bir çıkış yolu var mıydı? Vodyan onlardan daha iyi yüzebilir ve onlar bizi yakalamadan güvenli bir yere ulaşabilir miydi?

Ona Yeseera'nın ne kadar uzakta olduğunu sormak istedim ama aceleden maskemin alt yarısını takmamıştım, bu yüzden tek yapabildiğim kulaklarımdaki kan uğultusunu dinlemek ve kurnazlığına ve gücüne güvenerek ona sarılmaktı.

Vodyan hızla yüzerek beni kendine yaklaştırdı, vücudu sarmal bir enerjiyle gergindi. Yavaş yavaş derinlere indik, karanlık etrafımızı sarıyordu. Vodyan kaçışımıza odaklanırken giysim açıldı ve beni sıcak tuttu.

Bir süre sonra, "Yeseera'ya kadar böyle devam edemem," dedi.

Peşindeki lamiaların çığlıkları dinmiyordu. "Kırk milden fazla uzakta."

Başımı salladım, kalbim dehşet içinde sıkışıyordu ama bunu hemen bastırdım,
Çünkü benim güvenim daha güçlüydü. Hiçbir şey söylemedi, suyu bir mermi gibi yardı.

"Hayatını kurtarmak benim önceliğim," diye homurdandı bir an sonra, sesindeki çuval hafifçe parlıyordu. Sesi alçak ve odaklanmıştı.

Tekrar başımı salladım, ne demek istediğini anlamamıştım. Bir an daha geçti. Karanlık derinliklere doğru ilerledikçe lamilerin sesleri daha da azalıyor gibiydi.

"Özür dilerim," dedi, sesi soğuk geliyordu. "Lütfen, güven bana."

Bu sefer başımı sallayacak vaktim yoktu. Vodyan beni bıraktı, yapışan kollarımı ve bacaklarımı acımasızca çözdü. Çırpındım, batmaya başladım.

Panikle yapılan hareketler durumu daha da kötüleştiriyor.

Dehşet içinde adını haykırdım, suyu köpürttüm ama o çoktan gitmişti.

Kollarımı ve bacaklarımı açıp yönümü bulmaya çalışırken soğuk ve yapışkan bir panik hissettim. Etrafımda uçsuz bucaksız, karanlık ve tekdüze bir su vardı. Burada sonsuza dek kaybolma korkusu, ilk kez daldığımda olduğu gibi midemde patladı.

Ama bu sefer farklıydı. Vodyan'ı tanıyordum ve ölmeme izin vermeyeceğini biliyordum.

Çenemi sıktım ve burnumdan derin bir nefes aldım. O beni bulacaktı. Gitmeme izin verdiyse, iyi bir nedeni var demektir. Beni korumak istiyordu. Söylediği buydu.

Bir sonraki nefes alışımda dörde kadar saydım ve sonra nefesimi tuttum,
tekrar saymaya başladım. Yavaşça daha derine battım ve doğru düzgün yüzmeyeli yıllar olmuştu, bu yüzden sakinleşene kadar gölün bana istediğini yapmasına izin vermeye karar verdim.

Altıncı kontrollü nefesimden sonra ağız maskemi hatırladım ve taktım. Sessizlik etrafımı sarmış, yoğun bir şekilde bastırıyordu. Daha derine inmek yerine tek bir seviyede kalmak için bacaklarımı ve kollarımı hareket ettirmeye çalıştım ve birkaç denemeden sonra bunu başardım.

"Tamam," dedim nefesimin altında. "İyisin."

Ve öyleydim. Altımda kocaman bir gölge belirlediğinde gülümsedim. İşte savaşçım, beni su altı şehrine götürmek için geri dönüyordu.

Ama beyaz gözleri ve keskin, siyah dişleri olan korkunç bir yüz karanlıktan fırladığında çığlık attım ve umutsuzca kaçmaya çalışarak çırpındım. Pençeli bir el bileğime dolandı ve sertçe çekiştirdi.

Sonra bir baktım, el hâlâ bana sarılmıştı ama sahibi dokunaçlar ve kabarcıklardan oluşan bir kütlenin içinde kaybolmuş, su kararırken çılgınlık atıyordu. Nefes almayı unutarak baktım, daha fazla vücut parçası suya karışmıştı. Başka bir el, garip bir balık gibi yanımda nazikçe yüzüyordu. Sonra, bir kuyruk parçası. Avuçsuz bir ön kol.

Kara bulut beni tamamen çevrelediğinde boğuldum ve sonra Vodyan'ın yüzü karanlıktan çıktığında çılgılık attım.

"İyi misin? Zoe! Sana zarar verdi mi?"

Gözlerimi sıkarak bacağıma çılginca salladım ama o lanet el bir türlü çıkmıyordu. Boğazımda bir feryat yükseldi, ta ki aniden bir dokunaç baldırımın etrafını sarana ve rahatsız edici vücut parçası çıkarılana kadar.

"Zoe. Bana bak."

"Kan mı bu?" Ağzımdaki maske için çok *mutluydum*. Maske olmasaydı o kanlı suyu soluyacağımı biliyordum.

"Evet."

Vodyan'ın kolları bana dolandı ve katliamı arkamızda bırakarak yüzerek uzaklaştık. En ufak bir iz kalmadığında durdu.

"Yaralandın mı?" diye tekrarladı, sesi sert ve talepkârı.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım. "Sadece çıldırıyorum. Onun eli, Vodyan, sen onun lanet *elini* kestin..."

"Sana dokundu," dedi soğuk bir şekilde, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "İyi olduğuna emin misin?"

Başımı salladım, kalbim yavaşça sakinleşirken ona sarıldım. Vodyan'ın dokunaçları bir anlığına etrafımı sardı, her tarafım onunla çevriliydi, ama sonra kendini çözdü ve tekrar hareket ettik.

"Hepsinin icabına baktım," dedi kısaca, avucuyla kıcımlı okşayarak. "Altı lami öldürdüm. Büyükbabam gurur duyardı."

"Öyle söyleme," dedim hemen. "Bunu onu etkilemek için yapmadın." "Hayır," diye homurdandı soğuk, sessiz bir kahkaha atarak. "Senin için yaptım."

Mideme ağır bir yük yerleşti. Artık benden nefret mi ediyordu? Drama kraliçesi olmamaya karar vererek bu düşüncüyü bir kenara ittim. O sadece bir canavar sürüsüyle savaştı ve beni kurtarmak için birini parçalara ayırdı. Tabii ki etkilendi.

"Ya sen, bebeğim? Yaralandın mı?" Tepkisini görmek için ensesini bir kez okşayarak sordum.

Burnundan nefes verdi ve gerginliği biraz daha azaldı. A Bir an sonra yüzünü başıma bastırdı ve burnunu soktu. Onu okşadım.

İşe yaradığını görünce daha bir güvenle.

"Birazcık. Adadaki kurşun kolumu sıyırdı. Gerçekten iyi bir keskin nişancı olmalı. Ayrıca birkaç ısırık aldım. Önemli bir şey değil."

Bir panik dalgası içimi ısırdı. "Ne?! *Vuruldu mu?*
Bebeğim, durup bir bakmamız lazım! Bir bandaj ya da başka bir şey almalısın..."

Güldü, sıcak ve içten, ta ki her yeri titreyene kadar. Yaranın nerede olduğunu görmek için iki koluna da bakmaya çalıştım ama o tanıdık, sakinleştirici hareketiyle enseme bastırdı.

"Su beni iyileştirecek," dedi eğlenerek. "Ama çok şirin. Benim için endişeleniyorsun."

"Şirin," dedim öfkeyle, sonra onun nasıl büyüdüğünü hatırladım. Göğsüm yakıcı bir ağrıya sıkıştı. "Tabii ki senin için endişeleniyorum. Ağrın var mı? Bir şey yapabilir miyim?"

"Zaten yeterince yapıyorsun," dedi, parmaklarını kırımın altında genişçe açarak. "Ve bu acı çok ihmalkârca. Çok daha kötülerini yaşadım."

"Biliyorum," dedim sessizce. "Bu sadece acı çekmen gerektiği anlamına gelmiyor. Hayatın boyunca acı çekme kotanı çoktan doldurduğunu hiç düşündün mü? Belki de bundan sonra her şey sadece iyi olacak?"

Düşük bir mırıltıyla beni sıktı. "Olacaklar. Güvende olduğumuzda. Şimdi, neden bana Carver hakkında bildiğin her şeyi anlatmıyorsun? Öldürmek için yaklaşık dört saatimiz var."

Homurdandım, konunun değişmesinden hoşlanmamıştım ama ihtiyacı olan bilgiye sahipsem, bunu paylaşmamak aptallık olurdu.

Yine de yardımcı olabileceğimden şüpheliydim.

"Tek bildiğim ifademde yazanlar," dedim, hatırladıkça ürperiyordum. "Bilmiyorum, bu senin dosyanda var mıydı?"

"Bana her şeyi anlat," dedi ve beni kendisine daha da yaklaştırmak için avucunu kığıma dayadı.

Nefesim kesildi ve Vodyan küfretti. Ön koluna oturana kadar yeniden ayarladı.

"Dikkatimin dağılmasına izin vermemeliyim. Lütfen, konuş. Şimdilik sevişmiyormuşuz gibi davranalım."

Üzüntüyle iç geçirdim, ama sonra bana hala sarılıyordu ve dokunma ihtiyacımı karşılayacak kadar yakındık, bu da acı verici anıları yeniden hatırlamamı kolaylaştırıyordu.

"Bildiğiniz gibi çocuk evinde gönüllü olarak çalıştım," diye başladım, ensesini okşamaktan kaçındı. "Genellikle birkaç öğleden sonrayı orada geçirir, bir seferde üç saate kadar kalırdım. Büyük çocuklara kitap okurken ya da onlarla masa oyunları oynarken bebekleri ve küçük çocukları kucaklamaya özen gösterirdim."

"Çoklu görev," diye mırıldandı, eli seğiriyordu.

"Sadece çok fazla zamanım vardı," diye açıkladım. "Bir öğleden sonra, kucağımda iki yaşındaki Laura ile dolaşıyordum. Kendisi yarı vampir ve o sırada evde yeniydi. Ona öncelik verdim çünkü korkmuş ve içine kapanıktı."

Ve bana gerçekten sarılmıştı. Kalbim sıkıştı, nedense saçlarımla ve kulak memelerimle oynamayı seven o küçük kızı özlüyordum. O zaten dişleri vardı ve gülümsemeleri çok sevimliydi.

"Altı yaşında iğrenç bir çocuk geldi ve bana bir şey sormak istediğini söyledi. Laura uyuyakalmıştı, ben de yanına oturdum."

"Bekle. Abomination?" Vodyan sordu ve ben de onu suçlayamadım. "İnanılmaz derecede nadirdirler. Neredeyse soyları tükendi çünkü çoğu

İnsanlar onlardan nefret ediyor. Eskiden avlanırlardı. Dünyanın bazı yerlerinde hâlâ avlanıyorlar."

"Nedir onlar?"

Bir an düşündüm, küçük çocuğun görüntüsünü zihnimde canlandırdım. Kalbim keder ve acıyla sıkıştı.

"İnsansılar ama vücutları sadece belirli durumlarda açılan siyah kitin bir kabukla kaplı," dedim yavaşça, Elimden geldiğince türün objektif bir resmini çizmeye çalıştım. "Ve Kafaları çıplak kafatasları. Gerçi kemiğin altında et var. Genel olarak çok sert yaratıklardır. Ağır zırhlı. Um. Yumurtadan doğarlar."

"Tamam," dedi başını sallayarak.

Bu yüzden onu biraz daha fazla sevdim. Çoğu insanın bu tanımlamayı duyduktan sonra tiksinti duyacağından emindim ama o tamamen tarafsızdı.

"Adı Azahl'dı," dedim nefesim kesilerek. "Oturduk ve bana söyleyecek cesareti toplayana kadar bir süre olduğu yerde kıvrandı. Anlayacağınız, çocuklar kovulmaya alışkındır. Ama sonunda konuşmaya başladı. Bir gece uyuyamadığında, diğer dört çocukla paylaştığı odasına bir adamın girdiğini gördüğünü söyledi. O adam durmuş.

yatağının üzerindeydi ve Azahl onu net bir şekilde gördü. İğrenç yaratıkların siyah, mat gözleri vardır, göz çukurlarında derin yerleşmişlerdir. Karanlıkta bile görebilirler. Yani gözleri açık olsa bile muhtemelen uyuyor gibi görünüyordu."

Vodyan mırıldandı ve ben de derin bir nefes alıp yutkundum.

Gözyaşları.

"O adam fısıldadı ama o kadar yakın durdu ki Azahl her şeyi duydu. kelime. "Bunu da listeye ekle." dedi. Eğer bir milyona satılmazsa 'Bucks, sıçarım.' Azahl bana tüm bunları anlattı ve belli ki ona inanmayacağımı düşünmüştü."

"Neden?" Vodyan sordu, sesine sertlik karışmıştı.

"Çünkü bu konuyla ilgili olarak başöğretmenine gitmişti ve o da ona bir kabus görmüş olması gerektiğini söylemişti. Israr edince de yersiz konuştuğu için onu cezalandırdı."

"Ama sen ona inandın," dedi Vodyan hiç kuşku duymadan. "Tabii ki inandım. Rahatsız olmuştum, o kadar ki küçük Laura uyandığında

çünkü benim endişemi hissetmişti. Onu sakinleştirdim, Azahl'a sarıldım ve çocuklarla biraz daha vakit geçirerek yönetici Kowalski'nin serbest kalmasını bekledim. Konuyu doğrudan onunla ve sonra da polisle görüşmek istiyordum.

Azahl bazı işleri yapmak için çağrıldı ve ben de birkaç küçük çocukla kaldım. Biraz oynadık ve akşam yemeği için çağrıldıklarında yöneticiyi görmeye gittim.

"Ofisinde değildi. Çocuklar akşam yemeğindeydi. Boş olan kütüphaneye gittim ve bekledim. Sessizdi, kanepeler Rahattım ve çok yorgundum, bu yüzden uyuyakalmışım. Saat on biri biraz geçte uyandım, çocukların evi karanlık ve sessizdi. Uyuyakaldığım ve çocuklarla konuşma fırsatını kaçırdığım için kendime kızdım.

Yönetici. Yine de ofisine gitmeye karar verdim, hâlâ orada olmasını umuyordum." "Ve Carver da oradaydı," dedi Vodyan, sesi sertti.

"Evet. Ofisinin kapısı kapalıydı. İnce bir kumaştan yapılmıştı. kontrplak, ucuz, o yerdeki her şey gibi. Kapının altında ışık ve yürüyen birinin gölgesini gördüm. İçeride zeminin gıcırdadığını duydum. Ve sonra, bir adamın sesini duydum."

Vodyan rahatlatıcı bir mırıltıyla beni kendine çekti. Titrediğimi fark ettim.

"Onu çok net duydum, çünkü kapıya yakın duruyordu," diye devam ettim birkaç nefes aldıktan sonra. "Dedi ki, 'Yardımlarınız için teşekkür ederim.

işbirliğı, yönetici. Her şey yolunda gitti ve siz de

' dedi. "Güzel" diye cevap verdi. Peki benim param nerede Bay Carver? İğrenç şey için fazladan ödeme yapacağınızı söylemişsiniz. Dedi ki, 'Her şey evrak çantası. Anlaştığımız gibi, yarısı şimdi, yarısı da sattıktan sonra. Bu iğrenç şey iyi bir fiyat getirecektir. Bazı insanlar bu tür yeniliklere bayılır.' Ve buna karşılık, 'Sizinle iş yapmak bir zevkti' dedi."

Sessiz kaldım, kanım öfkeyle kaynıyordu. Sertçe sarsıldım ve Vodyan bana daha da sıkı sarılarak sıkıntımı içine çekti.

"Kelimesi kelimesine hatırlıyorsun," dedi usulca.

"Kabuslarımda duyuyorum," dedim dürüstçe. "Her neyse, ondan sonra beklemedim. Koşarak oradan çıktım - ön kapı kilitli değildi. Doğruca en yakın polis karakoluna gittim ve ifademi verdim. Federaller bir saat içinde ortaya çıktı ve işi devraldı. Carver zaten ilgi çekiyordu ve onlar da ona karşı bir dava oluşturuyor. Çocuk evini kontrol ettiklerinde, aralarında Azahl'ın da bulunduğu yedi çocuğun kayıp olduğunu gördüler."

Gözyaşları maskemde toplandı ve sümüğün dışarı çıkmasını önlemek için umutsuzca tekrar tekrar burnumu çektim.

"Her şey yoluna girecek tatlım," diye mırıldandı Vodyan, başımın arkasını okşayarak. "Onu yakalayacağım. Bedelini ödeyecek."

Bu beni yaklaşan çöküşten yeterince uzaklaştırdı. Bunun için yeterince ağlamıştım. Bitirmek istedim.

"Onu yakalayacağım da ne demek?"

"Onu yakalayacağız," diye düzeltti Vodyan yumuşak bir sesle. "O alacak adalet"

"Biliyorum," dedim, çoğunlukla sakın olmama rağmen gözyaşlarımı yutarak. "Ve

Yani çocukların çoğu kurtarılmış gibi değil."

"Evet. Senin sayende," dedi gururla. "Polisi yeterince hızlı uyardın."

"Ama Azahl değil," dedim, gözyaşlarım yeniden dökülmekle tehdit ediyordu. "O bana geldi, Vodyan. Ona yardım etmem için bana güvendi ve ben *başarısız oldum!* O işler için çağrıldığında hiçbir şey düşünmedim. Ama şüphelenmeliydim. Onu oradan çıkarmalıydim, saklamalıydim, bilmiyorum!"

"Bilemezdin. Ve eğer bunu yapsaydın, sen çocuk kaçırın biri. Kimse senin ifadene inanmazdı. Her şeyi tamamen doğru yaptın, Zoe."

Islak bir şekilde güldüm, daha önce ona söylediğim sözler beni rahatlatmak için geri geldi.

"Ama o hâlâ kayıp," dedim, kederim göğsümde patlayarak.

"Evet. Annem de öyle. Bazen her şeyi doğru yaparsınız ama sonrasında hiçbir şey doğru olmaz."

"Oh, Tanrım. Çok özür dilerim," diye boğuldum. "Bu... Ugh. Sadece ikimize bir bak. İyi olacağımızı biliyorum. Sonunda her şey yoluna girecek. Keşke Azahl'ı kurtarabilseydim. Her neredeyse ona ne yapıyor olabileceklerini düşündüğümde... Oh kahretsin. Hayır. Bunu düşünmek faydasız.

Bunların hepsi kilit altında tutulacak."

Olay olduğundan beri yapmam gereken buydu. Rolüm belliydi: Carver'ın mahkemesine kadar hayatta kalmak, böylece hapse girecek ve bir daha başka bir çocuğa zarar vermeyecekti. Ama o kaçtıysa nasıl bir duruşma olabilirdi ki? Tanrım, ondan nasıl da nefret ediyordum.

Vodyan yumuşak bir sesle, "Çocuğu kurtarmak senin için önemli," dedi.

"Tabii ki! Onu geri getirmek için her şeyi yaparım. Ama eğer o Kurtarıldı, bundan sonra çok fazla yardıma ihtiyacı olacak. Ben bile... Onun çektiği acıyı anlayamıyorum."

Vodyan mırıldanarak beni biraz daha yukarı kaldırdı. "Yeseera'ya varana kadar dinlen. Bence hoşuna gidecek."

BÖLÜM 21

Vodyan

Münyam ve tüm önceliklerim sadece birkaç gün içinde değişti. Sadece işimi yapmaktan birden fazla cinayet planlamaya geçtim ve şimdi de

Hiç tanımadığım bir çocuğu kurtarma görevi. Ve tüm bunlar, gerçek olmaktan çok hayal olan bir aile kurmanın yarı pişmiş hayalleri arasında

Çünkü mutlu bir ailenin neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

-Sadece Zoe'yi istediğimi ve ona sahip olmanın yeterli olacağını biliyordum.

Yaralarım zar zor zonkluyordu, zaten yarısı iyileşmişti ve heyecanlıydım.

Kendime dikkatimi dağıtmamam gerektiğini ve Zoe'nin her şeyden önce benim müdürüm olduğunu ne kadar hatırlatırsam hatırlatayım, ona evimi göstereceğim için hâlâ çok heyecanlıydım.

Bu duygu tedirgin edici derecede yabancıydı ama aynı zamanda hafif ve

Mutluyum.

"Uyuyor musun?" Yeseera'nın ışıkları görüldüğünde mırıldandım ileride, pembe, mor ve yeşil. "Bunu görmek isteyeceksiniz."

Zoe usulca mırıldanarak kıpırdandı. "Mutlu yerimde sürükleniyor gibiydim ama artık uyanığım. Ne oldu? Orada mıyız?"

"Öyleyiz."

Gövdemi yana doğru çevirdim, böylece rahatça ileriye doğru uzanıyordu. Zoe ürpererek nefes aldı ve ben de sııttım. Yeseera büyüleyici bir şehirdi, tüm Büyük Göller içinde gerçek bir mücevherdi ve uzak kaldığım bir dönemden sonra onu gördüğümde hayranlık duymaktan asla geri kalmadım.

"Ne... Ama nasıl..."

Şehrin sınırlarını belirleyen, ısıltılı taşlardan yapılmış uzun ve karmaşık yapılara bakarak usulca güldüm. İnce ama son derece dayanıklı bir ağ

aralarında uzanıyordu ve giriş kartı olmayan herkese girişi yasaklıyordu. Pas. Yeseera tüm şanta üretiminin yapıldığı yerdi ve güvenliğimizi ciddiye alırdık.

Mavi ışıklarla aydınlatılmış, ağın içinde dairesel bir geçit olan sınır kontrolüne doğru yüzdüm. İki vodnik muhafız beni karşılamak için yüzerek dışarı çıktı.

"Dur. Bu bir insan mı? İkinizin de kimliğini tespit etmeliyiz."

Başımı salladım ve tarama için avucumu uzattım. Çoktan alarma geçtiklerini görmek güzeldi. Carver'ın adamları sadece birkaç saat önce Isle Royale'de olduklarına göre, güvenlik sıkılaştırılmadan önce şehre sızmayı başarmış olmaları pek olası değildi.

Zoe güvende olacaktı.

Gardiyanlar gözlüğün içinden irisini taramayı başardılar. Sistemin verilerini yüklemesini beklerken boynunu bana doğru çevirdi, geniş gözlerle portaldan içeri bakıyor.

Onun hayranlığını anlıyordum. Yeseera, gölün her yerde bulunan kasvetinde, parıldayan ve büyüleyen fantastik renklerden oluşan bir fener gibi ışıltı ışıltı parlıyordu. Ağın hemen ötesinde, gölün tabanı Yeşil ve mavinin tatlı, hafifçe sallanan halıları. Yeşilliklerin ötesinde, her biri daha fazla bitki içeren geniş bir alanla çevrili apartmanlar başlıyordu.

Apartman kuleleri geniş, silindirik, koyu renkli yapıları. taş, ışıklarla örtülü, her bina biraz farklı bir renk düzeninde. "Her şey yolunda. Keyfinize bakın," dedi muhafız Zoe'ye gülümseyerek.

Dalgın bir şekilde ona teşekkür etti ve biz portaldan geçerken şehre bakmak için geri döndü.

"Vay canına... Bu... Gölün geri kalanına hiç benzemiyor."

Gülümsedim, gülünç bir gururla, sanki tek başıma şehri dipten yükseltmişim gibi. Yeseera kimliğimin ayrılmaz bir parçasıydı. Çocukken buraya geldikten sonra burası benim için bir sığınak ve yuva oldu.

Büyükbabama karşı bir isyan biçimi olarak tüm varlığımla kucakladım ve Yeseera da beni kucakladı. Yaşayacak bir yerim, geçimimi sağlayacak küçük bir gelirim ve eğitime erişimim vardı. On yaşındayken kendi başımın çaresine bakabilecek kadar büyük sayılırdım ve kimse bana bir vasi bulma zahmetine girmedim.

sorun yaşadı ve okula düzenli olarak devam etti.

Vodnik toplumu bu açıdan diğerlerinden farklıydı. "Çok uzunlar," diye fısıldadı Zoe, iki balıkçı teknesinin arasında yüzerken.

En dıştaki apartmanlardan biri parlak pembe, diğeri mor renkte yanıyordu.

"Oh,

ve her katın dışarıdan bir girişi var, doğru, çünkü hepiniz yzebiliyorsunuz. Yani merdiven ya da asansöre gerek yok."

"Bu doğru. şimdi, bu insan hiyerarşisinden biraz farklı," diye açıkladım, en yakın apartmanın st katlarını işaret ederek.

Bir grup vodnik en üstteki dairenin girişinde durmuş yüksek sesle konuşuyor, ses torbaları yeşil ve mavi renkte parlıyordu. A Bir grup ocuk deli gibi gülerek yakınlarda takla attı, ta ki üç yaşlarında görünen en küçükleri kendi dokunaçlarına dolanıp ağlamaya başlayana kadar. Bir kadın yetişkin grubundan uzaklaşarak kızı yakaladı ve bir yandan hızla konuşup diğer çocukları işaret ederken bir yandan da çözülmesine yardım etti.

"En tepedeki daireler en küçükleridir. Kuleler yükseklikle birlikte incelir, bu nedenle en tepedeki yerler en ucuz olanlardır. Bir kulenin ne kadar aşağısında yaşarsanız, en dibine kadar yer o kadar pahalı olur. En alt katta yaşayanların kuru alana erişimi vardır."

"Ne demek istiyorsun?" Zoe bana bakmadan sordu, gözleri önünden geçtiğimiz renkli bir iekiye takılmıştı, orta katlardan birinin vitrininden parlak, ışıltılı çiçekler dökülüyordu.

Durdum, irkin bir düşünce beni gülümsetti. Daha önce hiç kimseye iek almamıştım.

"Güvenli ev gibi," diye açıkladım. "Her kulenin altında sığınaklar var. En alt katta yaşayan herkesin kendine ait bir katı daha var. Sıkı tutun."

Onu iekinin dışında bıraktım. bilezik olarak takılabilecek zengin, mor ve mavi biyolminesan bir iek satın aldı. ieği kocaman, ta yaprakları kalın ve etliydi.

"Senin için," dedim ve Zoe'nin bileğine taktım.

Birkaç uzun an boyunca dudaklarını aralayarak baktı, sonra kocaman bir gülümsemeyle bana baktı.

"Bu şimdiye kadar aldığım en muhteşem şey," dedi ciddi bir şekilde. "Teşekkür ederim."

Kalbim mutluluktan gm güm atıyordu. "Sana her gün yeni bir tane alacağım gün."

Ama Zoe beni dinlemedi. Gözleri kocaman açılmıştı ve karşımızdaki bina. Baktığımda neden bu kadar şaşırdığını hemen anladım.

Orta kattaki bir daireden karışık bir çift yüzerek çıktı; bir vodnik kadın ve tıpkı Zoe'ninki gibi bir takım elbise giymiş, ama maskesiz bir insan adam. Yüzü çıplaktı ve karısı olduğundan şüphelendiğim kadına gülümsedi. El ele tutuştular ve adam ince, zarif paletlerini kullanarak yüzdü. İnsanlar genellikle Yeseera'da giyerlerdi.

Zoe yaklaştı ve kulağıma fısıldadı, "Suyun altında nefes almak için özel bir meyve suyu da aldı mı?"

Homurdandım ve açıklayabilmek için onu yüzerek uzaklaştırdım. Merkeze yaklaştık, daha yüksek, daha parlak binaların yanından geçtik. Aralarındaki geçitler genişti ama şehir kalabalıktı. Bir Cuma akşamıydı ve insanlar tüm gece açık olan kafelere ve insan müziği çalan ve sigara servisi yapan kuru alan gece kulüplerine akın ediyordu. Çok sayıda vodnik sigara içiyordu, birçoğu da keyif verici bir uyuşturucu olarak shanta içiyordu.

Tıbbi özelliklerinin yanı sıra, shanta'nın tadı güzeldi ve rahatlamamıza yardımcı oldu.

"Evet, büyük olasılıkla vodnik ortağından özel bir meyve suyu aldı," dedim.

dedi.

"Büyük ihtimalle bir kadın. Göğüslerini gördüm. güzel, bu arada."

Sırıtarak başımı salladım. "Seninkiler en güzelleri. Ama komik olan bundan bahsetmeliyim. Vodnik dişileri eş adaptasyon kokteyli meme bezlerinde üretirler. Gerçi artık içmesi gerektiğini sanmıyorum. Uzun süre maruz kaldıktan sonra etkileri uzun süreli oluyor. Sanırım tam bir adaptasyonun gerçekleşmesi üç ay kadar sürüyor."

Zoe sessizdi, dudakları maskenin arkasında kıpırdarken gözleri çoğunlukla restoran ve dükkânların bulunduğu parlak bir ticari binanın üzerinde gezindi ve ardından en yakındaki şanta kulesine doğru ilerledi.

"Az önce söylediklerinden hiçbir şey anlamadım," dedi yavaşça. "Adamın... onun göğüslerinden bir şey içtiği gerçeği dışında mı? Anne sütü gibi mi? Vodyan, neler oluyor?"

Üç vodnik ve iki insandan oluşan, yine maskesiz bir grup insanı işaret etti. Karışık çiftler görece nadirdi ama biz buraya çoğu insanın dışarıda olduğu bir zamanda gelmiştik. Vodnik kültürü çok açık havalıydı, şehir hayatının ritmiyle düzenlenir. Ne de olsa biz havanın hizmetkârı değildik.

Tüm uzunluğu incelikle parıldayan soluk pembe bitkilerle kaplı dar bir kule olan şanta kulesine baktım ve saatimi kontrol ederek olduğum yerde durdum.

"Sana her şeyi anlatacağım. Ama burada bekleyelim, çünkü şanta fırçalama beş dakika içinde başlayacak ve bunu görmeni istiyorum."

Zoe başının yan tarafını ovuşturdu, sanki ona verdiğim tüm bilgileri beynine sığdırmak için fiziksel olarak yeniden düzenlemeye çalışıyordu.

"Tamam, beş dakika içinde göreceğim için sana shanta fırçalamanın ne olduğunu sormayacağım. Ama lütfen, kutsal olan her şey aşkına, memeyi açıkla emme."

Yaşlı bir vodnik yanımızdan geçerken bize öfkeli bir bakış fırlattı, gözleri mavi mavi parlıyordu. Ben sııttım, o da kırgın bir homurtuyla yüzerek uzaklaştı.

"Tüm vodniklerin aslında insan-vodnik melezi olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun?" Ben sordum.

"Ben... Belki? Biraz gergin bir andı. Ama evet. Bundan bahsetmiştin."

Başımı salladım, bir dokunacımı ortasına sararak onu yakın tutmaya çalıştım, bu sırada şanta kulesinden biraz uzakta bekliyorduk, başka bir karma grup gülerek biraz öteden geçiyordu.

"Vodnik bilim adamları on binlerce yıl önce vodnik ırkının yok olmanın eşiğine geldiği konusunda hemfikir. Olası nedenler hakkında spekülasyon yapıyorlar ama bu önemli değil. Önemli olan, büyük bir Evrimsel değişim, vodnikleri eş adaptasyon süreci olarak adlandırılan bir şeyle donattı."

Yavaşça başını salladı. "Dur tahmin edeyim. Özel penis suyu, bir tür Bu."

Üstümüzde biri güldü, erkek bir vodnik bize sırtarak ateş etti yüzüp gitmeden önce.

"Bunu bilerek mi yapıyorsun?" Ona sordum ve o da masumca gülümsedi.

"Şimdiye kadar hiçbir filtreye sahip olmadığımı bilmeliydiniz. Etrafta çocuklar olmadığı sürece. Çocukların yanında *asla* 'sik' dediğimi duyamazsınız. Gerçi birkaç kez 'sik' dedim. Ama çok değil."

Başının üstünü öpmek için eğildim. "Elbette, tatlı şey. Ve evet, özel penis suyu bunun önemli bir parçası ama tek parçası değil. Örneğin, seni nasıl sıcak tuttuğumu hatırlıyor musun?"

Başını salladı ama sonra gözleri başka yere kayd. "Oh... hareket ediyor mu?"

Şanta kulesine baktım, sırtımdan aşağı bir ürperti süzüldü. Onu kaç kez görmüş olursam olayım, hâlâ ilk gördüğüm zamanki gibi huşu duyuyordum.

ilk kez tanık oldum.

Kule boyunca, yirmi ayak uzunluğundaki elemanlar tabandan yavaşça ayrılıyor ve şemsiye gibi yavaşça açılıyordu. Üzerindeki ince zarlar Şanta yetiştirilen bu yer açık, daha geniş, daha geniş, ışıltılı ve yarı saydamdı. Etrafımızda insanlar hayranlıkla bakmak için durdular.

"Buna fırçalama deniyor," diye açıkladım usulca, Zoe'nin çocuksu bir merakla dolu yüzüne bakarak. "Günde iki kez, tüm kalıntı ve atıkların yıkanması için çarşafların açılması gerekiyor. Bu yapılar inanılmaz derecede karmaşık ve kırılgandır ve açıkken onlara dokunmak yasaktır."

"Çok güzel," diye nefes aldı, kule tamamen açıldığında nefesi kesildi, taban boyunca ışıltılı, açık mor şemsiyeler sıralanmıştı.

Gülümsedim ve başımı sallayarak yüzünü bana doğru eğdim. "Evet, öylesin."

Gözlerini kırptırdı ve sonra şakacı bir şekilde gülümsedi. "Seni romantik biri olarak düşünmemiştim ama buna bayıldım."

"İlişkiler ve aile hayatı üzerine çok fazla film ve televizyon izledim," diye itiraf ettim utangaç bir omuz silkmeye. "Sayılır... Denedim öğrendim. Büyüdüğümde bunların çoğunun idealize edildiğini ve klişelerle dolu olduğunu fark ettim."

Kollarını boynuma doladı ve ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Bana sahip olduğun tüm klişeleri ver. Romantik jestlere ve aşk hikâyelerine bayılırım. Ve bilgin olsun diye söylüyorum, söylediklerin beni inanılmaz azdırdı."

Bu beni bir kahkaha ile irkiltti. "Bunun kalbini eritmesi gerekiyordu."

"Kalbim ve amım aynı anda atıyor," dedi muzip bir gülümsemeye ve zorlukla yutkunmama neden oldu. "Ama beni nasıl ısıttığından bahsediyordun."

"Evet." Konunun değişmesini memnuniyetle karşıladım, çünkü garip, sıcak bir

Midemde bir huzursuzluk vardı ve bunun nereden kaynaklandığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Bu, eş adaptasyon sürecinin bir başka parçası. Şimdi, sizi sıcak tutacak süslü kıyafetiniz var ama binlerce yıl önce bu imkânsızdı. Vodniklerin, hipotermiden ölmemeleri için insan eşlerini su altında sıcak tutacak bir yol geliştirmeleri gerekiyordu.

"Bu iki özelliğin amacı, yani size nefes aldırma yeteneğim Suyun altına girip vücut ısını değiştirerek sizi sıcak tutmak, hayatta kalmanıza ve gölde gelişmenize yardımcı olmaktır. Evrimsel hedefimiz

ve tabii ki bebek vodnikler yüzeye çıkamaz. Bu yüzden eşlerimizi burada tutmak zorundayız."

"Öylece açabiliyor musun?" diye sordu merakla ve etkilenmiş bir şekilde. Şanta şemsiyeleri kapandı ve Zoe gülümseyerek kuleye baktı

belli belirsiz.

"Hayır," dedim uzun uzun. "Her şey hormonal tepkilere dayanıyor. Yani,

Seks kolay, hormonları doğal olarak salgılıyor, bu yüzden her boşaldığımda potansiyel olarak bu etkiyi yaratıyor. Ama ateşimi değiştirmek... biraz daha fazla zaman aldı."

"Daha fazla ne?" Bana döndü, kaşları hafifçe çatılmıştı.

Kaşlarını çat.

"Sevgi, sanırım. Bağlılık. Rahatlatma ve koruma ihtiyacı. Bir... bir bağlılık arzusu."

İçimdeki huzursuzluk büyüdü ve kendime homurdanma isteğimi geri çektim, çünkü benim sorunum neydi? Burada, yanımda güvende ve mutluydu ve bu önsezi duygusunu hissetmek için hiçbir neden yoktu.

Zoe gülümseyerek usulca sordu: "Aşk mı kastediyorsun?" Ve işte oradaydı.

İçimde boğucu ve yapışkan soğuk akımlar yükselirken, yüz ifademi görmemesi için yüzümü başka tarafa çevirdim. Bunu anlamamıştım. İçimdeki korku ve tiksinti, dehşetin nereden geldiğini anlayamadım.

"Özür dilerim," dedi sessizce ama ona bakmadım. Şu anda yüzümü görse incineceğini biliyordum. "Aptalca davrandım. Lütfen beni affet."

"Affedilecek bir şey yok," dedim sertçe.

"Tamam. O zaman unutalım gitsin."

Ona döndüm, sonsuz bir anlayışla gülümsediğini görünce rahatladım, sanki o tek kelimenin ne kadar acı verdiğini tam olarak biliyormuş gibi

üretildi. Ada evinden beri öyle hissetmeme rağmen iyileşmemiştim.

Ancak şu anki refahım, hissettiğim tüm o sıcaklık aldatıcı idi. Sorunlarım derinlere, hücre seviyesine kadar iniyordu ve bir insana karşı bir şeyler hissettiğim için artık normal olacağımı düşünmek aptallıktı.

Saçmalık, diye hırladım kendime. Onu bir sürü çocuk doğurana kadar becermek istiyorsun, onu sonsuza kadar elinde tutmak ve ikiniz de yaşadığınız sürece şımartmak istiyorsun ama ona L kelimesini söylemeyecek misin?

Ama işin özü de buydu. Kendim hiç yaşamamışken hissettiğim şeyin aşk olup olmadığını nasıl bilebilirdim? Bunu yapabilecek kapasitede olduğumu nasıl bilebilirdim?

Hormonal tepki bir şeydi. şehvet, başka bir şey. Arkadaşlık ve bağlılık bile... Bunları aklımda tutabilirdim.

Ama aşk değil.

"Hadi eve gidelim, Zoe," dedim odun gibi bir sesle, yenilmiş hissediyordum ve

Aptalca.

Kırılmış hissediyorum.

BÖLÜM 22

Zoe

I Tüm gücümle ona sarılmak ve içindeki tüm acıyı ve kafa karışıklığını sevmek istedim ama Vodyan kopuktu, içe odaklanmıştı, bu yüzden onu zorlamadım. İncinmiş bile hissetmedim ya da duygularımın Karşılık verdim, çünkü tepkisinin nedenini bildiğime dair güçlü bir şüphem vardı.

Bir zamanlar bir çocuk vardı, on üç yaşında bir ork, ailesi Onu ihmal ve istismar etmiş, sonunda yaraları ortaya çıkınca ikisi de hapse girmiştir. İçine kapanık ama hırçın bir çocuktur ve bir gün Birkaç büyük çocuk da onu dövdü. Öğretmenler onları ayırdığında, onun yanında diz çöktüm ve terli saçlarını okşayarak ona önemli olduğunu ve sevildiğini söyledim.

O çocuk bana sonsuz bir küçümsemeyle baktı ve sakın, soğuk bir sesle neden peri masallarına inandığımı sordu. Aşk diye bir şey yoktur, dedi. Onu hiç görmemişti.

Cevap veremedim. Hatta sadece onu rahatlatmaya çalışırken kendisini daha kötü hissetmesine neden olacak bir şey söylediğim için özür diledim. Şaşırmıştı. Belki o da özür dilemenin masallar alemine ait olduğuna inanıyordu.

Şimdi Vodyan'ın sıkı kucığında rahatça oturuyordum ve ısıltılı, canlı şehir merkezinden onun evine doğru yüzerken beni sahiplenerek tutuyordu.

Daire. Yeseera'yı gösterdiğinde, şehri sevdiği hissine kapıldım ve bunda şaşılacak bir şey yoktu. Çok güzeldi ve karada deneyimlemediğim bir şekilde güvende hissettiriyordu.

Çünkü değerli, pahalı şanta *tam orada*, çalınmaya hazır duruyordu ama kimse denememişti bile. Yine de, eğer ceza sakatlama ise, belki bu anlaşılabilir bir şeydi. Yani her şey güzel renkler ve parıltıdan ibaret değildi.

Şehir bana derinden hitap eden bir şekilde huzurlu görünüyordu.

Ve ışıklar! Çiçekler! Ayrıca etrafta yüzen insanlar, Bazıları konuşabilmek için ağızlarını plastik maskelerle kapatmışlardı ama hava tankları yoktu. Aklımı başımdan aldı.

"Neden herkesçe bilinmiyor?" Turkuaz ışıklarla parıldayan çok geniş, simsiyah iki kulenin arasından geçerken sordum. "Bu Vodnikler insanların burada hayatta kalmasına yardımcı olabilir mi?"

Vodyan acı acı güldü. "Öncelikle, hiçbir vodnik spermlerimizin toplanması için kaçırılmak istemez. Kadınlarda bu daha zor. Kokteylin akması için aslında doğru ruh halinde olmaları gerekir. Erkekler, o kadar değil. Biri bizi bağlayıp otuz bir çekebilir. Gerisini vücut halleder."

Midem korku ve tedirginlikle gerildi. "Tanrım. Ben bile... Aklımdan bile geçmedi. Kulağa korkunç geliyor."

Mırıldandı, avuçları kıcımlı sıkıyordu. "Çünkü sen iyi bir Zoe. Ama örneğin Carver gibi insanlar bunu kesinlikle bir kaynak olarak kullanır. Seni gölde tutmaya karar verdik çünkü insanlar Burada çok büyük bir dezavantaj. Hava tanklarını kesersem işleri biter. Ama onlar olmadan nefes alabilirlerse, bu işleri değiştirir."

"Yani buradaki tüm bu insanlar göle mi düştüler? Ya da bu çiftler nasıl tanıştı?"

Yeşil renkte parıldayan siyah bir kulenin önünde gölün dibine inene kadar alçaldıkça alçaldı. Mat, siyah çubuklardan oluşan bir kapı ve yanında parlayan bir dokunmatik panel vardı.

"Vodnikler isterlerse insanlarla takılmak için yüzeye çıkarlar," dedi yumuşak bir sesle. "Ama... Bu aynı zamanda bazı vodniklerin sahip olduğu bir cinsel yönelim. Vodniklere, insanlara ya da her ikisine birden ilgi duymak arasında ayırım yaparız. Sen benim bi uyanışım sayılırsın."

Avucunun tamamını dokunmatik panele bastırdı ve panel yeşil renkte yandı.

Kapı açıldı.

"Bekle... En alt seviyelerin zenginler için olduğunu söylemiştin," dedim neler olduğunu fark ederek.

Yüzüne çok yakışan ukala bir sırıtışla, "Evet, ben de bu işe *girişiyordum*," dedi. "Shanta gönderilerini korumak *gerçekten* işe yarıyor.

İyi. Dairemin alt katında kuru bir alan var. Rahat edersiniz."

Tam içeri girmek üzereyken yukarıdan bir nefes sesi geldi ve çocuksu bir ses "Anne! Anne!"

Vodyan durdu, yüzündeki sırıtış kaybolurken çenesi sıkıştı. Rahatsız görünüyordu. Yukarı baktığımda yukarıdaki apartmandan bir vodnik kadının çıktığını gördüm, çocuğun seslenişinden rahatsız olmuş görünüyordu.

"Ne var, Kipka?"

"Korkunç adam bir insan getirdi! Onları yiyecek mi?"

Sarsıldı ve yere baktı, gözleri Vodyan'ınkilerle karşılaşınca irkildi.

Oh. Ondan korkuyor muydu?

"Saçma sapan konuşma, Kipka," dedi tek kelime etmeden.

Biz.

Vodyan daha da gerildi. Onunla olan anlaşmanın ne olduğunu bilmiyordum.

Komşuydu ve belli ki bir şey söylemeyecekti, ben de olabildiğince yüksek sesle güldüm ve vodniklerin dikkatini çektim.

"Bir bayandan diğerine," dedim, komplocu bir sırıtışla kadına bakarak, "ateşli komşunuzun beni *yemesini* çok isterim. İyi günler!"

Vodyan yumuşak, şaşkın bir ses çıkardı ve kadının dudakları isteksiz bir gülümsemeyle gerilmeden önce gözleri genişledi.

"Anne! Neden korkmuyor?" Kipka sordu, sesi kısıktı ama yine de duyulacak kadar yüksekti.

"Çünkü o çok nazık, inanılmaz bir adam!" Vodyan beni dairenin içine çekerken bağırdım.

Kapı arkamızdan kapandı ve beni daha da içeri çekti, mavimsi yapraklara benzeyen bir şeyle kaplı bir perdeyle kaplı bir kapıdan geçti.

"Umarım çocuğun ne demek istediğime dair sorularından kaçarken eğlenir," dedim şeytani bir sırıtışla.

İçeri girer girmez yanan yeşil ve yumuşak altın rengi ışıklar, bitkilerle dolu bir alanı ortaya çıkardı. Biz yüzerken hepsi sallanıyordu, akıntıyla uyanmışlardı. Bitkilerin çoğunlukla mavi olması dışında burası bir ormana benziyordu, kırmızı, pembe, beyaz ve mor.

"Vay canına," diye nefes aldım, daha fazla ayrıntı gözüme çarparken etrafıma bakındım.

Kocaman, simsiyah bir ekran duvara gömülmüştü. Tavandan sarkan ince, karmaşık süsler hafifçe dönerek ışıkları yansıtıyordu.

Ve odanın derinliklerinde, biyolüminesan mavi bitkilerden oluşan bir perdeye sahip başka bir kapı başka bir odaya açılıyordu.

"Teşekkür ederim Zoe," dedi Vodyan.

Ona baktığımda, dairesini gezdiğim süre boyunca gözlerini benden ayırmadığını fark ettim. Gözleri yoğun, yüzü ciddiye.

"Ne için? Ben ne yaptım ki?"

Hafifçe homurdandı ve başımın arkasını okşadı. "Sana hiç arkadaşım olmadığını söylediğimde, bu doğrudur. Komşularım bile benden korkuyor. Ben... Ben insanlara gülümseyemem. Yabancılarla nadiren konuşurum. Ve sen... Sen sadece parlıyorsun. Yaptığın şey için minnettarım."

Bu itirafı karşısında kalbim acıyla burkuldu ama bunu belli etmedim. Onun yerine gülümsedim ve kollarımı boynuna doladım.

"Onlara sadece gerçeği söyledim. Sen nazik, harika bir adamsın ve çok ama çok ateşlisin."

"Öyle mi?" diye sordu, yüzünde yine o ukala sırıtış vardı.

Onu öpmeyi arzuluyordum, bu yüzden alt maskemi çıkardım ve onu kendime çektim. Beni ustalıkla yakalayıp üzerine oturttu, dudaklarımız dağınık bir öpücükle buluştu, aramızda soğuk su kayıyordu. Vodyan kıcımlı yağurdu, ses torbasından derin bir inilti geldi. O çekilene kadar utanmadan sürtünme arayışıyla ona karşı kıpırdandım.

"Alt katta sevişebiliriz."

O hızlı ve istekli bir şekilde evin içinde ilerlerken ben zar zor başımı salladım. Bir sonraki odada, o bir düğmeye bastıktan sonra açılan bir tuzak kapısı vardı. Kasa dairesindekine çok benzeyen silindirik bir kilidin içine düştük, tek fark bu kilidin simsiyah olması ve güzel yeşil ışıklarla süslenmiş olmasıydı.

Su hızla dışarı pompalandı ve Vodyan suyun içinden beni öptü. Su seviyesi elbisemin çalışmasını durduracak kadar düştüğünde Etrafımda sıcak olduğunu fark ettim, dokunaçları ve kolları beni soğuktan korumak için zaten oradaydı.

Yanaklarımı ve çenemi öptüğünde, keskin dişlerinin uçları tenimi hafifçe sıyırdığında, "Çok iyisin," diye boğuldum. "Ve çok ateşlisin. Çok güçlüsün. Ve beni güldürüyorsun. Ve ben sadece seviyorum..." Neredeyse ne söylediğimi fark ederek ve onun havasını bozmaktan korkarak sözümü kestim. "Beni becerme şekline bayılıyorum. Çok mükemmelsin."

Dudakları çeneme karşı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Sana geleceğini söylemiştim."

Ne demek istediğini sormaya fırsatım olmadı, çünkü su gitmişti ve kuru zemine açılan kapı açıldı, ötesindeki alan yumuşak, altın ışıklarla doldu. Vodyan beni öpmeyi bıraktı ve gülümsedi.

"Umarım beğenirsiniz."

Büyük, açık bir alandı ve uzak tarafında bir kapı vardı. Zeminin büyük bir kısmını, fayansları açık ve koyu yeşil mozaik şeklinde düzenlenmiş derin bir havuz kaplıyordu. Büyük bir düz televizyon ekranı neredeyse tüm duvarı kaplıyordu. İçinde Odanın başka bir yerinde bir barfiks barı ve düzgünce dizilmiş dambıl ve kettlebell'lerin bulunduğu büyük bir raf gördüm.

"Bu harika," dedim dürüstçe. "Seni çalışırken gördüğümde daha da hoşuma gidecek, çünkü bu hayatımın beni hazırlamadığı kadar ateşli bir seviye."

Sırıttı ve eğilerek bana yumuşak bir öpücük verdi. "Eğer kendine biraz zaman ayırmak istersen, sanırım bunu bir süreliğine halledebilirim. Ayrıca yiyecek bir şeyler de sipariş edeceğim. Sanırım ikimiz de konserve yiyeceklerden bıktık."

Banyo muhteşemdi, koyu yeşil ve açık gri, kocaman bir küvet ve alaturka bir tuvalet vardı. Takım elbiseyle uzun saatler boyunca yaptığım yolculuktan arınmak için zaman ayırdım, saçlarımı ve vücudumu hoş organik kokan koyu yeşil, krem si kozmetiklerle yıkadım. Vodyan'ın bana verdiği havluyla kurulandım; pamuktan değil, sıkıştırılmış bitkileri akla getiren ve şaşırtıcı derecede emici bir kumaştan yapılmıştı.

Banyodan çıplak ve sadece gülümseyerek çıktım. Ne zaman Vodyan beni gördü, yüzü anında keskinleşti. Havuzun içindeydi, iki tabak ve iki şişe bira kenarda duruyordu.

"Buraya gel," diye homurdandı, dokunaçlarını havuzun tüm alanını kaplayana kadar uzattı. "Burası sıcak."

"Böyle erkek gibi giyinmene bayılıyorum," dedim yanına giderek.

"Erkeklik mi?" Kafası karışmış görünüyordu, ama ben daha açıklayamadan

sırıttı.

Dokunaçları dışarı fırladı ve etrafımı sararak beni havuza çekti. Çılgılık attım ve güldüm, dengemi bulmak için ona tutundum. Vodyan Beni üstüne oturttu ve ben ona sarıldığımda, siki dışarı kaydı, klitorisime ve karnıma yaslandı.

Esneyerek tenime hafifçe sürtündü ama şimdilik sadece bana doğru kıvrılmaktan memnun görünüyordu.

"Merhaba," dedim parmağımı kaygan uzunluk boyunca gezdirerek.

"Beni gördüğüne sevinmiş görünüyorsun."

Vodyan bir kahkaha attı. "Kesinlikle. Yine de acıkmış olmalısın. Hadi bir şeyler yiyelim. Sana bugünün insan spesiyalini getirdim. Umarım iyidir."

İyiden de öteydi. Pirinç, balık ve bir çeşit yeşil Lezzetli bir şekilde çıtır çıtır olan sebzeler iyi baharatlanmış bir yemeğin içine harmanlanmıştı. Bu şekilde yedik, ben onun sikine bastırıp bakışlarımı kaçıırken, Vodyan kesinlikle göğüslerime bakarak doydum.

"Buna alışabilirim," diye memnuniyetle inledim, biramdan uzun bir yudum aldım.

"İyi edersin," dedi şişeyi elimden alarak. "Ve bunun için seni biraz daha besleyeceğim, tatlı şey. Böylece bir dahaki sefere tankın olmadan dışarı çıkabilirsin."

Keskin bir nefes verene kadar sert aletine bastırdım. "Ve o çiftlerden biri gibi olurduk," diye mırıldandım. "Evet. Hadi yapalım o zaman. Besle beni."

Gözleri ateşle parladı ve beni sertçe öptü, dokunaçlarını beni tamamen açana kadar kalçalarımın etrafına sardı. Gerildiğini hissettim ve bunu memnuniyetle karşıladım, emrettiği kadar geniş açıldım.

"Ve sonra," dedi yanağımda bir yol açarak öperek, "beni bütün olarak almak zorunda kalacaksın."

Ateşli bir şekilde fısıldadı, kulağımın kabuğunu ve sonra boğazımı yaladı, dişleri tenimi sıyırdı. Ona karşı kıpırdandım, azmıştım ama yine de...

"Ama... Ama kendine bir bak." Bir insanınkinin kolayca iki katı büyüklüğünde ve çevresinde olan sikini işaret ettim. "Dayanamıyorum..."

"Yapabilirsin," diye araya girdi ve beni bir öpücükle susturdu. "Yapmak zorundasın. Evde olmam gerek, Zoe. Senin içinde olmalıyım."

Hay sikeyim. Nasıl hayır diyebilirdim? Ama ben konuşmaya vakit bulamadan

devam etti, siki kalçalarımın arasında titreşirken sesi alçaldı, her iki meme ucum da istekli, aç emicilerle kaplanana kadar göğsümün etrafına bir dokunaç sarıldı.

"İlk seferinde yavaşça yapacağız ve sana söz veriyorum, çok iyi hissettirecek," dedi, boynuma daha iyi erişebilmek için başımı eğdi ve nabız noktamı yaladı. "İşe yarayacak, tatlım. Seni uzatacağım önce seni hazırlayacağım. O güzel amcığına iki dokunaç ister misin? Oraya iki tane sığdırabilirim. Benimle dolu olarak çok güzel görünürsün. Kahretsin, içinde olmak istiyorum."

Çok hızlı nefes alıyordum, başım dönüyordu ve amım o kadar sert sıkılıyordu ki, sanki orgazm oluyormuşum gibi hissediyordum. Çılgıncaydı

ve bir dokunaç

yarığının içine daldı, sikini kenara itti, onunla aynı anda inledim.

Gözleri bana odaklandı ve elimi tutarak dokunacının üzerine sardı.

"Beğendin mi? Beni onunla becer. Ne istersen yap."

"Felç geçirecekmişim gibi hissediyorum," diye itiraf ettim, sesim o kadar kısıktı ki boğazımı tırmalıyordu. "Bu çok ateşli."

Kaslı uzvunu itaatkâr bir şekilde kavradım ve yavaşça hareket ettirdim, içine derinlemesine batmasını ve kaygan yağla parlayarak dışarı çıkmasını dudaklarımı ayırarak izledim.

Her dikkatli hamlesinde homurdandı ve diğer avucumu sikinin etrafına sardığımda, elimde bir kalp gibi zonkladı. İnledi derinden, her yeri titreyerek.

"Siktir! Beni boşaltacaksın," diye ısırdı, uzuvları zevkle kasılırken su çalkalanıyordu. "Yapmak zorundasın..."

Ama bunu hecelemesine gerek yoktu. Eğildim ve dudaklarımı sert, tuzlu ucun etrafına kapattım, iki elim onu çılgınca çalıştırırken nazikçe emdim. Dokunaçları üzerimde kayıyor, okşuyor ve teşvik ediyordu ve emicilerinin her nabzında, meme uçlarımdan doğrudan klitorisime doğru bir şehvet atışı akıyordu, Beni geliştiriyor.

Vodyan sert bir iniltiyle gerildi ve titrerken tuzlu döl ağzıma doldu, kendi dokunaçları içine gömülmüştü, siki sarsılıyordu Elimde şiddetle. Hepsini yuttum ve son damlasına kadar sağarak birkaç kez daha pompaladım.

Aletini emdiğimde, enseme sahiplenici bir şekilde kavradı ve vahşi bir gülümsemeyle dişlerini gösterdi.

"Beni onunla siktin, şimdi ben de seni sikmek için onu kullanacağım."

BÖLÜM 23

Vodyan

W *O çiftlerden biri gibi olurduk.*

Sözleri beynimde dans ediyor, şehvetimin daha da alevlenmesine neden oluyordu. Az önce boşaldım ve onu tekrar becermek, ona sahip olmak, onu sonsuza kadar bana bağlı kalsın diye onu defalarca talep ettim.

Bunu ne kadar çok istediğim biraz acınası bir durumdu. Benim diyebileceğim bir kıza sahip olmayı. Ona hava atmak için, benim değerli insan kızım, en güzeli. Onun tüm komşularıyla tanıştığını görmek, böylece alt kattaki korkunç adamın böylesine ışıltılı bir yaratığın ilgisine layık olduğunu anlamalarını sağlamak.

Şimdi, Zoe bana bakarken onu sımsıkı sarmıştım, Bacakları kaslarının izin verdiği kadar geniş olacak şekilde onu ayarladım, sevimli amı su seviyesinin hemen üzerinde benim için tam teşhirdeydi. Her tarafını kontrol ediyordum, boynunu zorlamasın diye başını yukarıda tutuyordum, etrafını sarıyordum.

Avuç içlerini tutacak bir şey olsun diye.

İlk başta sadece onu izledim. Kanı akıyordu, pembe ve kırmızıydı, klitorisi şişmişti, amcığı çok sıkı, çok mütevazı görünüyordu. Ama bana bir eldiven gibi uyacaktı. Doğru hazırlıkla bunun mümkün olduğunu biliyordum. Bu, eşe uyum sürecinin bir parçasıydı ama sadece sperm tüketimiyle mi gerçekleşiyordu yoksa doğal kayganlığımla mı oluyordu, şimdi hatırlamıyordum. bir rol oynadı.

Güvende olması için ikisini de verirdim.

"Sadece bakacak mısın?" Zoe bana bir bakış atarak sordu meydan okuyan bir bakış. Ellerini serbest bırakmaya çalışarak kıpırdandı ve ben de sııttım,

Daha önce onu sikmeyi bıraktığımda ne kadar kızdığını hatırlıyorum. O da

azdığında çok alıngandı, zevki için savaşmaya hazırды. Çok sevimliydi.

"Belki de yaparım," diye takıldım ona, bu anın sarhoşluğuyla.

Tam olarak doğruydu. O buradaydı, havuzumdaydı, dölleriyle besleniyordu ve tamamen kısıtlanmıştı. Onu böyle görmenin, kaçamamasının, beni terk edememesinin verdiği zevk baş döndürücüydü. Ona böyle ihtiyacım vardı. Benimkine.

Önceki gibi sinirlenmedi. Onun yerine ifadesi buruştu, gözleri çaresiz bir yalvarışla parlıyordu.

"Bebeğim, lütfen. Sana ihtiyacım var," diye neredeyse hıçkırarak ağladı ve hepsi bu kadar.

Kendimi kontrolün bende olduğuna inandırabilirdim, ama aslında tam tersiydi.

"Elbette, seni sevimli şey," diye geveledim, kayganlaştırıcımla kayganlaşmış dokunacımı alt dudaklarının arasına ittim.

Benim için ayrılmasını, ben derine indikçe daha da açılmasını, sonuna ulaşana kadar hayranlıkla izledim ve kalçalarını eğmeye çalışarak homurdandı.

"İhtiyacın olan her şeyi alacaksın tatlım," diye söz verdim, dokunulmak için yalvaran şişmiş klitorisine bakarken onu yavaşça beceriyordum. "Her şeyin zamanı var."

Diğer deliğini bu gece yalnız bırakmaya karar verdim, her ne kadar beni çağırса da, zevkle etrafımda kenetlenirken hafifçe titreşiyordu. Ama sikimin tamamını içine sığdıracaksam, bunun için çok çalışmam ve odaklanmam gerekecekti.

Daha derine ittiğimde, açıklığı çevremde gerildi, inledi ve titredi, sıkıca kenetlendi.

"İyi misin, sevgilim? İyi mi?"

Çaresizce inledi, ellerini sıkıca kavradı. İlerlemeyi bıraktım, içine girebildiğim kadar derine ittim. Bir süre sonra nefes nefese bana baktı.

"Ne? Durma," dedi, sesinde biraz sızlanma vardı. "Sana bir soru sordum, Zoe."

Bana bakakaldı, amı beni öyle bir sıkıyordu ki ikimizin de nefesi kesildi.

Hoşuna gitti.

"İmkânı yok," dedi yavaşça başını sallayarak. "Böyle mi olacaksın? Bebeğim, beni konuşmaya zorlama, çok iyi hissediyorsun! Beynimi karıştırıyor."

Uzuvlarımı biraz daha içine sokmaya çalıştım ve titreyerek haykırdı.

"Peki ya şimdi? İyi mi yoksa çok mu fazla?" Acımasızca sordum.

"Güzel," diye boğuk bir ses çıkardı. "Dolu."

"Gördün mü? O kadar da zor değilmiş," dedim ve ıslak parmağımın klitorisinin etrafında yavaşça dolarken kolay bir ritme girdim.

Zoe kasıldı, ağlamaya başladı ama benim gözlerim o küçüğe takılmıştı,

zonklayan tomurcuk. Beni büyüledi. Ondan küçük bir parça olmasına rağmen muazzam bir güce sahipti.

Uyluklarının etrafına sarılmış olan dokunaçları daha sıkı sardım ve uçlarını uyluklarının tepesinde bir araya getirdim. Onlar Klitorisini çevreledi, her iki taraftan da bastırdı ve her itişimde hafifçe hareket ettikçe sürtünmeye neden oldu.

Arkama yaslanıp izledim, meraklı ve sabırlıydım, her ne kadar aletim şehvetle çarpısa da, bacaklarının arasındaki o tatlı yuvaya ulaşmaya çalışıyordum.

"Bu yeterli değil!" diye haykırdı birkaç vuruş sonra, umutsuzca bağlarına karşı çırpınmaya çalışıyordu. "Lütfen!"

"Lütfen ne, tatlım?" Denemeyi planladığım birkaç teknik daha olmasına rağmen hiçbir şeyi değiştirmeden sordum.

Onunla oynamak çok eğlenceliydi. Yaptığım her şey bir tepki alıyordu ve onu mutlu bir tutarsızlığa sürükleyen tüm yolları yakında öğreneceğimi biliyordum. Zaten oldukça iyi bir repertuarım vardı ama yeterli değildi.

Onun ustası olana kadar her şeyi öğrenirdim. Kimsenin düşünmeye bile zahmet etmeyeceği uzunluklara giderdim.

"Lütfen boşalmamı sağla!" diye yalvardı, gözleri öfkeyle parlıyordu, dudakları iri, titreyen nefeslerin etrafında açıldı. "Bana işkence etmeyi bırak!"

"Durmamı ister misin? Gerçekten mi?" İkisini de ovuşturarak sordum

Dokunaç uçları daha hızlı, daha sıkı bir şekilde klitorisine değiyor, içine yarım inç daha sokmaya çalışıyordu.

Başını arkaya atarak uludu ve sonra ritmik kasılmalarla boşaldı, bu da emicilerimin mandallanmasına neden oldu ve onu daha da tiz bir çığlık attı. Bu orgazm uzun sürdü, vücudunun titreyen her kıvrımını şekillendiren mükemmel bir gerilim ve serbest bırakma anı. Sonunda rahatlayıp derin nefesler aldığı anda sııttım.

"Nasıldı? Geliştirilecek bir yönü var mı?" Geri bildirimini almak için sabırsızlanarak sordum.

Bana öyle kötü, öyle tiksinti dolu bir bakış fırlattı ki, yanlış bir

şey yapıp yapmadığımı merak ederek bir an için geri çekildim. Ama Zoe yaptığım hiçbir şeye kızmamıştı.

"Gelişmeye yer var," diye mırıldandı öfkeyle. "Hayatımın en iyi orgazmıydı! İşte. Mutlu musun?"

"Çok," diye cevap verdim, göğsüm derin, harika bir memnuniyet ışıltısıyla doldu. "Ama neden kızgınsın?"

"Çünkü beni *mahvettin*," dedi, içinden çıktığımda nefesi kesildi, amının onu şekillendirdiğim biçimde kaldığı lezzetli boşluğa baktı. "Başka hiçbir şey asla kıyaslanamaz."

"Amacım buydu ve daha işim bitmedi," dedim en ufak bir pişmanlık belirtisi göstermeden. "Seni mahvedeceğim, güzel şey. Yapmak zorundayım."

Başını salladı, şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı ama düşüncelerini toparlamasına ya da cevap vermesine izin vermedim. Derin bir iniltiyle, onun sularıyla kayganlaşmış dokunacı içime iterken bir diğerini ağzına soktum.

"Em beni. Ne kadar hoşuna gittiğini göster bana," diye emrettim, ona bu şekilde sahip olmanın verdiği zevkle aklımı kaçırmıştım.

Başını çılgınca salladı, sıcak küçük dili hiç tereddüt etmeden her tarafımı yaladı. Hâlâ aklımı başımdan alıyor. Ne kadar kabulleniciydi. İnsanlara ilgi duyan ama onları fetişleştirmeyecek ya da farklı anatomilerinden çekinmeyecek bir partner bulmakta zorlanan vodnikler hakkında hikayeler duymuştum.

Zoe değil. Benim yaptığım her şeyi mükemmel bir şekilde kabul ediyordu ve ona yaptığım şeyleri sevmesine rağmen, dokunaçlar için burada olmadığını biliyordum. *Beni* istediğini derinden hissediyordum.

"Ve şimdi, bu küçük deliği hemen dolduracağım," diye fısıldadım, kaygan dokunacımla hala açık olan açıklığını alay ederken, bir tane daha içime soktum. "*Siktir!* Beni çok azdırıyorsun."

Şaşkın gözleri yarığımıza pompaladığım yere sabitlenmiş, kendimi kayganlaştırıcımla kaplamıştı. Delicesine iyi hissettiriyordu, kendi başıma yaptığımda hiç olmadığı kadar iyiydi. Daha derine ittim, kendimi daha sert becerdim ve sanki devam etmemi istiyormuş gibi bana bir dizi hevesli, teşvik edici emiş verdi.

"Gösterinin tadını çıkarıyor musun?" Mırıldandım, şimdilik tek dokunaçla onu içine itiyordum. "Buna ne dersin?"

İkimizi de aynı ritimde becerdim, derinlere ittim, gidebildiğim kadar derine. Boğuk bir inilti çıkardı, parmakları içime gömüldü ama gözleri inatla açık kaldı. Tıpkı benim onun amının benim için açılmasını, pembe et halkasının beni inletecek şekilde bir emicinin etrafında sıkışmasını izlediğim gibi, o da yarığımın dokunaçların genişliğine izin verecek şekilde açılmasını izledi.

"Gördün mü? Başka kimse bunu senin için yapamaz. Başka kimse ikimizi aynı anda böyle beceremez. Güzel değil mi, güzel kız? Siktir, çok ateşlisin içeride."

Dokunacımın etrafında derin derin inliyor, umutsuzca emiyordu. Tekrar boşalmak üzere olduğumu fark ettim ve bu yüzden ağzından çıktım ve

Onu sikime yaklaştırdım, hâlâ derin ve uzun hamlelerle amını sikiyordum.

"Yut, sevgilim," dedim, sıcak dudaklarıyla midem gerildiğinde sikimin etrafında kapandı. "Hepsini yut."

Ağzına boşaldığımda inledim, ben onu kaplarken dili bana doğru bastırdı, beni bu şekilde tatması gerektiğini biliyordu ve bundan zevk alıyordu.

Boğazından aşağı asla boşalmayacağıma karar verdim. Tat alma tomurcukları beni arzulamayı öğrenene kadar her seferinde benim tadımı alacaktı.

"Her gün," dedim artçı sarsıntılar hafiflerken, sikim nihayet Yumuşuyordu ama tamamen değil. Hâlâ daha fazlası için hazırdım. "Her gün tamamen adapte olana kadar ağzına boşalacağım. Uyum sağladığında da bunu sırf zevk için yapmaya devam edeceğim. Hadi bakalım."

Titreyen bedenini önceki pozisyonuna getirdim, haykırana kadar onu daha da geniş açtım, iç uyluklarındaki gergin kaslar gerginlikle çırpınıyor.

"İyi mi?" Dokunaçlarım ona daha fazlasını verme ihtiyacıyla titrerken sordum.

Başını salladı, nefes nefese kalmıştı. Yüzü kızarmış, göz bebekleri büyümüş, saç tutamları terli yüzüne yapışmıştı. Eğildim ve avucumu karnının alt kısmına koyarak dikkatle gözlerinin içine baktım.

"Seni o kadar çok dolduracağım ki dışarıdan görünecek," dedim, tepkisini izleyerek.

Titreyerek iç çekti, kirpikleri yanaklarının üzerinde dalgalanana kadar yavaşça gözlerini kırıştırdı. Dudaklarımı yalayarak itiraz etmesini bekledim ama hiçbir gelmedi.

"Derinlere ineceğim," diye söz verdim, sözlerimle kendimi tahrik ediyordum. "Benden önceki herkesten daha derine."

Titredi, karnı gerildi. Parmaklarımı genişçe açtım, avucumu kalça kemiğinden kalça kemiğine kadar sahiplenici bir şekilde yaydım.

"İğnen işe yaramadığında, buraya bir bebek koyacağım." I Bu sözleri söylemenin verdiği zevkle ürperdi. "İçine boşalacağım, saatlerce çıkmaması için seni tıkayacağım ve bunu yapacağım

Benim için hamile kalmaktan başka seçeneğin kalmayana kadar günde üç, dört kez tekrarla."

Sormamıştım ama başıyla onayladı. "Tamam."

"Sikeyim. Bunu şimdi yapmak istiyorum," diye inledim, karnını okşuyordum, çok güzel, yumuşak ve yuvarlaktı. İçinde büyüdüğünde bebeğimin üzerinde mükemmel bir küçük yastık olacaktı.

"Tamam," dedi tekrar, bacaklarını sıkıca tutmama rağmen titriyordu. "Evet. Yap şunu. Tamam."

"Çok hevesli," diye fısıldadım, büyülenmişim. "Bana asla hayır demeyecek, değil mi? Ne kadar iyi, muhtaç bir kız. Ne istersem yapmama izin verecek."

İki kaygan dokunacımı birbirine sürttükten sonra simetrik, girdaplı bir şekle soktum, uçları dardı ama uzunluğu arttıkça müstehcen bir şekilde genişliyordu.

"Seni çok iyi esneteceğim, güzel şey," dedim, kelimeler yuvarlanarak

Onun açık amcığının hiçbir şey için sıkılmamasını izlerken, ihtiyacı çok açıktı. "Bu açgözlü amcığı hemen dolduracağım."

İç içe geçmiş dokunaçlar yeterince kolaylıkla içine kaydı, açıklığı büyüyen kolan üzerinde gerildi. Kasıldığında durdum, haykırdım ve onu o seviyeye kadar becerdim, onu sikime hazırladım.

"Ve o da alıyor. Sen çaresiz küçük bir şeysin, değil mi?" Sadece yarım santim daha derine ittim ve çığlık attı, onu daha geniş açtığımda meydan okuyan kasları spazm geçirdi.

"Lütfen!" diye hıçkırdı. "Yapamam!"

Şimdi yavaş olsa da itmeyi bırakmadım, bol miktarda kayganlaştırıcıya rağmen sıkılığı bana direniyordu.

"Ama özel kelimeni söylemedin," diye nefes aldım, etrafımda titreşmesini izliyordum. "Bence bunu kaldırabilirsin. Bence daha fazlası için ölüyorsun."

Emiciler ön duvarına dizilene kadar içinde döndüm. Gözyaşları yüzünden aşağı akarken haykırdı.

"Siktir!" diye feryat etti, boşaldığında içinden küçük, sıcak bir pınar fışkırıyordu. "Sikeyim! Hayır! Hayır! Siktir!"

Klitorisini ovuşturdum, tekrar çığlık atmasını sağladım, o orgazm ya hala

Gidiyor muydu yoksa başka birine mi dönüşüyordu, bilmiyordum. Sona erdiğinde, her nefes alışında yumuşak gövdesi sarsılıyordu. Direnmeyen elini, şeklimin hafifçe çıkıntı yaptığı karnına götürdüm, amı hala doyamıyormuş gibi etrafımda sıkılıyordu.

Bunu hissettiğinde avucu kasıldı, ağlamaklı gözleri çabayla yüzüme doğru kalktı.

"Sen de daha önce mahvolduğunu sanıyordun," dedim sert sikimi yavaşça pompalayarak. "Şu haline bir bak. Ne kadar güzel bir karmaşa. Benim için çok hazırsın. Söyle bana, tatlım. Ne kadar güzel olduğu için kendinden geçersen, seni becerebilir miyim? Yorgunluktan uyuyakaldığında, o küçük dar vücudunu kullanabilir miyim?"

Başını salladı ve sanki acı çekiyormuş gibi gözlerini kapattı.

"Her seferinde..." diye başladı, sesi paslanmış, dudakları kurumuştu. "Ne zaman... hiçbir şeyin daha iyi olamayacağını düşünsem... Sen yeni bir şey buluyorsun."

"Bekle. Suya ihtiyacın var."

Birkaç şişe hazırladığım yere uzandım. Bir tanesini dudaklarına götürdüm, içebilmesi için onu kaldırdım. Hepsini bitirdiğinde Şişe, onu daha yakına çektim, iç içe geçmiş dokunaçlarım o tıslayıp etrafımda kenetlenene kadar içinde itişip kakıştı.

"Kısa bir mola," dedim onu kendime çekerek. Onun her sığ Nefesim boğazımda çırpınıyordu ve ben bunu seviyordum. Her şeyi sevdim. "Kızım nasıl? Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Ses çıkarmadan güldü, kollarımda titriyordu.

"Hayatımda bir daha hiçbir şeye ihtiyaç duymayacakmışım gibi hissediyorum. Tamamen doyumdum," dedi kısık sesle. "İnanılmazsın."

"Peki. Soruma dönelim. Sen uyurken seni kullanabilir miyim?"

Kukusu kasıldı, bana cevabımı verdi ama ben duymak istiyordum.

Bir dakika sonra, yaptım.

"Tabii ki. Çok açık değil mi? Bana her şeyi yapabilirsin. Tanrı aşkına, beni hamile bırakmana izin verdim. Başka ne istiyorsun?"

Göğsüm ışıkla doldu, sikim acıyla sertleşti. Sütten kesilmiştim ama yine de bunu neredeyse hissediyordum - vücudumun derinliklerinde saklı testislerim onu dölleyebilmek için daha fazla boşalmak üzere aşırı hızda çalışıyordu.

"Mutluluktan aklını kaçırmadığın bir zamanda sana tekrar soracağım," diye söz verdim. "Ve evet diyeceksin, çünkü sana bunu yoğun bir zevk anında anlattım ve şimdi zihninde derin bir şekilde bağlantılı. Benimle çocuk sahibi olma fikri ve o coşku. İstersem kurnaz olabilirim."

Alay etti, boğuk kahkahalarla titreyerek dolgun amcığının etrafımda kasılmasına neden oldu.

"Dinle, dokunaç çocuk. Seni dünyadaki herkesten çok istemeseydim, numaralarının hiçbirisi işe yaramazdı. Ama kendine bunu söylemeye devam et. Elbette. Buradayım çünkü sen *kurnazsın*."

Sırıttım, saçlarını ve çıplak, titreyen sırtını okşadım. "Dünyadaki herkesten daha fazla," diye tekrarlardım, mutluluktan sarhoş olmuş bir halde. "Bence bunu hak ediyorsun bunun için tekrar gel."

İçinden yavaşça çıktım ve yatana kadar sarkan vücudunu düzenledim.

Sırtında dokunaçlarım onu destekliyordu, böylece kalçaları su seviyesinin üzerindeydi. Üzerine eğildim, yüzümü o kadar yaklaştırdım ki düzensiz nefesleri dudaklarımın üzerinde uçtu.

"Son bir sözün var mı?" Bana bakışının tadını çıkararak sordum. Sanki dikkatini çekmeye değer tek şey benmişim gibi. Bağımlılık yapıyordu.

Sesi boğuk ama emindi. "Evet. Seni seviyorum."

Ona baktım, zihnim bulanıklaşmıştı. Gözleri berrak ve karanlıktı, bana meydan okuyarak bakıyordu, ağzından nefes alırken çenesi gevşemişti, tepkimi beklerken gözleri sağ ve sol gözlerim arasında gidip geliyordu.

"Öyle mi?" Sonunda boğazım düğümlenerek sordum.

"Mmm. İstiyorum. Karşılık vermezsen sorun değil ama sana söylemek istedim. Çocuk yapmayı planladığımız için."

Dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme belirdi ve ben yukarıda donup kalmışken bile

Dilim tutulmuştu, kalbim gittikçe daha hızlı çarpıyordu, sabırlıydı, rahattı ve söylediklerinde rahattı. Ondaki derin kesinliği ve baskı eksikliğini hissettim. Gerçekten ciddiydi. Hiçbir şey beklemiyordu.

Ama içimdeki sıcaklık yükselip vücudumu kaşındırmaya başladığında, ona söylemem gerektiğini biliyordum.

Tek ve emin bir hareketle onu açtım ve içine girdim, içeri girmesini sağlamak için üst ucumu şaftıma bastırdım. Uzunluğumun yarısı onun içinde, rahat ve sıcak olduğunda durdum. Göz kapakları titriyordu ama gözlerini açık tuttu ve yüzüme odaklandı.

"Bana bir amaç verdin," dedim, şimdilik şaftımın yarısıyla onu kolayca becerdim, etrafımda sıkılaşıp kadar klitorisinin üzerinden bir dokunaç geçti. Üstteki penisim ön duvarına baskı yaparak çekilmek istedi.

Sadece birkaç hamle yapmıştım ve o şimdiden titremeye başlamıştı.

"Beynimin o kadar derinlerinde yaşıyorsun ki, sensiz var olmayı hayal bile edemiyorum," diye devam ettim, ona bir inç daha verdim.

Gözlerini sıkarak kapattı ve haykırdı, tırnakları hoş bir acıyla pullarımın altına takılana kadar kalçalarımı kavradı.

"Yalanları kafamdan söküp attın ve yerine kendi yalanlarını koydun. Gerçek," dedim, onu biraz daha besledim, hareketlerim titreklemeye

başladı, ta ki ben

eşit bir tempoyu tutturmak için mücadele etti.

"Beni kendine bağladın. Gördüğüm, düşündüğüm her şey beni sana geri döndürüyor. Zoe ne düşünecek? Zoe beğenecek mi? Onu güldürecek mi? Burayı sevecek mi? Onu nasıl mutlu edebilirim? Güvende olması için kaç kişiyi öldüreceğim? Zoe'nin istediği her şeyi elde etmek için kimi incitmeli, tehdit etmeli, rüşvet vermeli, öldürmeliyim?"

Daha derine ittim ve o inledi, sıkıca kenetlendi. Klitorisini kabaca ovuşturdum, her itişimde dörtte üçünün içine batışımı izledim, şişman çevresi onu erotik olmanın ötesinde bir şekilde açıyordu. Sikimin ucu rahim ağzını buldu ve geri kıvrıldı, böylece uzunluğumun daha fazlasını içine sokmama izin verdi.

"Bu aşk mı, Zoe? Öyle görünmüyor. Bu şey sağlıklı ve saplantılı, ama asla vazgeçmeyeceğim. Ve bunu kabul etmelisin, çünkü sahip olduğum tek şey bu. Bu hasta, zehirli duygu torbası, sikim ve ben olan karmaşa.

Bunu almalısın."

"Evet!" diye bağırdı ve onu biraz daha besledim, *neredeyse* içeri girene kadar ve bir sonraki itişte eve çarpmamak için tüm kısıtlamalarımı aldı.

"Evet ne?" Sertçe sordum, o kadar yavaş çekiliyordum ki görüş alanımda siyah noktalar dans ediyordu.

Eşit derecede yavaşça içeri girdim ve her tarafı titreyerek inledi. "Alıyorum! Hepsini alıyorum! Lütfen!" Hıçkırığa hıçkırığa ağladı, karnı doluyordu.

derinlere iterken benimle birlikte. "Şimdi! Lütfen!"

Bununla birlikte, öz kontrolüm yok oldu. Sonuna kadar girdim ve bu bir mücadeleydi. Bana direndi, kökümdeki en şişman parçam görünüşe göre sınırına kadar gerilmiş açıklığını geçemiyordu.

Sonra içine girdim ve çılgık atarak sikimin üzerine boşaldı, inlemeleri anlaşılmaz, hüngür hüngür ağlayan kelimelerle karıştı.

"Sonsuza dek burada, senin içinde yaşamak istiyorum," diye fısıldadım, kendi orgazmım neredeyse gelmişti.

Geri çekilmeden önce parmaklarımı onun şişkin karnında gezdirdim, çok nazıkçe, o beni çaresiz, çırpınan zevk artçı şoklarıyla sıkarken.

Neredeyse en ucuna kadar çektim ve kabzasına kadar salladım. Bir, iki, üç kez, sikim sarsılmadan ve onu dölle doldurmadan önce. Ucu rahim ağzına yapışıp döllerimi tam içine itene kadar esnedi, kıvrandı. Boşaldım ve boşaldım, dünya şimdiye kadar hissettiğim en içgüdüsel mutlulukla grileşene kadar omurgamda sıcak acı cıvataları yükseldi.

Küçük penisim ikinci bir orgazmla şişti ve sertleşti,
Daha derine ulaşmak için zorlanıyordu. İçindeki şeffaf jel tıkaçımı fırlattı ve
dölümün ait olduğu yere, rahminden dışarı çıkmasını engelledi.

O, bunu verdiğim ilk kadındı ve tek kadın da o olacaktı.

Bir.

Zoe'm.

BÖLÜM 24

Zoe

T Gece bulanıktı. Uykuya dalıp çıktım, yorgunluk beni ele geçirdiğinde daldım ve Vodyan'ın zar zor bilinçli bedenimi sikmesiyle uyandım, elleri ve dokunaçları beni şefkatle kucaklarken kulağıma tatlı, iğrenç sözler fısıldadı.

"Uyu. Sadece seni daha fazla doldurmam gerekiyor. Dayanamıyorum, tatlı şey. Ama dinlenmelisin. Söz veriyorum yakında bitireceğim. Bu amcık sikim için çok iyi bir kılıf. Uyu, tatlım."

Bana dokunmayı bırakmadı ve onu rüyalarımnda bile hissettim, Parmaklarıyla bacaklarımın arasındaki şeklin izini sürüyor, içimi nazıkçe dolduruyordu.

Dölünün dışarı akmasına izin verdiğim için amımı azarlarken dokunaçları karnımı, boğazımı, göğüslerimi ve yüzümü okşuyordu.

Ona tamamen sarılmış bir şekilde uyudum ve o da beni lüks bir şekilde sıcak tuttu. İstedğim her şey ve çok daha fazlasıydı.

Uyumuyordu ve her şeyi yapmasına izin veriyordum. Davranışları tıpkı söylediği gibi takıntılıydı ve bu beni derin, doyurucu bir rahatlıkla dolduruyordu. Sanki bir ömür boyu beslendikten sonra Zar zor yeteri kadar yiyordum. Benim doymak bilmez dokunma ihtiyacımı karşıladı, bana hayal edebileceğimden fazlasını verdi.

Bunu daha önce hiçbir erkek yapmamıştı. Hiçbir zaman. Bunu istemeye bile cesaret edememiştim, çünkü ilgi o kadar tüketiyordu ki, erotik ve şefkatli okşamalar fantezi dünyasına aittir.

Kafamın içindeki küçük bir ses bunun er ya da geç sona ereceği konusunda uyarıyordu. Buna alışmamam gerektiğini söylüyordu. Yine de onu ittim, bekleyip görmeye karar verdim.

Zaten tartışmalı bir noktaydı. Vodyan beni tamamen ve bütünüyle büyülemişti ve uzun süre bu işin içindeydim.

Öğle saatlerinde nihayet havuzdan çıktık. Bize öğle yemeğı sipariş ederken banyoyu yalnız kullanmama izin verdi, ama odanın karşısına geçtiğimde gözleri açgözlü bir dikkatle beni takip etti. Kapıyı bıraktım İçeri girmek isterse diye kilitli değildi.

Onun zorba varlığına hiç aldırmadım. Aslında, tam da ihtiyacım olan şeydi.

Yemeğimizi yedik ve sonra bilgisayarını kullanarak e-postalarımı veya sosyal medyayı kontrol etmek isteyip istemediğimi sordu.

"Bağlantı güvenli ve haftalardır çevrimdışı durumdasınız," dedi yüzünde mutsuz bir ifadeyle. "Ailene neler olduğunu kontrol etmek isteyebileceğini düşündüm."

Duvara monte edilmiş bilgisayarına doğru yol almıştım ki kaşlarının daha da çatıldığını, dişlerinin birbirine vurduğunu fark ettim.

"Hoşuna gitmedi," dedim yüzümü ona dönerek. "O zaman neden ve niçin teklif ettin?"

Kollarını kavuşturarak yana bakarken çenesi sıkıştı.

"Sana istediğın her şeyi vermek istiyorum, Zoe," dedi sonunda, sesi alçaktı. "Ama bir şeyi ya da birini benden daha çok isteyeceğinden korkuyorum. Bu korkunç ve imkânsız bir çelişki. Yeseera'yı sevdiğin için seni tekrar dışarı çıkarmak istiyorum ve aynı zamanda korkuyorum Biri gözüne çarpacak ve sen gideceksin. Benim de gitmene izin vermekten başka çarem kalmayacak, çünkü senin istediğın benim istediğimden daha önemli."

Gülümsedim ve yanına geldim, iyi huylu bir homurdanmayla yumuşayıp beni tekrar kucaklayana kadar ona sıkıca sarıldım.

"Bunu sadece bir kez söyleyeceğim, çünkü benim hakkımda bunları bilmek istemediğini söylemiştin. Ama sanırım sana söyleyeceğim şey önemli bir noktayı kanıtla, tamam mı?"

Başını salladı, çenesi başımın tepesine değiyordu. Gözlerinin içine bakabilmek için geri adım attım ama ellerim belinde kaldı.

"Senden önce sekiz uzun süreli partnerim oldu. İki kez nişanlandım. Her biriyle bir bağ hissettim ve bu ilişkilerin çoğu iyiydi. Ama bu kısım önemli. O erkeklerin hiçbiri bana senin hissettiğın gibi hissettirmedi. Sevmenin ne demek olduğunu bildiğimi sanıyordum. ama yanılmışım. Çünkü artık biliyorum ve hissettiğim tüm o duygular

Geçmişte diğer insanlar için hissettiklerim, senin için hissettiklerimin yanında soluk ve sönük kalıyor."

Kalın bir şekilde yutkundu, gözleri yumuşadı ama hâlâ kaşları çatıktı.

"Neden bu kadar çok? Sıkıldın mı? Senin için yapmadılar mı?"

Yüzümü buruşturdum, çünkü soru kabaydı, ses tonu sertti, ama nereden geldiğini anladım. Muhtemelen bir şeyleri kırıp dökme alışkanlığım olduğundan endişeleniyordu. Gerçeklerden daha uzak olamazdı.

"Keşke bebeğim," dedim dudaklarımı birbirine bastırarak, çünkü gerçek utanç vericiydi. "Aslında, onca insan arasında hiçbir zaman bir şeyleri bitiren ben olmadım. Hiçbir zaman. Beni hep eksik bulurlardı. Ya da çok fazla, nasıl baktığınıza bağlı."

Gözleri beni delip geçti, o kadar yoğundu ki başka tarafa bakmak zorunda kaldım. Yüzüm utançtan yanıyordu. Bunun benim hatam olmadığını biliyordum, bende bir sorun olmadığını biliyordum ama istatistikler yalan söylemiyordu.

Çoğu bir yıldan kısa bir süre içinde olmak üzere sekiz erkek sizden ayrılırsa, merak etmeniz gerekir.

O utanç içimde yükseldi, sıcak ve boğucu bir şekilde, ama bunu yapamadan çok fazla oldu, sert kollar ve dokunaçlar etrafımı sardı, Vodyan'ın dudakları başımın tepesine bastırdı.

"Aptallar, hepsi," diye homurdandı, beni öpücük yağmuruna tutarken. "Gitmene asla izin veremeyeceğim kadar değerlisin."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, içimdeki utanç mırıldanırken, *"Bekle ve gör. Bir yıl sonra hâlâ böyle düşünecek mi? Yoksa sana gitmeni mi söyleyecek?"*

Burnumu çektim, o nahoş sesi iterken onun kucağında eridim. Uzakta.

"E-postamdaki herhangi bir şeyin Seni terk etmek istemiyorum," diye söz verdim. "Endişelenmene gerek yok. İstersen omzumun üzerinden bile bakabilirsin. Benim için sakıncası yok."

Kaskatı kesildi, sonra derin bir nefes vererek gevşedi.

"Bunu gerçekten yapmak istiyorum ama bunun ne kadar berbat bir şey olduğunun farkındayım," dedi bir süre sonra. "Hayır. E-postanı kontrol et, Zoe. Yemek geldiğinde almak için ana kata gideceğim, tamam mı?"

Vodyan'ın sandalyeye ihtiyacı olmadığını için daire. Bilgisayarını ayakta kullandım. Ekran büyüktü, duvarın içine

yerleştirilmişti ve bir dğmeye tıkladıktan sonra klavye dışarı çıkıyordu.

Gelen kutum tıka basa doluydu ve mesajlarıma kronolojik olarak bakmak için önce en alta indim. Çoğu haber bültenleriydi ama kız kardeşim e-postalarımın her zaman ilk kontrol ettiğim şey olduğunu bildiği için ara sıra bana e-posta gönderiyordu. Kısa mesajlarını okudum ve bana onun ve benim ebeveynler güvendeydi.

Vodyan geri döndü ve ben hala gelen kutumdaki çığ ile işimi bitirmemiştim. Ne kadar çok şeye abone olduğuma inanamıyordum. Çok sağlıksızdı.

Yemek yiyip yemeyeceğimi sorduğunda "Neredeyse bitti," diye seslendim. "Tanrım, bu hastalıklı şey de ne? Ne tür bir ucube bir e-posta gönderir

'Dışarı çık yoksa ölür' konusu mu? Yemin ederim, bu pazarlamacılar her şeyi yaparlar..."

"Ne? Göster bana!"

Mesaj yüklendiğinde Vodyan saniyeler içinde yanımdaydı. İkimiz de suya batmış bir kafatasının bulanık fotoğrafına bakıyorduk.

"Çocuk bu mu?" Vodyan kolunu omuzlarıma dolayarak sertçe sordu.

"Aman Tanrım."

Bu Azahl'dı. İlk başta fark etmemiştim çünkü yüzü ekranı dolduruyordu ve perspektif nedeniyle daha büyük görünüyordu. Ama şimdi gördüm. Bu oydu.

"Başka bir şey var mı?" Vodyan dokunaçlarını bacağıma dolayarak sordu, sanki bana olabildiğince dokunmaya ihtiyacı varmış gibi.

"Ben... Evet, izin ver..."

Aşağı kaydardım ama sadece fotoğraf vardı. Uğursuz konu satırı dışında hiçbir metin yoktu.

"E-postanda sana tehditler gönderdiğini biliyordum," dedi Vodyan acımasızca. "Ne kadar eski?"

"Yeni, yani... İki saat öncesinden," dedim. "Bu... Nasıl oldu da biliyor musun?"

Ona baktığımda Vodyan'ın yüzü asıktı. "İçeride olduğunu biliyor. Yeseera, çitin arkasında güvende ve dokunulmaz. Artık saklanmadığını biliyor. Gelen kutunu kontrol edebileceğini iyi tahmin etmiş. Ya da bunu birden fazla kişiye göndermiş olabilir.

Kanallar, e-postaya ilk siz rastladınız." "Bekle. Bir ek var."

MPEG dosyasına tıkladım, kalbim göğsümde hastalıklı bir şekilde çarpıyordu. Carver'ın şeffaf plastik bir maske takmış yüzü ekranı doldurdu,

Soğuk ve acımasız bir şekilde yakışıklıydı. Sırıtıyordu, beyaz gülümsemesi eskiden orta kesici dişinin olduğu yerde bir boşlukla gölgelenmişti. Su altında çekildiği için görüntü bulanıktı ama sesi net bir şekilde duyuluyordu.

"Ve seni yine özledim, Zoe Gilbert. Çok yaklaşmıştım!" diyerek kameraya sırtıttı ve görünüşe göre hayatının en güzel anlarını yaşıyordu.

Titredim ve Vodyan etrafıma bir dokunaç daha sardı. Minnetle dokunuşuna gömüldüm, beni topraklamasına izin verdim.

"Ve şimdi de küçük bir korkak gibi vodnik şehrinde saklanıyorsun," diye devam etti Carver, gülümsemesi yüzünü buruşturarak. "Zoe, Zoe. Dışarı çık. Hadi oynayalım. Sence de tanışmamızın zamanı gelmedi mi? İşte buradasın, gölgelerin içinde kaçırıyorsun, korumaların arkasına saklanıyorsun ve bu hiç eğlenceli değil!"

Tekrar sırtıttı ve kamera onun yüzünden uzaklaşarak Azahl'ın bağlanmış ve iki lama arasında tutulduğunu gösterdi. Zayıfça debeleniyordu ama ya gücünün ya da hareket etme isteğinin olmadığı belliydi.

Boğazıma bir hıçkırık düğümlendi ve Carver'ın konuşmasını dinlemek için yutkundum. "Biliyor musun Zoe Gilbert, iğrenç yaratıklar

Suyun altında iki saat mi? İki saat! Bu çok uzun bir süre. Bu sualtı gezisinde yüz dakikadır buradayız. Hesaplayabilir misin, Zoe?"

Gözleri alaycı bir şekilde parlayarak gülerken kamera yüzüne geri döndü. "Şimdi belki yüzeye çıkarız da biraz nefes alır, belki de almaz. Sırf seni ağlatmak için onu öldürmek isterdim.

Lanet olası kaltak. Senin yüzünden bir dişimi kaybettim!"

Ağızındaki boşluğu göstererek bağırdı, neşeli tavrı tamamen kaybolmuştu. İrkildim ve Vodyan bana daha sıkı sarıldı.

Carver kendini silkeledi ve devam etti. "Bir dişimi ve değerli kargomu kaybettim ve senin küçük gizlice dinlemen yüzünden iyi müşterilerimi kaybettim. Ama senin hakkında araştırma yaptım, sürtük. Muhtemelen çocuklara dokunmaktan zevk alan lanet olası bir iyiliksever olduğunu biliyorum, işte olacaklar.

Önümüzdeki on iki saat içinde sana bir yer göndereceğim. Bir saat içinde ortaya çıkmazsan, o iğrenç şey ölecek ve suçlusu sen olacaksın.

Korumanı da getir. Yeni lamia arkadaşlarımdan onunla bir işi var. Eğer ikinizden başka birini görürsem, çocuk ölür."

Video bitti ve zar zor nefes aldığımı fark ettim, bu yüzden içimdeki dehşet düğümünü hafifletmek için hiçbir şey yapmayan uzun, titreyen bir nefesi yuttum.

"Bunu Malgeri'ye göndermem gerekiyor," dedi Vodyan sessizce, bir eliyle klavyeye uzanarak.

"Ne? Hayır!" Bileğini tuttum ve yalvarırcasına ona baktım. "Federallere söyleyemezsin! İğrençlikler umurlarında değil, kimse Yapar! Carver'ı almak için onu feda edecekler! Lütfen, bebeğim. Lütfen! Lütfen! Ne dediğini duydun."

Sabırla başını salladı ve yalvarmayı bıraktığımda, gözlerim yaşlarla dolarken hızlı hızlı nefes alıp verdiğimde, eğilip alnımdan öptü.

"Federallere söylemeyeceğiz. Bir köstebek var, unuttun mu? Ama Malgeri'ye söylemem gerek. O benim MSA şubemin başı ve size söz veriyorum, zulüm gören canavar çocukları önemseyen biri varsa o da odur. Tamam mı, Zoe? Canavar çocukları kurtarmak için bir plana ve alabileceğimiz tüm desteğe ihtiyacımız var. Azahl."

Birkaç kez göz kırptım, o kadar şaşırmıştım ki ağlama isteğim bile kayboldu. "Bekle. Sen... Bunu yapar mısın? Ben... Vodyan, gitmeme izin vermeyeceğini düşünmüştüm. Onu da feda etmeye hazır olduğunu düşünmüştüm. Beni güvende tutmak için."

Buna hiç aldırmadım, bu işte benim tarafımda olduğu için mutluydum ve Azahl'ınki için hayatımı anında verirdim. Ne de olsa ona borçluydum. O bana geldi ve ben onu yüzüstü bıraktım, Carver'ın pençesinde olması benim hatamdı.

Vodyan bana sıkı bir gülümseme verdi.

"Sanırım sana istediğin her şeyi vereceğimi ve çocuğu kurtarmak istediğini çoktan kabul ettik," dedi, sesi sertti. "Ama bu konuda aptallık etmeyeceğim. Oraya kurbanlık koyun gibi gitmeyeceğiz ve açık olmak gerekirse, çocukla senin aranda seçim yapmak zorunda kalırsam, seni kurtaracağım. Ama bunun olmaması için elimden geleni yapacağım."

Bir süre ona baktım, içindeki soğuk öfke korkumu yatıştırdı ve neredeyse tamamen nefes alabilecek hale geldim.

"Tamam," diye fisıldadım ve o tekrar klavyeye uzandığında, ben Bırak onu.

Vodyan bunun ardından patronuyla uzun bir telefon görüşmesi yaptı ve

Gözünün önünden ayrılmama izin vermedi, hatta beni tuvalete kadar takip etti. Gözleri hep üzerimdeydi, tetikte ve tetikteydi ve hâlâ güvendeyken beni içmek istediğini hissediyordum. Ne zaman

Dokunmaya müsaitken, sanki hayatı beni yakınında tutmaya bağılmış gibi neredeyse tüm uzuvlarıyla etrafıma sarıldı.

Konuşmanın çoğunu anlamadım. Şifreli konuşuyor, numaralandırılmış stratejilerden, müzakere tekniklerinden bahsediyor, MSA'da çalışan ve hakkında hiçbir fikrim olmayan diğer kişileri tartışıyorlardı. Malgeri birkaç kez patladı, Vodyan'a inatçı bir orospu çocuğu ve aşık bir aptal dedi.

Vodyan sadece gülümsedi ve saçlarımla oynadı.

Sonunda bir anlaşmaya varıldı, insanlar alarma geçirildi, ulaşım organize edildi.

"Ve şimdi bekliyoruz," dedi Vodyan, dokunaçları bacaklarımı ve gövdeyi sararken parmaklarını saçlarımda gezdirerek, sadece kollarımı ve başımı dışarıda bırakarak. "Yeseera'ya yakın bir yer seçecek çünkü buradayız. Gerçi muhtemelen oraya varmak beni yoracak kadar uzak olacaktır."

İkimiz de gergindik. Mesajın her an gelebileceğinden ve onu kaçıracağımızdan emindim. Vodyan bana duvardaki gizli bir paneli gösterdi.

Silah dolabını saklıyordu ve tepeden tırnağa birkaç jet tabancası, bıçak ve vakumlu bir pakette saklayabileceği ve karada savaşmak zorunda kalırsa hızla çıkarabileceği bir mermi tabancasıyla silahlanmıştı.

"Bu da senin için," dedi ve bana kısa bir bıçağın kılıflandığı gizli bir siyah kemer sundu. "Kıyafetine bakınca çok belli olmamalı. Kahretsin, tankına ihtiyacın olmayacağına çok sevindim."

"Oh." Bunu düşündüm. "Aslında ne kadar sürüyor? Senin boşalır mısın?"

O temizlerken ve kontrol ederken ben de onun sikini emdim. Mermi tabancası, çünkü onu yıllardır kullanmamıştı ve tamamen çalışır durumda olduğundan emin olmak istiyordu. Gerçeküstüydü. Elleri meşguldü, gözleri silahtaydı ama siki ağzımda sert ve istekliydi, dilimle oynuyordu. Bir dokunaç omuzlarıma sarılmış, beni teşvik ediyordu.

"İşte bu, tatlım," diye mırıldandı, bana bakmadan. "Çok iyi hissediyorsun. Siktir, bu ne?"

Kaşlarını çattı, küçük bir silah yağı şişesine uzandı ve omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Uzun boylu olduğunda çok ateşli ve tehlikeli görünüyordu,

Zümrüt parmakları bir silahı ustalıkla tutuyordu. Gelecekte o bunu yaparken kendimi onu üflerken görebilirdim. Ya da antrenman yaparken. Biceps curls ya da başka bir üst vücut egzersizi yaparken sikinin emilmesine razı olup olmayacağını merak ediyordum.

Egzersiz.

Bilgisayardan gelen yüksek bir ses ikimizi de sarstı. Ses sonuna kadar açılmıştı ve Vodyan hemen ekrana baktı.

"En sevdiğin seks oyuncağı dükkânında indirim var," dedi sözünü eğip bükmeden ve silahına geri dönerek.

İşte bu vardı. Çok fazla bülten aboneliği var. Sinirlerimi bozdular.

Sonunda Vodyan artık silaha odaklanamıyor, gözleri tekrar tekrar yüzüme kayıyordu. Bundan sonrası uzun sürmedi. İçime boşaldı. ve sonra beni uzun, yiyip bitiren bir öpücük için yukarı kaldırdı.

Ve sonra biraz daha bekledik, zararsız postalardan iki korku daha aldık. Sonunda Carver'ın mesajı akşam 8'de geldi.

"Gösteri zamanı."

BÖLÜM 25

Vodyan

I Carver'ın o gemi enkazı mezarlığında buluşmak istemesi kaderdi. Yeseera ve Copper Harbor arasında. Ne de olsa lamia'yı orada sakatlamıştım ve o da kin beslediği için muhtemelen onu Carver'ın kolları. Zoe görevimi ondan hemen sonra öğrendim.

Carver muhtemelen lamilerle yakından çalışmıştır ve bu da burayı seçmesinde etkili olmuş olabilir. Buluşma yeri olarak seçtikleri yer Bu nokta onlara avantaj sağladı çünkü mezarlık Carver'ın kuvvetlerinin bir kısmını gizlemek için yeterli siper sunuyordu.

Sanırım bizi kaba kuvvetle ezmeyi planlıyordu. Bizi ezici bir sayıyla bekleyecek, benim savaşmamı ve Zoe'yi korumamı imkânsız hale getirecekti. İkimiz de hızla ölecektik, lamialar ve insanlar tarafından kuşatılacaktık. Savaşçılar.

Neyse ki Malgeri yakınlardaydı. İki shehru'su hazırды. tam üstümüzde bir teknede konuşlanmışlardı ki bu mükemmeldi. Çok iyi yüzücülerdi ve lamyalardan farklı olarak hava tanklarına ihtiyaç duysalar da su altında güçlü müttefiklerdi. Sonra, nasıl olduğunu bilmiyordum, bir iğrençlik aldı

Wisconsin'de olan farklı bir şubeden koruma.

Ve Malgeri de geliyordu, ancak savaş yüzeye çıkarsa bize destek olmak için teknede kalacaktı.

Planımız basitti. Bunlar her zaman en iyi sonucu verir.

"Ya beni vurursa?" Zoe tüm gücüyle bana tutunarak sordu. Yine de hakkını vermem gerekiyordu. Hiç sarsılmadı.

Sesi sabit, vücudu gergin ve kararlıydı. Kendini adamıştı ve Malgeri'yle, ben ve adamlarım Carver ve ekibini temizlerken, onun shehru'lardan biri tarafından götürülmesini ayarladığımı bile bilmiyordu.

Malgeri, tıpkı benim gibi, kimseyi tutuklamakla ilgilenmiyordu. Bu kan gölü olurdu. İçgüdüsel olarak savaşan ancak eğitimden yoksun bir lami sürüsü bile birkaç Canavar Güvenlik Ajansı ile boy ölçüşemezdi. profesyoneller.

"Yapmayacak," diye cevap verdim sakince. "Onu duydun. Kına yakmak istiyor.

Ayrıca, su altında etkili olan tek silah jet silahıdır, o da sizi öldürmez ya da zıpkın gibi bir şeydir, o da çok yavaştır."

"Evet. Tamam," dedi başını şiddetle sallayarak.

Gemi enkazına beş dakika uzaklıktaydık. Malgeri daha önce benimle irtibata geçerek kimsenin pusuya yatmadığını teyit etmiş olmasına rağmen bölgeyi dikkatle izledim. Yüzeyden yaptığı taramada tespit ettiği tüm canlı organizmalar mezarlığın etrafında toplanmıştı.

Bir tuzağa düşmek üzereydik ve başarısız olup Zoe'yi sonsuza dek kaybedeceğim korkusuyla içim buz kesmişti. Ama bu sadece korkuydu ve amacımı gölgelemeyecekti.

Çünkü burada bir taşla bütün kuşları vurma şansım vardı. Carver ve en güvendiği adamlarının yanı sıra tüm lamyalar da bu işin içindeydi. Eğer doğru oynarsam, bu tek görevle Zoe'ye yönelik tüm tehditleri ortadan kaldıracak ve üstüne üstlük çocuğu kurtaracaktım.

Bundan sonra benimle evlenmekten başka çaresi yok.

Zoe'nin katılımı planla ilgili nefret ettiğim tek şeydi ama bundan kaçınılamazdı. Onu da güvende tutmak için tüm önlemleri aldım. Hatta bir şeyler ters giderse diye son anda ondan hava tankını takmasını bile istedim.

Ama sonunda gemi enkazının üzerindeki kubbe benzeri kafesi ve tam tepesinde iki figürü gördüğümde, kafamda alarm zilleri çaldı.

Kubbenin üzerinde süzülen bir dizi ışık, alanı sanki lanet bir sahneymiş gibi aydınlatıyordu. En tepeye odaklandılar ve kubbenin geri kalanını

yapı karanlığa gömüldü. Bu da görüş mesafesinin geceleri normalden daha da kötü olduğu anlamına geliyordu.

"Kimseyi görmüyorum," diye mırıldandım Zoe'ninkine benzer bir maskeyle kapatılmış ağızımla. Ses çuvalımdan gelen ışığın

Saklanmamız gerekirse bizi ele verirdi. "Gemi enkazının üstünde sadece iki kişi var. Sanırım bunlar Carver ve çocuk."

"Anlaşıldı," dedi Malgeri telsizden. "Dalışa hazırız."

Sorunun özü şuydu: Eğer çocuğu kurtarmak istiyorsak, takviye birlikler gelmeden önce onu Carver'dan uzaklaştırmamız gerekiyordu. Biliyordum.

Zoe iğrençlerinin her tarafı zırhlıydı ama bağlanmış bir çocuğu öldürmek yine de nispeten kolaydı. Göz çukurundan girecek keskin bir silah ya da ağzının çatısından çıkacak bir kurşun iş görürdü.

"Misafirlerimizin burada olduğunu görüyorum!" Carver'ın sesi telsizden
gemi enkazı, güçlendirilmiş. "Yaklaş ki seni görebileyim. On saniyen var yoksa çocuk ölür."

Carver'ın biraz yukarısında, alanın açık olduğu ve gelen her saldırıyı görebildiğim bir yerde durarak daha yakın yüzdüm.

"Bir vodnik ve bir insan," dedi Carver alaycı bir tavırla.
Çocuğun boynunda tasmaya benzer bir şey vardı. "Sonunda beni görmeye gelen Zoe Gilbert olabilir mi?"

"Ben buradayım!" Zoe cesur ve sert bir sesle bağırdı. "Bırakın onu!" Carver kötü bir kahkaha atarak, "Kesinlikle Zoe'nin sesine benziyor," dedi. "Sen
İçinde senin olduğun pek çok görüntü izledim, sesinin olduğu pek çok materyal dinledim. Eski bir erkek arkadaşımın satmak için eğlenceli videoları vardı."

Boğazının arkasından küçük bir ses çıkardı, titriyordu. Onu daha yakına bastırdım.

"Buradayız Carver," dedim sesimi çuval gibi kullanarak. "Çocuğu serbest bırakın. Bırakın gitsin."

"Zoe için bir çocuk," dedi Carver yumuşak bir sesle. "Ama onunla pek eğlenemeyeceksin. Önceki sahibinin parmağını ısırıp koparmış. İğrenç bir şey."

Zar zor tepki veren Azahl'ı tekmeledi. Zoe'nin nefesi kesildi, kontrolü çözüldü.

"Neden oraya gelmiyorum ve takas yapmıyoruz?" Sesimi iş adamı gibi çıkmaya zorlayarak sordum.

Carver'ı öldürecek kadar yaklaşırsam, tüm sorunlarımız çözülecekti. Yine de bu aldatıcı bir şekilde kolaydı. Dosyasından onun hafife alınmaması gerektiğini biliyordum, bu yüzden Carver hemen kabul edip beni daha yakına çağırdığında, nefesimin altında küfrettim.

Malgeri'ye "İşler boka sarmak üzere," diye mırıldandım. "Bizi

orada istiyor ama nedenini bilmiyorum."

Çünkü hiç mantıklı gelmiyordu. Eğer Carver'ın lamiaları kubbenin etrafında, ışıkların ulaşamadığı karanlıkta saklanıyorsa, neden beni tepeye çeksin ki? Son hızla saldırırlar bile, ben Carver'ı parçalamadan önce aşağıdan bana ulaşamazlardı.

Bir sorun vardı.

Malgeri bir an sessiz kaldı. "Tamam. Dikkatli yaklaşın. Fantom'u göndereceğim."

Dişlerimi sıktım. Bu hiç de mükemmel değildi ama Carver sabırsızdı.

"Sen gelmiyor musun? Onu istediğini sanıyordum. Eğer gelmezsen, bu lanet bıçağı onun gözüne sokarım ve bu işi bitiririm."

Uzun bir bıçak salladı, ben de yavaşça yüzerek yanına gittim. Kubbenin üzerinde, içerideki gemi enkazı belli belirsiz beliriyor, ışık batık teknenin kenarlarını ortaya çıkarıyor.

"Şimdi, Zoe," diye fısıldadım.

"Ee, dişinin nesi var?" diye sordu, her zamanki konuşkan ve biraz da küstah ses tonuyla, titremesine rağmen.

Sinirlerim yanıma yaslandı. "Bu konuda çok homurdandın."

"Ne oluyor, çok komiksin!" Carver sarsıcı bir şekilde yüksek sesle güldü, sesi akli dengesini yitirmiş gibiydi. "Bu çok şımarıkça, Zoe Gilbert. Seni elimde tutabilseydim, ağzını bu şekilde kullanmamayı öğrettirdim."

Ürperdi ve ben de çenemi sıkarak olabildiğince yavaş hareket ettim. Etrafı taradım ama hâlâ numarayı bulamamıştım. Ya lamyalar kubbenin gölgesinde saklanıyordu ya da burada yalnızdı ve bu imkânsızdı.

"Evet, anlıyorum, sen büyük bir adamsın," dedi küçümser bir sesle. "Ama cidden, bilmek istiyorum. Diş neden benim suçum?"

"Çünkü beni hapse attın!" diye bağırdı, her kelimedede sesi daha da yükseliyordu.

Yanında Azahl belli belirsiz kımıldadı. Dizlerinin üzerindeydi, öne doğru eğilmişti, sanki dik duramayacak kadar güçsüzdü.

"Ne yani, bir hücre arkadaşın gülümsemeni beğenmedi mi?" Zoe dedi ki

ama sonunda sesi çatallaştı. "Bu beni suçlamak için bir neden değil."

"Ama seni suçlayacağım sevgili Zoe," dedi, sesi hırıltıya dönüşerek. "Çünkü lanet burnunu benim işime sokmak zorunda kaldın. Ve şimdi sana bunu ödeteceğim ve bundan büyük keyif alacağım. Ver onu bana!"

"Önce çocuk," dedim sıkıca. Carver'a saldırırsam onu yakalayabileceğim kadar yakındık ama bu Zoe'yi açığa çıkaracaktı.

"Önce çocuk," diye mızız bir sesle benimle alay etti. "O neredeyse öldü, sen de öyle. Şimdi!"

Carver'ın arkasındaki kubbenin bir kısmı paramparça oldu, güçlü jet silahlarıyla patlatıldı. Delikten bir düzine lama fırladığında zar zor geri çekilmeyi başardım. Etrafımızı sardılar ama saldırmadılar.

Malgeri'ye durumumu "Kırmızı kod," diye mırıldandım.

Carver kubbenin tepesinde yavaşça yürüyerek yaklaştı ama lamaların arkasında kaldı.

"İşte bu eğlenceliydi," dedi neşeyle. "Bunu gerçekten beklemiyordun, değil mi? Buradaki arkadaşlarım bana herkesin gemi enkazları konusunda ne kadar saygılı olduğunu söyledi. Ben de kendi kendime bunun olacağını tahmin edemeyeceklerini düşündüm."

Ve ben yapmadım. Kubbeler, içinde sıkışıp kaldığım o zamandan beri bana aşılmaz görünüyordu, ama elbette, bir jet tabancası yeterli zaman verilirse bir kayayı patlatabilirdi ve kafesin nispeten ince beton parmaklıklarının hiç şansı yoktu.

Lamalar yan tarafta benim görmediğim bir yerde bir delik daha açmış olmalı ve gemi enkazında Carver'ın işaretini beklediler. Gerçekten, mükemmel bir plandı.

"Şimdi, benim alıngan lamia dostlarım. Kızı bana verin ve anlaştığımız gibi vodnik sizin olsun. Hayatta kalan herkes parasını alacak."

Hâlâ kubbenin tepesindeydik ve lamalar bizi yukarıdan da kuşatmıştı. Azahl hareket etmedi, yan yatıyordu, büyük ihtimalle ölmüştü. Acımasızca gülümsedim. Görev şimdi çok daha basitleşmişti.

Takviye gelene kadar Zoe'yi güvende tutmak zorundaydım.

İki lama üzerime atlarken, düşman hattındaki en büyük yarığa doğru fırladım. Pençeler pullarımı tırmaladı ve bir kuyruk yan tarafıma çarptı, ancak dokunaçlarımın güçlü bir itişiyile çemberin dışına çıktım. Tabii ki bu sadece başlangıçtı. Carver herkesin ona Zoe'yi getirmesi için çılgık atarken, hemen arkamdaydılar ve acımasızca bağırıyorlardı.

"Ver şu kaltağı bana! Boğulmasını istiyorum!"

Kollarımda Zoe'yle suda ilerledim ama hızla uzaklaşmak yerine diğer deliği görene kadar mezarlığın etrafında döndüm. Ben savaşırken Zoe'yi oraya saklamayı düşündüm ama bir lamia gemi enkazından çıkıp bana saldırmak için o anı seçti. Olduğum yerde döndüm ve hızla uzaklaştım,

Yukarıdan üzerime atlayan başka bir lamia'nın dişlerinden zar zor kurtuldum. Bir jet silahından çıkan patlama, bizden birkaç metre ötedeki suyu yırtarak geniş bir alana yayıldı.

Zoe kollarımda sakindi, güveni tamdı.

"Hayalet birazdan burada olur," diye homurdandım ve iki lama beni yanlarından kuşatmaya çalışırken rotamı değiştirdim. "Lanet olsun. Ateş etmem lazım. Sıkı tutun."

Kolları ve bacaklarıyla bana yapıştı, ben de silahımın kılıfını açarak onu bıraktım. Karanlık sudan başka bir lamia belirlediğinde, yüzünü çevreleyen yeşil saç bulutu, sırttan ağzına doğru bir patlama yaptı.

Biri gitti.

Carver'ın yükseltilmiş sesi kargaşanın içinden geçerek Zoe için bağıırıyordu. Doğrudan ona yöneldim, patlama üstüne patlama yaptım ve ama Carver kendini kubbenin üstüne bıraktı, atışlarımdan hiçbirisi ona ulaşmadı. Bir Lamia daha vurdum ama sadece kuyruğundan.

Yakınlara inen insansı bir yaratığın gölgesini gördüğümde, dikkatleri üzerime çekerek diğer yöne doğru ilerledim. Nişan almadan ateş ettim, çoğunlukla dikkat dağıtmak için. Hayalet ne kadar uzun süre fark edilmeden kalırsa, o kadar büyük bir avantaj elde edecekti. Umarım Malgeri'nin adamlarının geri kalanı yakında burada olur.

Tekrar kubbenin üzerinde yüzerken, bir lamia aşağıdaki delikten dışarı fırladı, kaçınmak için çok yakındı. Zoe'yi yakalamaması için ona sırtımı vererek dönmeyi başardım. Keskin dişler omzumu ısırды ve homurdandım, onu itmek için çaresizce dokunaçlarımı etrafına doladım.

Çenesi üzerimde sımsıkı kenetlenmiş halde kaldı, her yerim acıyla yanıyordu. Kubbenin kenarından düşüp karanlığa gömülene kadar daha da çok mücadele ettik. Yukarıda bir kargaşa patlak verdi, Carver yeni bir tehdit hakkında bağıırıyordu.

"Gitmene izin vereceğim," diye fısıldadım Zoe'ye, acı dolu iniltimi bastırarak. "Sadece bir saniyeliğine."

İkinci kez söylenmesine gerek yoktu. Kolları ve bacakları koptu ve o dibe doğru sürüklenirken ben aniden döndüm ve jet tabancam tam Lamia'nın gözüyle buluştuğu anda tetiği çektim. Bir kez yırtıldı, Jetin itiş gücüyle çoktan derinlere dalmıştım. Zoe tam oradaydı, zarar görmemişti ve onu hemen yakaladım.

"İyi misin?" Keskin pençeleriyle bana doğru uzanan bir lamia'dan kaçınmak için düz bir çizgide yüzerek sıkıca sordum. Bir jet silahı patlaması

Tehlikeli bir şekilde yaklaştı ve ben sarsılarak uzaklaştım.

"Evet. Benim için endişelenme."

İyi hedeflenmiş atışlarla iki lamiayı daha indirmeyi başardım, karşılığında bir ısırık ve yaralayıcı bir patlama daha aldım. Zoe'yi her ikisinden de koruduğumu düşünürsek adil bir takas. Lamiaların üzerinden bir kez daha geçerken

kubbe, Hayalet oradaydı, o kadar hızlı hareket ediyordu ki, iki elinde tuttuğu uzun bıçaklar suyu ve lamia etini keserken bir bulanıklıktı.

Vücudu tamamen siyahtı, ışığın altında parlıyordu, kafası sırttan bir kafatasıydı. Sanki su direnci yokmuş gibi hareket ediyor, bıçakları kendisinin bir uzantısı gibi kesiyor ve saplıyor, ayaklarının dibinde yatan Azahl'ı koruyordu.

Carver hiçbir yerde görünmüyordu.

"Sıkı tutunun," diye homurdandım, yukarıdan Fantom'a doğru yüzen bir lamia'ya doğru ilerliyordum.

Çarpışmadan hemen önce dokunaçlarımla onu kavradım ve yüzünü silahımın erişebileceği bir yere getirmeye çalıştım. Boğuştuk ve o beklediğimden daha güçlüydü. Kuyruğu bana saldırdı, pençeleri pullarımı tırmıkladı ve ben Zoe'yi korumakla o kadar meşguldüm ki, daha iyi bir kavrama elde etmeye odaklanamadım.

"Seni tekrar bırakacağım," dedim sıkılmış dişlerimin arasından. "Sadece bir saniyeliğine."

Yavaşça batarak gitmesine izin verdi. Lamia kuyruğuyla onu yakalamaya çalıştı ama ben onu sıkıca kavradım ve Zoe'yi tekrar yakalayabilmek için keskin bir dönüşle onu durdurdum.

Boğuştuk. Dokunacımı ısırıldı ve ben değerli saniyelerimi kaybettim. Silahımı hazırladığımda, vücudunun üst kısmını tutuşumdan kaydırmayı başardı ve nişan almayı imkânsız hale getirdi. Homurdandım, öfkem kabarmıştı,

Çünkü bu lanet yılanı harcadığım her an, Zoe'yi koruyamadığım bir andı.

Sonunda, solungaçlarına bir dokunaç doladım ve onu yavaşça boğdum.

Onu patlatabileceğim kadar sakinleştiğinde, beynini gözünden vurdum.

Gevşek bedeni iterek aşağıya daldım ve onu hemen görebilmek için etrafı aydınlatmak üzere mırıldandım.

Ama Zoe görünürde yoktu. Gitmişti.

BÖLÜM 26

Zoe

I Vodyan lamia ile dövüşürken yavaşça başımı kaldırıp ona baktım. Onun için endişelendim, kalbim boğazımda bir yerlerde atıyordu. Dokunaçlar, yılan kuyruğu ve pençeli kollar vahşi bir dövüşte çarpışıyor ve aynı zamanda Vodyan'ın galip geleceğine dair içimde derin bir inanç vardı.

O kadar güçlü, o kadar odaklanmış ve güvenilir ki. Kısa sürede kazanacak ve benim için geri gelecekti ve bu yüzden kendim için endişelenmedim bile. Ta ki bir ön kol arkadan boğazıma dolanıp beni boğana kadar.

Maskemin alt yarısı yüzümden koptu ve şok çığığım baloncuklara dönüştü.

Beni gemi enkazını çevreleyen kafesteki bir delikten çekiştirirken, Carver'ın zalim sesi kulağıma, "İşte bu daha iyi," dedi.

Ona direnmek için kafesin kenarına tutunmaya çalışarak mücadele ettim. Carver hırladı ve boğazıma daha sert bastırarak şakağıma sert bir şeyle vurdu. Görüşüm bir anlığına karardı ve parmaklarım serbest kaldı. Memnuniyetle ofladı ve beni geminin gövdesinin gölgesine doğru sürükledi, bedenim su tarafından yüzdürüldü.

"Sonunda yalnızım," dedi ve beni sırtım dönük olana kadar çevirdi. hava tankı omurgama saplanıyordu. "Kımıldarsan boğazını keserim."

Yutkunma isteğimi geri çektim, bıçağın kenarını hissediyordum. nefes boruma baskı yapıyordu. Carver tam karşımdaydı, o kadar geniş sırtıyordu ki psikopat gibi görünüyordu.

Kalbim fırlamak isteyene kadar daha hızlı ve daha hızlı attı. Alt maskem gittiği için konuşamıyordum. Sadece titreyebilir ve umut edebilirdim,

Umut

Umarım Vodyan zamanında gelir.

"Senin yüzünden her şeyimi kaybettim," dedi Carver, sırtışı hâlâ yüzündeydi.

Sesi öfkeli olsa da yüzünde bir gülümseme vardı. "Ve şimdi buradasın, hak ettiğini almak üzeresin. Söyle bana, nasıl bir duygu?"

Ters ters bakmaya çalıştım ama yüzüm korkudan uyuşmuştu, başım dönüyordu.

Bana servis ettiği vuruştan. Kan kulaklarıma hücum etti, adrenalini köpürdü.

Carver güldü ve bıçağı boğazımda gezdirdi. Sıktığım dişlerime rağmen inledim ve o da daha yakına eğildi.

"Keşke birlikte daha çok zaman geçirebilseydik."

Bıçakla bastırdı. Gözlerimi sıkarak kapattım, Vodyan'ın bensiz hayatta kalması için evrene yalvardım, birden bıçak geri çekildi. Kalbim umutla burkuldu.

Gözlerimi açtım ama beni kurtaracak kimse yoktu.

"Bir daha düşündüm de, sanırım boğulmanı izlemek hoşuma gidecek," dedi Carver sırtarak. "Şiirsel bir şey. Sence de öyle değil mi?"

Anlamsızca ona bakakaldım. Suyun altında nefes alma yeteneğim varken nasıl boğulmamı isterdi?

Maskeyi yüzümden çıkarıp bıçağıyla bir hamlede kestiğinde, tankımdan çıkan kabarcıklar sürekli bir akış halinde kırık tüp, sonunda anladım.

O bilmiyor. Tabii ki bilmiyor.

Umutsuzca ağız maskeme uzandım, eğer gerçekten boğuluyorsam bunun ilk adımım olacağını biliyordum. Carver güldü ve yüzüm geminin paslı gövdesine çarpına kadar beni döndürdü. Tankı sırtımdan söktü ve elbisemin içindeki hortuma bağlı olduğu yeri kesti.

Nefesimi tuttum, nefes alabildiğimi belli etmemeye kararlıyım. Körü körüne kafesteki deliğe doğru koştum ama Carver beni kolumdan yakalayıp dibe fırlattı. Bir çamur bulutu yükseldi ve elimden geldiğince debelenip kıvrınarak hızlı bir nefes aldım. Ölümün nasıl geldiğini bilmiyordum.

Boğulmaktan gerçekten korkuyordum, bu yüzden havasızlığın çaresizliğini hissetmek için elimden geleni yaptım.

"Bir sonraki dakikanın tadını çıkaracağım, Zoe. Seni izlemekten zevk alacağım.

Ciğerlerine su çekip boğulacaksın, o iğrenç şeyi ve hatta kendini bile kurtaramayacağını bileceksin. Ve senin işini bitirdiğimde.

yeniden inşa ederken, sen burada kalacaksın, çürüyemeyeceksin bile. İşte adalet budur."

Kolumun geniş bir hareketiyle kumu tekrar karıştırdım ve kendime bir nefes daha alabilmek için siper sağladım. Ellerimin ve dizlerimin üzerindeydim, ayağa kalkmaya çalıştıkça zayıflıyormuşum gibi görünmek için elimden geleni yapıyordum.

Carver güldü ve ben karnımın üzerine düşene kadar bacaklarımı tekmeledi. Bu bana bir elimi karnımın altına sokmak için yeterli siper sağladı. Her ihtimale karşı parmaklarımı Vodyan'ın bana verdiği bıçağın sapına kapattım.

Diğer elimle dibini tırmalarken, vücudum sarsılarak bıçağı kınından çıkardım.

Carver gülerek, "Ah, bu çok güzel," dedi. "Zoe Gilbert aptal bir amcık gibi ayaklarımın dibinde ölüyor."

Gittikçe daha ağır hareket ettim, bozulmuş kumun örtüsünü kullanarak son bir derin nefes aldım ve tuttum. Tamamen hareketsiz kaldım, bedenimin gevşemesini diledim ve Carver'ın artık beni rahat bırakmasını umdum.

"Bu çok can sıkıcıydı," diye mırıldandı. "Balık adamın seni bulduğunda canlandıramayacağından emin olalım."

Kalçalarımın sarıldığında irkilmemek için kendimi zor tuttum, kalbim dehşetten yerinden fırlayacak gibiydi. Ya şimdi ya da asla.

Hızla döndüm, bıçakla körlemesine kestim. Carver şaşkınlıkla nefes aldı, sonra bıçağım etle buluşunca homurdandı. Olabildiğince derine ittim nefes alabiliyordum, ama bir an sonra ağır bir yumruk başımın yan tarafına çarptı. Bıçak elimden kaydı.

"Seni lanet orospu!" Carver çığlık atarak kafama bir kez daha vurdu, ta ki ben şaşkınlıktan gözlerimi kırpmak zorunda kalana kadar. "Diş senin için yeterli değil miydi? Bana bir de yara izi mi vermen gerekiyordu? Nasıl yaşıyorsun lan sen?"

Yüzümün üzerinde bir hareket bulanıklığı gördüm. İçgüdüsel olarak yakaladım, elim bir bıçağın etrafına dolandı. Carver kükreyerek onu geri çekti ve ben

çığlık attı, kabarcıklar çıkardı. Elim soğuk ve şiddetli bir acıyla zonkluyordu, kesilmişti.

"İyi! Umurunda değil!" Carver acımasızca hırladı. "Seni lanet olası bir..."

Aniden gitmişti. Bir an kalçalarımın sarıldı, karanlıkta tepemde belirdi ve bir sonraki çığlık attı, yuvarlandığı yerden kum bulutları yükseldi, çalkantılı bir dokunaç kütlesine sarıldı.

"Ona bir daha asla dokunamayacaksın!" Vodyan böğürdü, ses çuvalı o kadar parlaktı ki tüm gemi enkazı yeşil renkte aydınlandı. "Sen

lanet pislik!"

Carver guruldadı. Dikkatlice doğruldum, başım hassas ve sersemlemiş hissediyordum. Pek bir şey göremiyordum ama Vodyan'ın üstte olduğu belliydi. *Tanrı'ya şükür.*

"Ölmeden önce son bir şey daha," dedi korumam acımasızca. "Köstebeğin kim?"

Carver anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı. Bir vuruş sonra, o O kadar acı içinde çığlık attı ki, Vodyan ona ne yaptıysa hak etmiş olsa da onun adına içim sızladı. Etraflarında koyu kan yükseldi ve bir an sonra, kesik bir avuç içi katliamdan dışarı sürüklendi.

"Söylemezsen seni parça parça keserim," diye söz verdi Vodyan, sesi o kadar soğuktu ki ürperdim. "Son şansın. Köstebeğin kim?"

Bir anlık sessizlikten sonra, bir başka çığlık suyu sarstı. Bir ayak hafifçe yukarı süzüldü, ardından koyu renkli bir kan şeridi geldi.

Vodyan tekrar sormaya fırsat bulamadan Carver sözünü kesti. "Beck! Bu Beck!" diye hıçkırdı. "Lütfen, sana yalvarıyorum..."

Sessizlik çöktü ve sonra daha yoğun, koyu kan çiçek açarak ikisini de tamamen gizledi. İki çılgın kalp atışı sonra, karanlık bir perde, güçlü bir hamleyle yüzen Vodyan'ı ortaya çıkardı, dokunaçlarından biri yüzen eli batık gemiye doğru savurdu.

"Yaralandın mı?" diye sordu, az önce Carver'ın içini açan elleri şefkatle yüzümü tutarken sesi gerginleşmişti. "Zoe. Konuş benimle."

Ağzımı işaret ederek konuşamadığımı gösterdim. Yavaşça. Yaralanmamış avucumla yanağını okşadım ve iyi olduğumu anlatmaya çalıştım.

"Herhangi bir yaranız var mı?" Vodyan soru sorma stratejisini hızla ayarlayarak sordu.

Avucumu kaldırdım ve ona bıçak yarasını gösterdim. Bir tane aldı. Dikkatli baktı, vücudu etrafımda kıvrıldığı yerde gerildi, dokunaçları beni nazikçe tuttu.

"Başka yaralarınız var mı?"

Omuz silktim, kafama defalarca darbe aldığımı nasıl anlatacağımı bilemiyordum. Boştaki elimle şakağımı işaret ettim ve Vodyan Hemen kafatasımı yokladı ama takım elbise engel oldu.

"Çıkaracağım," diye mırıldandı ve başımdan aşağı kaydırıldı. "Sen Soğuk mu?"

Başımı salladım. Kıyafet hâlâ çalışıyordu, vücudumun büyük kısmını ısıtıyordu ve şimdilik başımın açık olmasıyla yaşayabilirdim.

Nazik parmaklar saçlarımda yara ararken gözlerimi kapattım ve sonunda rahatladım. Carver ölmüştü. *Ölmüştü*. Her şey bitmişti. Vodyan'ın öldürme yeteneğine güvendiğim için bunu şüpheyeye yer bırakmayacak şekilde bilsem de, yine de tam olarak algılayamadım.

Mahkeme olmayacaktı. Artık beni ya da ailemi öldürmeye çalışan insanlar olmayacak. Saklanmaya gerek yok.

Güvendedim. Eve dönebilirdim. Belki eski hayatıma bile sahip olabilirdim.

Geri.

"İyi görünüyor, ama seni kontrol ettirmek istiyorum. Malgeri'nin bir Vodyan çenemi başparmağımla parmağımın arasına alarak, "Ne olur ne olmaz, gemide doktor var," dedi. "Başka yaranız var mı?"

Başımı iki yana salladım ve içimi bir bulantı dalgası kapladığında irkildim.

"Buraya gel."

Kolları etrafıma dolandı, dokunaçları beni yakınımda tuttu ve tanıdık, güçlü dokunuşun içine gömüldüm, gerginlik dalgalar halinde içimden sızdı. Evet. Güvenlik tam da buradaydı.

Burası evimdi.

O yüzerken yüzümü boynunun kıvrımına gömdüm. yüzeye doğru hızla ilerliyordu. Titremelerim azaldı ve Carver'ın manyakça sırtışı hala göz kapaklarımda altında rahatsız edici bir görüntü gibi dursa da, biliyordum ki iyi olur.

Terapi ve zamanla bu sadece bir anıya dönüşecekti. Uzun ve mutlu bir hayat yaşamama engel olmayacaktı.

Yüzeye çıktığımızda Vodyan beni sıcak tutarken ben hırıltılar çıkararak su öksürüyordum. Bu kesinlikle su altında nefes alabilmenin en sevmediğim kısmıydı ama o zaman kimden şikâyet edebilirdim ki? Vodyan'ın hediyesi sayesinde hayattaydım.

Vodyan akrobatik bir güç gösterisiyle beni büyük bir tekneye bindirdi ve hemen arkamdan kendisi de bindi. Beyaz gömlekli, siyah saçlı bir adam koşarak yanımıza geldi ve bizi teknenin arka tarafındaki bir alana yönlendirdi.

Beni hızlıca kontrol etti ve bir dizi soru sorarak avuç içimle ilgilendi. Sağlıklı olduğum, başımdaki yaranın tehlikeli olmadığı söylendi.

"Çok sevindim," dedi Vodyan sessizce, doktor beni bırakır bırakmaz etrafıma sarıldı.

Hava soğuktu ve ben minnettarlıkla onun sıcaklığına gömüldüm.

Güvertenin ilerisindeki hareket gözüme çarptı ve Azahl'ın daha büyük, daha acımasız bir versiyonu tarafından çekildiğini görünce rahatlayarak hıçkırdım - yetişkin bir iğrenç adam. İkisi de güvertede duruyordu, siyah kabukları damlıyordu, Doktor onlara yaklaşmadan önce. Yetişkin iğrenç, gırtlığını yırtarcasına gülerek onu uzaklaştırdı.

"Tanrım, yaşıyor! Ama neden Azahl'ın görülmesine izin vermiyor?" İçim öfkeyle dolup taşarken, nefesimin altında sordum. "Hadi ama."

"Azahl," dedim usulca, yanımıza geldiğimizde, çocuk bir bankta oturuyordu, yetişkinin kolu omuzlarındaydı. "Merhaba. Bir yerin incindi mi?"

Çocuk yavaşça başını sallarken bir çift siyah, nüfuz edilemez göz bana odaklandı. Kendimi yıkılmış ve yetersiz hissederek gözyaşlarımı yuttum. I

çok özür dilemek istedim ama söyleyecek sözüm yoktu.

Çünkü insan böyle bir şey için nasıl özür diler ki? O *güvendi*. Bana yardım etmem için geldi ve ben onun acı çekmesini engelleyemedim.

Hıçkırıklarımı daha fazla tutamayacağımı hissettiğimde Azahl konuştu, sesi sessiz ve titreşimsizdi. İğrenç yaratıklar duygularını insanlar gibi ifade edemezdi.

"Onu yakalayacağınızı biliyordum, Bayan Zoe."

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. Benden nefret etmiyor muydu?

Benden nefret ettiğine

olurdu. İçimde duygular kabarıyordu, ama bir çocuğa bunları yüklemek haksızlıktı, bu yüzden her şeyi yuttum ve titrek bir gülümsemeyi zorladım. yüz.

"Hayatta olduğun için çok mutluyum," dedim ve sonra söyleyiş şeklinden dolayı yüzümü buruşturdum. "Yani... Evet, iyi olmana sevindim. Fiziksel olarak."

"O her yönden iyi," diye konuştu diğer iğrenç yaratık.

Sesi derin ve sertti, boğazının arkasında eğlenceye benzer bir şey çınılıyordu. "Sadece bir kafeste tutuldu ve bir süre alay edildi, sonra da neredeyse boğuluyordu. Önemli bir şey değil."

Adamın az önce ne dediğini anlamam birkaç saniye sürdü. İçimde bir öfke dalgası kabardı, adamın alaycı sesi beynimi delip geçti. Çocuğun acısını bu şekilde azaltmaya nasıl cüret ederdi? Öfkeden titriyordum ama Azahl oradaydı ve bana bakıyordu, bu yüzden kendimi sakince konuşmaya zorladım.

"Anlattığınız şey travmatik bir deneyim bayım..."

"Fantom," diye araya girdi, sırttan kafatasını kaldırıp bana baktı.
"Ve bu bir insan için travmatik olurdu. Onunla zaten konuştum. O bir insan değil.

rahatsızlandı ve kalıcı bir şekilde yaralanmadı. İyileşecek."

Elimden gelse ateş püsküreceğim hissine kapılana kadar öfkem daha da arttı. "Bunu nasıl söylersin..." Başladım ama adam elini kaldırdı.

Her parmağı mat, siyah kitinle kaplı elleriyle bana daha da geniş bir sırtıttı ve kafatasının ifadesi rahatsız edici bir şekilde değişti.

Bakakalmıştım. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordum. Azahl gülümsemez ya da yüzünü fazla oynatmazdı ve bugüne kadar tanıdığım tek iğrençlik oydu. Konuşmak için ağzını oynatmamasına alışmıştım. İğrenç yaratıklar seslerini yüzlerindeki kemik yapılarına yansıtıyorlardı, bu her ne anlama geliyorsa - ama sert kemikleri ifadelere dönüştürme becerileri esrarengizdi.

"Hanımefendi, kim olduğunuzu biliyorum. Çocuk söyledi. Çocukları kucaklayıp onlara ninniler söylüyorsunuz ve siz memeliler için her şey yolunda, ama o bir iğrençlik. Biz sizden daha sert yaratıldık."

Ağzımı birkaç kez açıp kapadım, altı yaşında bir çocuğun esir tutulup neredeyse boğulacağına ve herhangi bir travma yaşamayacağına inanmayı reddediyordum.

"Ama o altı yaşında!" diye bağırdım, o kadar çok titriyordum ki, Vodyan beni içine alana kadar etrafıma daha fazla uzuv koydu.

"O büyük bir çocuk," dedi Phantom küçümseyerek. "Altı yaşındayken Meksika'daki iğrençlik avcılarından kaçarak tek başıma yaşadım. Onları geri avlayacak kadar büyüyene kadar zordu. Bu her şeyi düzeltti."

"Efendim, sizin korkunç çocukluğunuz her iğrenç çocuğun..." Ben başladım ama Azahl kalkıp gelmek için o anı seçti.

Tekne sallandı ve destek için Vodyan'ın dokunaçlarına tutundu. Kendimi nazikçe kurtardım ve aynı seviyede olabilmek için çömeldim.

"Evet, Azahl?" Dedim, sesim anında yaralı çocuklar için sakladığım kolay, yumuşak tempoya düştü.

"Bayan Zoe, Carver'ı gördüm. Bay Phantom bana gösterdi. Öldü," dedi ciddiyetle, düz sesi hiçbir üzüntüyü ele vermiyordu.

Phantom'a inanmayan bir bakış attım. *Ne? Lanet olası bir çocuğa* parçalanmış bir vücut mu göstermişti? Kelimenin tam anlamıyla zırlı olmasına aldırmadan onu parçalamak istedim. Ama o çocuk buradaydı, bana bakıyordu ve işleri daha da kötüleştirmek istemiyordum.

"Evet, öyle," dedim. "Seni bir daha asla incitmeyecek."

Çocuğun omuzlarında bir şeyler gevşedi, duruşu rahatladı ve yavaşça başını salladı.

"Evet. Çünkü o öldü," dedi. "Eğlenceliydi, Bayan Zoe. Ben de Daha önce hiç göle girmemiştim. Gemi enkazını sevdim. Ve yılan canavarlar çok güzeldi."

Birkaç kez gözümü kırptırdım, anlamaya çalışıyordum. Azahl cevabımı beklemeden arkasını döndü ve konuşmakta olan bir iblis ve bir shehru'nun yanına gitti Yakınlarda. Phantom içini çekti, ses birbiri üzerinde sürünen bir böcek yığının gibi hışırdıyordu.

"Hanımefendi, size insanlara iğrençlikler hakkında öğretmedikleri bir şey söyleyeyim. Dinleyecek misiniz?" Sonra, ben cevap veremeden Vodyan'a baktı. "O dinleyecek mi?"

Küçümsendiğim için öfkem yeniden yükseldi ama dudaklarımı birbirine bastırıp doğrudum.

"Evet," diye tısladım.

Soğukkanlı tavrımdan etkilenmiş gibi görünmüyordu, iskelet gibi yüzü sırtıyordu.

"Şöyle söyleyelim. Siz memelilerin evrimsel olarak sikişmek, meme emmek ve ısınmak gibi dürtüleri vardır. İğrenç yaratıkların ise iki temel dürtüsü vardır: sikişmek ve bize yanlış yapanları öldürmek. Bana katılıyor musun? O herifin öldüğünü biliyor, cesedi kendi gözleriyle gördü, yani her şey sabit. Yaşadığı şeylerin bir önemi yok. Beyni artık gerçekten umursamıyor. Herif öldü. Sorun ortadan kalktı. Öyle mi?"

Ona bakakaldım. Haklıydı, daha önce hiç böyle bir şey duymamıştım ve kulağa saçma geliyordu. Ama o zaman, ona kendi bilgi yanılttı, çünkü kelimenin tam anlamıyla kendi türü hakkında konuşuyordu. Ondandır ne kadar hoşlanmasam da burada uzman olan oydu.

"Ama o altı yaşında," dedim tekrar. "Söylediğin doğru olsa bile, en azından biraz desteğe ihtiyacı yok mu? İğrençliklerin gerçekten işlemeye ihtiyacı yok mu? Sizin yaşadığınız deneyimin aynısını onun da yaşamasını ister miydiniz?"

Avlanmak ve bununla tek başına başa çıkmak zorunda kalmak mı? Ya da belki ek destekle *daha iyi* gelişebileceği konusunda hemfikir olabiliriz?"

Phantom bir an bana baktı, gülümsemesi yüzünü buruşturmuş gibi görünene kadar sıkılaştı. Göz temasını kesmeyi reddettiler, her ne kadar İskelet suratı son derece ürkütücü görünüyordu. Uzun bir süre sonra hırıltılı bir şekilde güldü ve pes edercesine ellerini kaldırdı.

"İnsan dişileri, dostum. Doğruca taşaklara giderler. Pekâlâ hanımefendi, ona destek vermek istiyorsanız verin ama önce kendinizi eğitin. O cesedi görmeye ihtiyacı vardı. Kapanışa ihtiyacı vardı. *İşte bu.* Alabileceği en büyük destek bu ve bu olmadan hiçbir psikolojik saçmalık onu iyileştiremez, değil mi?"

Sertçe başımı salladım. Vodyan'ın dokunaçları sırtımdan aşağı düzgünce indi, ama çok akıllıca bir şekilde kendini konuşmaya dahil etmedi.

Bu benimle Hayalet adam arasındaydı.

"Peki. Söylediğin için teşekkür ederim," dedim, ama boğazımdan zorlukla çıktı. "Bir sorum daha var. O... O düşmanca davranacak mı? Örneğin, başka biri ona zarar verirse?"

Hayalet doğruldu, kafatası daha da korkunç, daha da uğursuz bir ifadeye büründü. "Kim? Bana lanet olası isimlerini ver."

"I..." Kalın bir şekilde yutkundum ama yapacak bir şey yoktu. "Ben, ben

Tahmin et. Onu hayal kırıklığına uğrattım. Bana geldi, bana *anlattı* ve ben de denedim ama Carver yine de..."

"Dur, dur, dur," diye yaklaştı ve boy avantajıyla bana baktı. "Gördün mü? Bu senin aşırı insani düşüncelerinin sonucu. Çocuğun başına gelmesini istediğin şey bu mu? Hanımefendi, sorunlarınız var."

"Saygılı konuş," dedi Vodyan, sesi sakın olsa da altında sert bir kenar vardı.

Phantom ona hızlıca bir bakış attı ve tekrar bana odaklandı. Sırtışı sabit kaldı, konuşurken yüzü hareket etmiyordu.

"Hanımefendi, ona zarar vermediniz. Aslında, siz ikiniz sayesinde Carver öldü ve Azahl bu olayı kapattı. Senden nefret etmiyor ya da herhangi bir şekilde haksızlığa uğramış hissetmiyor. İnan bana, öyle olsaydı bilirdin. Kin besleyebileceğini düşünmek bile! Tanrı aşkına, daha yeni sana güzel yılanlardan bahsetti.

O çocuk senin çok yumuşak insan kışına bayılıyor."

"Sesini alçalt," dedi Vodyan, sesine bir hırıltı karışmıştı. "Eşimle konuşuyorsun."

Phantom'un gülümsemesi bir şekilde şehvetle büyüdü. Bir hayaletin nasıl

Kafatası her şeyi çok net ifade edebiliyordu.

"Wisconsin'de müdürlerinizi becermenize izin veriyorlar mı?" diye sordu, sesi gülerек. "Kahretsin, buraya taşınmam gerekecek."

"Hayır, yok," dedi kırmızı tenli, güçlü boynuzları olan bir iblis yanımıza gelerek. "Ama sana sahip olmaktan mutluluk duyarız. Sen

inanılmaz bir varlıksın."

Fantom güldü, sesi karanlık ve hışırtilıydı. "Sen varlık diyorsun, ben kış duyuyorum. Hayır, ben DC'de kalacağım. Yine de katılmama izin verdiğin için teşekkürler. "Ben de Küçük kardeşimin buna ihtiyacı vardı. Bahse girerim buradaki bayan Carver'ı görmesine izin vermezdi. İyi işti bu arada. Parçalar halindeydi. Üç boyutlu bir bulmaca, değil mi?"

Güldü, sesindeki o hışırtı yankılandı ve Azahl'ı bulmak için arkasını döndü. Aferin ona. Suratına yumruk atmak için güçlü bir istek duydum, bu muhtemelen benim eklemlerimin kırılmasına, onun ise sadece eğlenmesine neden olurdu.

Vodyan'ın iblis patronu Malgeri, güçlü bir tokalaşmayla Vodyan'ın avucunu sıktı. İri yarı biriydi, benden iki kafa yüksekteydi, bacakları kalın, koyu kırmızı toynaklarla bitiyordu. Kömür grisi üç parçalı bir takım elbise giymişti.

"O iyi bir adam ama insanlar ondan nefret etme eğiliminde," dedi. "Nasılsın, Zoe? Vodyan sana iyi bakıyor mu?"

Başımı salladım ve sonunda kendimi Vodyan'ın koruyucu kucağına bıraktım.

"O mükemmeldi." Malgeri'nin bir müdürle seks yapmanın yasak olduğunu ne kadar kesin bir dille söylediğini fark ettiğimde aniden aklıma gelen bir düşünce beni endişelendirdi. "Umarım başı belada değildir. Gerçekten hayatımı kurtardı, biliyorsun. Pek çok kez."

Malgeri'nin gülümsemesi büyüdü, köpek dişleri normal, düz dişleri arasında alışılmadık derecede sivriydi.

"Eminim öyledir. Pekala, muhabbet kuşları. Eve gidin ve rahatlayın, ben de burayı temizleyeyim. Yarın konuşuruz, Vodyan. Ayrıca, bir müşteriye kötü davrandığın için önümüzdeki yedi gün boyunca uzaklaştırıldın. Zamanını akıllıca kullanmanı öneririm."

Bize göz kırptı ve arkasını döndü.

"Çok özür dilerim," dedim Vodyan'a dönerek. "Askıya alınacağın hakkında hiçbir fikrim yoktu..."

Sıcak parmağını dudaklarıma bastırdı ve keskin bir şekilde sırttı.

"Bir hafta izin aldım, Zoe, seni anlamsızca becermek için resmi izinle birlikte. Sakın üzülme. Ama... Benimle eve gelir misin?"

BÖLÜM 27

Vodyan

I Kalbim hızla çarparken ona endişeyle baktım. Zoe'nin benimle gelmek zorunda olmadığının acı bir şekilde farkındaydım. Muhtemelen gelmek de istemezdi. Tehdit ortadan kalkmıştı. Carver ölmüştü ve biz savaşırken Malgeri, Carver'ın burada bir teknede kendisini bekleyen insan güçleriyle uğraştı. İblis patronum hayatta kalan hiç kimseyi bırakmadı, tam bir katliamla ilgili herhangi bir potansiyel sorgulama konusunda tamamen umursamazdı.

Zoe gibi Malgeri'nin de çocuk kaçıran insanlarla bir alıp veremediği vardı.

Zoe'yi avlayacak kimse kalmamıştı ve listemde bir isim kalmış olsa da, o da Zoe için bir tehdit oluşturmuyordu. Evine, gönüllülüğüne, ailesine, insan arkadaşlarına ve eski erkek arkadaşlarına geri dönebilirdi.

Gerçekten de kalması için hiçbir neden yoktu. Cevabını beklerken kendimi iğrenç bir şekilde savunmasız hissediyordum, cevabın hayır olacağına o kadar inanmışım ki, konuştuğunda kendimi korumaya çalışarak hemen cevap verdim.

"Elbette. Aileni görmek istiyorsun. Anlıyorum," dedim acı veren hayal kırıklığımı bastırarak.

Zoe bir süre sessiz kaldı. Yüz ifadesini görmedim, ne kadar incindiğini görmesin diye gözlerini kaçırıyordum.

"Ah, Vodyan?" dedi kararsızca. "Evet, ailemi görmek istiyorum ama onlar güvende ve iyiler. Onları arayabilirim ya da başka bir şey yapabilirim. Artık gidebilir miyiz?"

Ona sertçe baktım, kafam karışmıştı ve umut etmeyi reddediyordum. "Nereye gideceksin?"

Kafası karışmıştı, yeşil gözleri şaşkındı, kaşları çatılmıştı.

"Senin evine mi? Beni anlamsızca becerebilesin diye mi?

Tartıştığımız şey bu değil mi?"

Dudaklarımı geren parlak sırıtışa engel olamadım. "Öyle mi? Bunu gerçekten istiyor musun?"

Şaşkınlığımı anlamış gibiydi, çünkü yüzümü iki eliyle tutarak gülümsedi.

"Aptal adam," dedi ve beni bir öpücük için aşağı çekti. "Evet, seni istiyorum," dedi yumuşak, tatlı öpücükler arasında. "Tabii ki istiyorum. Seni o kadar çok seviyorum ki."

"İyi," dedim, biraz huysuz, biraz şefkatli. "Çünkü gitmene izin vermeyeceğim."

Onu kucağıma aldığımda Zoe homurdandı. Bacaklarını ve kollarını bana doladı, yüzünü boynumun kıvrımına soktu.

"Ama sen de tam beni bırakmak üzereydin. Sadece konuşuyor musun koca adam, yoksa beni gerçekten alacak mısın? Tercihen sert ve hızlı?"

Sertleştim, sikim hızla doluyordu. Dövüş sonrası şehvet buradaydı, güçlü ve sıcaktı ve yaramaz ağzı meselelere yardımcı olmadı.

"Dikkatli ol, yoksa bacaklarının arasındaki o güzel küçük fermuarı çözerim ve seyahat ederken seni sikime dayarım," diye mırıldandım kulağına, ellerim sahiplenici bir şekilde kığına yerleştirdi.

Birinin görmesi umurunda bile değildi. O benimdi, sırrım açığa çıkmıştı ve bana dur demediğı sürece ona dokunacaktım.

"Siktir," diye fısıldadı Zoe, nefes nefese ve ateşli. "Mhm. Evet. Tamam."

Nefesimin altında güldüm, sıcak çekirdeğı pullarıma sürtünene kadar onu daha da yaklaştıırken, horozumu tamamen irade gücüyle sakladım.

"Senin için her zaman 'tamam', güzel kız. Tamam. Sikimi alacaksın."

Kimseye veda etme zahmetine bile girmedim. Zoe'yi sıkıca kavrayıp vücudumu sıcak tutarak suya atladım ve bizi gemi enkazı mezarlığından uzak tutacak bir rotaya götürerek battım. Zoe fermuarını açmak için aşağı uzanmaya çalıştığıında, onu uyarmak için kulağının kabuğunu ısırdım.

"Kıpırdama. Benim olana dokunma."

Ben parmaklarımın dolaşmasına izin verirken o anında sakinleşti, yumuşak ve rahat bir şekilde içime yerleşti. Onu elbisesinin içinden okşadım, yavaşça dokunarak

fermuarı buldum. Zoe sabırsızca kıvrana kadar bir süre onunla oynadım.

"Sanırım senin özel kelimenin yerine başka bir işarete ihtiyacımız var," dedim,

Parmaklarımı dikişlerinin üzerinde gezdiriyor, onu yumuşak ve çıplak hissetmek için yanıp tutuşuyor ama yine de onunla alay etmekten daha çok zevk alıyordum. "Durmam için omzuma üç kez dokun. Şimdi bana anladığını göster."

Muhtemelen bıkkın bir iç çekişle baloncuklar çıkardı, ama emredildiği gibi omzuma üç kez dokundu.

"Aferin kızıma," diye mırıldandım, sikimin dışarı kaymasına izin verdim. "Benim kızım."

Fermuarı açtım, titremeye başladı ama kısa sürede onu sikimin üzerine oturttum. İlk başta, ona uzunluğumun sadece yarısını verdim, üstteki çatal da içindeydi, çünkü günün sonunda ona hepsini vermeyi planlıyordum.

Yolculuk. Zoe bana sarıldı, titriyordu ve ben hızlandım, bir an önce eve dönüp onu hak ettiği gibi almak istiyordum - bütün gece boyunca.

Uyum sağladığında, hareketlerimin açısını biraz değiştirdim, bu yüzden şimdi, dokunaçlarımın her itişisi beni sadece ileri itmekle kalmadı, aynı zamanda beni kızımın içinde biraz daha derine itti.

Boğazından yumuşak, iniltili bir ses çıkardı ve ben de ona doğru rahatladım, memnun ve mutluydum.

"Kızımın sevdiği şey bu, değil mi? Sikimle doldurulmak? Siktir, tatlım. Hiçbir fikrin yok. Evimde gibi hissediyorum. Çok sıcak, yumuşak ve sıkı... Sana bayılıyorum."

Boğuk bir ses çıkardı ve bir süre öylece yüzdük, birleştik ve zar zor seviştik. Altımızda, Yeseera'ya giden yolun kırmızı ışıkları karanlığın içinde yanıp sönüyordu.

Yolun yarısına geldiğimizde aklıma bir fikir geldi. Dikkatlice bir elimi aramıza soktum ve bir parmağımı tamamen kaplamak için içime daldırdım.

"Yakında evde olacağız ve ben kızımı doyurmak istiyorum. Nefes al," dedim usulca, kaygan parmağımı arka girişine getirerek. "Seni yolda hazırlamama ne dersin?"

Arka deliğinin etrafında nazik daireler çizdiğimde inledi, kayganlaştırıcım suyun sürtünmesine rağmen iyice yapıştı. Ne de olsa, o olmasa bile ben suda seks yapmak için tasarlanmıştım.

"Ben senin için yaratıldım, tatlı şey," dedim parmağımı batırarak. İşaret ve orta parmağımın pençeleri kör uçlara kadar törpülenmişti.

Titredi ve inledi, bana karşı kıpırdandı ve bir sonraki hamleyle

tırnakları pullarıma batıncaya kadar içine daha derine ittim.

zevk. Onu becerdim, daha derine battım ve daha derine - yapabildiğim kadar derine. Sikim esnedi ve kıvrıldı, daha fazlasına yer açmak için kendi içinde kıvrıldı.

Sonunda hepsini içime aldı, ben içinde hareket ederken boğazının arkasından mahvolmuş, muhtaç sesler çıkarıyordu, parmağım şaftımı onun ince duvarına sürtüyordu.

"Ben seni becermek, güvende tutmak ve ihtiyacın olan her şeyi sana vermek için yaratıldım," dedim, sikim onun içine girip onu tıkama ihtiyacıyla daha da sertleşiyordu. "Senin için başka kimse yok, sevgilim. Sadece ben varım. Ve sana istediğin her şeyi vereceğim."

Verirdim de. Ona çocuklar, büyük bir ev, istediği tüm dokunuşları ve seksi verirdim. Eğer bunu yapmaya devam etmek isterse, ona bağımsızlık ve gönüllü olma özgürlüğü verirdim. Güvende olacaktı, bakılacaktı ve becerilecekti. her gün. Her gün ibadet edilir.

"Güzel amını tekrar yalamak için sabırsızlanıyorum," dedim, hareketlerim kontrol edilemeyen bir ihtiyaçla düzensizleşiyordu. "Ve seni dilimin her yerine boşaltmak için. Sana gösteriş yapmak için sabırsızlanıyorum ve atışının sonunda durması için Çalışıyorum. Seni hamile görmek için sabırsızlanıyorum. Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum, güzel kız. Nasıl bir tören istersen, insan, vodnik ya da başka bir şey, hepsini yapabiliriz."

Sürekli inliyordu, titriyordu ve sonunda ona acıdım. "Sıkı tutun," dedim, bir elimi aramıza sokarak Parmağım kıkına girip çıkarken parmak eklemimi klitorisine götürdüm ve ovuşturdum.

Acı dolu bir iniltiyle boşaldığında, deliği parmağımı o kadar sert sıktı ki, bu his yüzünden inledim ve hemen bunu sikimde de hissetmek istedim.

"Planlar değişti," dedim sertçe, onu becerebilmek için durdum. düzgün bir şekilde. Yeseera az ilerideydi ve birinin benim olanı görmesini istemediğim sürece şehirden geçmek için durmamız gerekecekti.

"Oraya varana kadar bekletmek istedim ama şimdi alacaksın."

Parmağımı içinden çıkardım ve kalçalarını cezalandırıcı bir şekilde kavradım,

Onu sert ve hızlı bir şekilde beceriyordum, tıpkı bana söylediği gibi. Zoe inledi, parmakları pullarımı tırmalıyordu, yüzü kızarmış ve zevkten iki büklüm olmuştu.

Çok uzun sürmedi. İçi çok sıcaktı, çok misafirperverdi ve onu döllerimle doldurma fikri beni boğuyordu. Kısa süre sonra içine boşaldım,

amcığı beni sıkarken tıkacımı içeride tutmak için ateş ettim
başka bir orgazmla sıkıca.

"İşte benim kızım," dedim titreyerek, onu kendime doğru tutarak.
"İşte benim güzel insanım."

Yeseera'ya düzgün kıyafetlerle girdik, Zoe'nin fermuarı tamamdı, benim sikim de yarığımın içindeydi. Geceleri neredeyse bomboş olan sessiz şehirden geçerken sırtımı ve enseme okşadı. Yeseera'nın yüzeysel ritmine sadık kaldı

Gündüz ve gece, çünkü bu daha kolaydı.

"Işıkları görüyor musun?" Başının üstünü öperek mırıldandım.
"Geceleri kısık yanırlar ama açık kalıyorlar. Burası çok güzel, değil mi? Kalmanı istiyorum. Benimle birlikte."

Cevap veremeyeceğini biliyordum, bu yüzden ona sorarken kendimi güvende hissettim - henüz beni reddedemezdi, çünkü nedense reddetmesini bekliyordum.

Bu yüzden Zoe kulağımı çekip yüzünü uzaklaştırdığında ona endişeyle baktım. Gülümsedi, sanki bana yine aptal olduğumu söylemek istercesine gözlerini hafifçe devirdi ve bana kocaman, abartılı bir baş selamı verdi.

Geniş sırtışımlı tutamadım. "Öyle mi? Benimle yaşamak ister misin?" Tekrar başını salladı, sessizce güldü ve ben de onu yakınımaya aldım,
hiç olmadığım kadar mutlu hissediyordum.

Dairemde, onu kuru seviyeye çıkardım ve tüm zaman boyunca onu yakın tuttum. Kilitte, fermuarını yavaşça açtım, onu titrettim ve su tamamen dışarı pompalandığında, horozum zaten amının derinliklerindeydi. Ben içine girdikçe Zoe daha yüksek sesle inliyordu.

"Ama ben zaten buraya büyük bir yük boşalttım," dedim, içeri girdim ve çok fazla görünmemesi için aydınlatmanın daha yumuşak, sessiz bir versiyonunu açtım.

Parlak. "Ve şimdi sikimi kışına sokmak istiyorum, tatlı şey."

Yüzü ve saçları ıslak, göz bebekleri geniş ve karanlık bir şekilde bana bakmak için çekildi. Dudağını ısırды, bir süre bana baktı ve ben sabırla bekledim, ta ki sonunda...

"Tamam."

Dokunaçlarımdan birini kayganlaştırıcıyla kaplamak için içime sokmadan önce onu soymak için hiç zaman kaybetmedim. İlk başta sadece ucuyla onu ittiğimde titreyerek inledi, dikkatli itişlerle yavaşça onu daha geniş açtı.

"İyi mi, tatlım? Dolu hissediyor musun?"

Çaresizce başını salladı, kalçaları itişlerimin ritmine göre sarsılıyordu. Yüzünü öpücüklere boğdum, aralarında gülümsedim, çünkü

çok sevimliydi.

"Ve içine girdiğimde seni boşaltacağım," diye söz verdim. "Bunu hissetmek istiyorum. Beni hiç bırakmak istemiyormuşsun gibi kavrayışını."

Çılgınca bir inançla başını salladı, kalçalarını hareket ettirerek itici uzvumu daha fazla içine aldı, ta ki sonunda hazır olana kadar.

Karnı ıslak, sıcak dokunaçlarımdan oluşan bir şiltenin üzerine yatana kadar onu çevirdim.

"Üstümde çok iyi görünüyorsun," diye inledim, kalçalarını çekiştirerek daha yüksek.

Sikimi avucumun içinde pompalayarak kaygan ve hazır olduğundan emin oldum, ve her iki parçasını birlikte sıkarak kendimi o küçük dar deliğe çentikledim.

Zoe titreyerek bana doğru açıldı, derin bir nefes verdi ve ben de hiç vakit kaybetmeden onun içine girdim.

Güçlü kas halkası etrafımda kapanır kapanmaz, keskin, nüfuz edici bir zevkle inledim. İlahi hissediyordu. Her şeydi ve ben Daha derine inmek için can atıyordu ama o inleyen, yalvaran sesler çıkarıyor, vücudu titriyordu, ben de bekledim, şimdilik sığ bir şekilde itiyordum.

İlk başta bana direndi, o gerginlik boğucuydu. Bir dokunacımı yukarı kaldırıp tatlı küçük klitorisini emicimle sardığımda, zevkle uludu ve bir an sonra beni daha da sıktı, ta ki sikim daha derine inmek için zorlanıyordu. Bu *en iyi* duyguydu.

O orgazmı atlattığında klitorisini bıraktım, deliği etrafımda çırpınıyordu, zavallı kızım zor nefes alıyordu.

"Gerçekten fazla bir şeye ihtiyacın yok, değil mi tatlım?" Tekrar içine doğru sallanarak sordum. "Sadece benim sikim, bir dokunaç ve sen gelecekteki kocan için geliyorsun, sanki elinde değil. Ne kadar muhtaç bir kızsın. Seninle ilgileneceğim."

Orgazmdan sonra gevşediğinde bana açıldı ve her hamlede daha derine indim, ta ki her seferinde yüksek sesle inleyene kadar. bir, ve yarığım neredeyse onun açıklığını fırçaladı. Sadece bir santime daha ihtiyacım vardı. En şişman, en kalın yerimden bir santim daha, sonra tamamen içine girecektim.

Ama bir şekilde, bu çok fazla gibi görünüyordu. Zorlamak istemedim ve genişlemesine rağmen açıklığının beni sıkıştırma şekli dünyanın en iyisiydi.

"Kızımın tekrar gelmesi gerekiyor mu?" Bir tane daha gelmesini umarak sordum.

orgazm kabzaya kadar kaymama izin verecekti. "Seni boşaltmanın ne kadar kolay olduğunu bana gösterecek misin, tatlı şey?"

Klitorisini tekrar bir emici haline getirdim, paramparça olana kadar açgözlülükle emdim, sikimi sıkıca sıktım, o hoş kas halkası

Ritmik kasılmalarla beni sağıyordu. Bu arada onu becerdim ve bu sefer hiç ses çıkarmadı, en muhtaç, en tatlı şey gibi titriyordu.

Sonra rahatladı. Eve kaydım.

"İşte burada." Sesim sertti, hızım düzensizleşiyordu ve o emiciyi tekrar klitorisine koydum, az önce orgazm olduğunu ve muhtemelen hassas olduğunu umursamadan.

Boşalmak üzereydim ve benden önce bir tane daha içmesi için çaresizce ona ihtiyacım vardı.

"Hayır, hayır, dur," diye sızlandı, tırnaklarını dokunaçlarımın üzerinde gezdiriyordu. "Ne diyorsun tatlım?" Onu daha sert becererek sordum. "Hayır, durma, söylemiyorum, hayır, siktir, lütfen," diye sızlandı.

Tutarsızca, her kelimesinde sikim kabarıyordu.

"Buna gerçekten çok ihtiyacın var, değil mi?" Dişlerimi sıkarak sordum, çünkü neredeyse varmak üzereydim.

Daha sert emdim, umutsuzca onu orgazma zorlamaya çalıştım ve çığlık attı, beni bir mengene gibi sıkı.

Boşaldığımda çıkardığım ses hırıltılı ve gürültülüydü.

Vücudumdan fışkıran dölleri onu kalın, şiddetli fışkırmalarla doldururken boğazımdan güçle boşaldım. Boşaldım ve boşaldım, sıcak mutluluk omurgamda kayıyor, horozum onun olan ecstasy ile sarılmıştı.

Bittiğinde, Zoe'nin titreyen formundan zar zor kaçarak öne doğru yığıldım. Zoe tutarsızca miyavlarırken, dokunaçlarımı okşarken, yüzü kıpkırmızı kesilmişken, sikim hala güçlü artçı şoklarla sarsılarak içinde kaldı.

Terli.

"Bana karşı çok iyisin," diye mırıldandım, yüzündeki saçları okşarken

Tekrar hareket ettiğimde. Sikim yumuşadı ve içinden düştü, kıcı hala benim genişliğimden açıldı, dölleri dışarı dökülüyordu.

Çaba sarf ederek onu sertçe titreyen kollarıma aldım ve ikimizi de onu yıkadığım havuza çektim, onu en değerli şeymiş gibi göğsüme bastırdım.

Bir süre öylece kaldık, sonunda cesaretimi toplayıp sorana kadar.

"Peki, benimle evlenir misin?" "Tamam."

ZOE'NİN EPİLOGU

"C Hadi, gitmemiz gerek!" Maskemin yanımda olup olmadığını kontrol ederek Vodyan'a seslendim. Kıyafetim zaten üzerimdeydi, koca göbeğimi sıkıca sarıyordu ve gitmeye hazırdım.

Bir süre sonra elinde büyük, su geçirmez bir çantayla dışarı çıktı. Bana belirsiz bir gülümseme verdi ve bakmam için çantayı açarak beni yanına çağırdı.

"Sence bunları sevecekler mi?" diye sordu, çeşitli türlerden askerlerin aksiyon figürleri ve yeni bir oyuncak bebek serisi de dahil olmak üzere yepyeni oyuncaklarla dolu bir çantayı elime alırken beni ciddiyle izliyordu.

Saçında güzel iğneler olan anatomik olarak doğru vodnik bebek ve teni gri, saçları gümüş rengi olan bir hortlak bebek.

Ona, çocuk evinde çocukların oynamak zorunda olduğu oyuncaklar arasındaki temsil eksikliğinden şikayet etmişim. Bazı türler sadece oyuncakları diğerleri kadar sık temsil edilmiyordu ya da daha pahalıydı ve bu nedenle bir ay önce evde yaşamaya başlayan yeni bir hortlak kız olan Adda'nın oynayabileceği bir oyuncak bebeği yoktu.

Şimdiye kadar.

Gözlerim yaşardı, göğsüm o kadar büyük bir sevgiyle sıkıştı ki, onu tutamadım.

"Aman Tanrım," dedim, sesim heyecandan titriyordu. "Evet! Evet, tabii ki. Bunlar harika! Ben bile... Aman Tanrım, bebeğim! Seni çok seviyorum!"

Ona sarılıp ağlamaya başladım ve Vodyan da hamile karnıma bastırmamaya dikkat ederek bana sarıldı. Yutkundu, hafifçe gerildi ve sonra kuvvetle nefes verdi.

"Ben de seni seviyorum, Zoe."

Sustum, hıçkırıklarım bile durdu, gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Ayaktaydık

o mükemmel, muhteşem anda birlikte ve sonra tamamen hüngür hüngür
ağlıyordum

Çünkü vodnik kocam bana ilk kez beni sevdiğini söyledi.

"Ben de seni seviyorum!" Hıçkırır hıçkırır ağlayarak söyledim.

"Tanrım, seni ne kadar çok seviyorum!" Ve sevdim de. Hayatım onun sayesinde çok daha parlak ve doluydu.

O her şeyi daha iyi yaptı.

İkimiz de çocuk evinde gönüllü olarak çalıştık ve boş zamanlarımızda daha fazla gönüllüden oluşan bir topluluk kurduk ve farkındalık yarattık.

kampanyaları, inceleme sürecine ilişkin bilgilerin daha erişilebilir hale getirilmesi.

Tüm çocuklara tek başımıza yardım edemeyeceğimizin ve bebeğimiz doğduktan sonra göle hapsolacağımızın farkındaydık. Ama iyi iş çıkarmıştık.

geçiş için hazırlanıyordu. Topluluk, yardım etmeye hazır pek çok cömert ve harika insan da dahil olmak üzere güçlü ve gelişıyordu.

Vodyan yanımdayken, asla yeterli görünmeyen yalnız çabalarım çok daha büyük bir şeye dönüştü.

Mutluluğum taşıyordu.

"Seni çok seviyorum," dedim tekrar, ona söylemeden duramıyordum. "Ben de seni seviyorum."

VODYAN'IN SONSÖZÜ

I Üç uzun yılımı aldı ama sonunda hallettim. Carver'ın battığı gemi enkazının yanındaydık ve Ajan Beck kafese kelepçelenmiş, titriyor ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Ona bir hava tankı verdim ama süslü bir kıyafet vermedim. I

üşümüş olması umurunda değildi.

"Kafan çok karışmış olmalı," dedim ona dişlerimi göstererek.

"Kimsenin öğrenmeyeceğini düşünmüş olmalısın, değil mi? Muhtemelen Carver'ın parasını alırken kendini çok akıllı hissediyordun. Bir elinle Zoe'yi göle gönderdin, diğer elinle de Carver'a doğru yolu gösterdin."

Beck serbest kaldı. Aldığım bilgilerden kimseye bahsetmedim.

Başından beri Beck'in benim işim olduğunu bildiği için Carver'a işkence etti. Para için Zoe'nin hayatını sattı.

Benim gözümde aileme zarar vermekten daha büyük bir suç olamazdı. "Carver'la çok çabuk oldu," diye düşündüm, uzun, tırtıklı bir bıçakla oynarken.

Bıçak. "Ancak sen benden uzun süre kaçtın. Biraz eğleneceğim. Seni en sona sakladığımı biliyor musun? Sadece birkaç ay önce, burada başka bir adamım vardı. Zoe'nin eski sevgilisi. Onun rızası olmadan onunla seks yaparken kaydetmiş ve Carver'a satmış. Onu güzelce ve uzunca kanatmıştım. Sonra da eve gidip karımı o herifin asla beceremeyeceği şekilde becerdim."

Beck başını çılgınca salladı, boğazından inleme sesleri yükseliyordu. Sırıttım.

"Ve seninle işim bittikten sonra, bedeninin şu parmaklıkların arasına girebilecek kadar küçük parçalara ayrıldıktan sonra, ne yapacağımı biliyor musun?"

Cevap vermedi ama ağzı tıkalıydı. Yine de gözleri kocaman açılmıştı. Ona gözlük verdim, böylece ona yaptığım şeyin her detayını gördü.

"Evime, ailemin yanına gideceğim, karıma ve çocuklarıma

sarılacağım ve bu dünyadan bir pisliği temizlediğimi bilerek kendimi iyi hissedeceğim," dedim sakince, elini tutarak. "Bir başparmak mı yoksa serçe parmak mı?"

İki saatimi aldı ve Beck'le işim bittiğinde, vücudu Carver'inkinden çok daha iyi bir 3D yapbozdu, karımı ve çocuklarımı çok özledim, çünkü asla uzun süre ayrı kalmıyorduk. Artık üç çocuğumuz vardı, çünkü altı ay önce yetim bir vodnik kızı evlat edinmiştik.

Zoe hepsini çok seviyordu ve ben onunla gurur duyuyordum. O güzel bir anne, muhteşem bir eş ve bir kadında aradığım her şeydi. Üç yıl sonra şimdi bile ona doyamıyordum ve doyacağımı da hiç sanmıyordum.

Acı dolu geçmişi geride bırakarak, bir su altında hapsolmuş Mezarlığa, evime, ailemin yanına gittim. Her birine onları ne kadar çok sevdiğimi söylemek için can atıyordum.

SON

SON SÖZ

T Bu kitabı okuduğunuz için çok teşekkür ederim! Size dürüstçe söyleyeyim, yazarken Vodyan için birkaç kez ağladım ve sonunda mutlu sona ulaştığı için çok mutluyum! Hem o hem de Zoe tüm sevgiyi hak ediyor.

Hayalet'in ilk görüntüsünü nasıl buldunuz? Bu arada bu onun gerçek adı değil, bir kod adı. Gerçek adını çok az kişi biliyor, ama bu serideki bir sonraki kitabımın kahramanı Barbara, [Guarded by the Phantom](#), muhtemelen bir noktada öğreneceğim.

Yine de, kim bilir? Hayalet çok sinir bozucu ve saygısızlığının sınırı yok. Ve Barbara tam bir *iyi kız*. O bir Politikacının kızı, her sosyal ortamda kusursuz davranmak üzere yetiştirilmiş, tutkularını bastırması ve asla çizginin dışına çıkmaması öğretilmiş mükemmel, cilalı bir kız.

İkisi sonunda çarpıştığında eğlenceli olmayacak mı?

Lütfen, seçtiğiniz bir platformda bana bir yorum bırakın ve eğer Ücretsiz hikayeler veya baharatlı karakter sanatıyla ilgileniyorsanız, www.laylafae.com adresindeki web sitemi ziyaret edin.

Seni seviyorum!

TEŞEKKÜRLER

I Bir yazar ve bir insan olarak inanılmaz derecede destekleniyorum ve bunu yeterince kabul ettiğimi sanmıyorum, o yüzden işte başlıyoruz.

Kendimi ne zaman kötü hissetsem bana ne kadar inanılmaz olduğumu söyleyen kocama kocaman, yankılanan bir teşekkür. Sen benim kayam, kalem ve güçlü olmamın sebebi. Teşekkür ederim, aşkım.

Bana hikayeler anlatan ve üzgün olduğumda bana sarılan kızlarıma stresten bunaldım. Sizler hayatımın en önemli iki başyapıtısınız ve sizler olmasaydınız ben olduğum kişi olamazdım.

Beynimdeki karmaşayı anlamlandırmama yardımcı olan ve tükenmemi engelleyen koçum Nikki'ye. Bana verdiğin için teşekkür ederim

harika fikirler de var! Nikki'nin beni yönlendirdiği

[AskAMortician YouTube kanalında](#) Superior Gölü ve gemi enkazları hakkında en inanılmaz materyalleri buldum.

Caitlin Doughty'ye, yani @AskAMortician'a teşekkür ederiz! Eğer onu tanımıyorsanız, bir göz atın! Bu kadar iyi konuşan başka birini tanımıyorum.

ölüm ve ölmek hakkında muhteşem.

Editörüm Shannon'a çok teşekkürler. Sen olmasaydın kitaplarım çok daha dağınık olurdu.

Ve asistanım Ava'ya teşekkür ederim! Heyecanın ve harika iş ahlakın beni çok desteklediğini hissettiriyor ve makaraların beni en onursuz şekillerde güldürüyor.

Karakterlerime ve hikayelerime harika sanat eserleriyle hayat vermeme yardımcı olan muhteşem sanatçılara çok teşekkürler!

Son olarak, arkadaşlarım olduğunuz için teşekkürler Cara ve Cassie. Ve en sevdiğim Discord sunucusunun tüm üyelerine - sizler benim sığınağımsınız.

CANAVAR GÜVENLİK AJANSI

Golem tarafından korunan Cara Wylde

Yılan Tarafından Korunan Yazan: Layla Fae

Örümcek tarafından korunan Cassie Alexander

Kraken tarafından korunan Cassie Alexander

Leshy tarafından korunan Cara Wylde

Vodnik tarafından korunan: Layla Fae

Hayalet Tarafından Korunan Yazan: Layla Fae

Cassie Alexander'dan Kabus Tarafından Korunan

Azrail tarafından korunan Cara Wylde

LAYLA FAE'DEN DAHA FAZLA KİTAP

Jaga ve Şeytan: Karanlık Fantastik Bir Romans

Şeytan'ın Anlaşması

Devil's Doom

Şeytanın

Dansı

Parmak Yalatan Canavarlar

Draco: Bir Ejderha Şefi Romansı

Trickster: Eski Bir Tanrı

Romantizmi

Bay Hyde'a Aşık Olmak: Bir Paranormal Akademi

Müdürü Romantizmi

Düzenlenmiş Canavar Eşler

Buz Deviyle Evlenin

Ork'la evlenmek
Lich'le evlenmek
Jack Frost'la
evlenmek
Basilisk'le
evlenmek

Cadılar Bayramı
Hayaletleri

Jacked
Carved Guttled

Canavar Güvenlik Ajansı

Yılan tarafından korunan
Vodnik tarafından korunan
Hayalet tarafından korunan

Karanlık ve Çarpık

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.